

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တစ်ပွဲစားမှဆိုးအင်နီ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၄၉၁၁၁၁

အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၄၅၁၁၁၁

စီစဉ်သူ   ■   ထ   ကိုတင်ထွန်း

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်   ထ   ၂၀၁၂၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်ရေ   ထ   ၅၀၀

မျက်နှာဖုံး   ထ   မြတ်မင်းဟန်

ကွန်ပျူတာစာစီ   ထ   Welfare

အတွင်းဖလင်   ထ   Quality

■
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)

အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း။

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။

ဝမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

၀၉၅ • ၀၃

သိန်းဝင်း၊ ထောင်မှူးကြီး

တစ်ပွဲစာမူဆိုးအင်နီ/ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း ■ - ရန်ကုန်၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၄၀-စာ ၊ ၁၂၀၀တီ၊ ၁၈၈၀တီ။

(၁) တစ်ပွဲစာမူဆိုးအင်နီ

စာရေးသူ၏ အမှာစကား

ဧရာဝတီမြစ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ကသာမြို့ကြီးက မေးတင်နေသည်။ စိမ်းညိုပြာလွင်နေသော တောင်တန်းကြီးများကလည်း မြောက်မှတောင်သို့ သွယ်တန်းနေသည်။ ထိုတောင်တန်းကြီးများမှာ ဖက်ဆွတ်တောင်တန်း၊ မင်းဝံတောင်တန်းနှင့် လွယ်ကူးတောင်တန်းကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးများနှင့် ဆင်ခြေလျှောများတွင် ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ အင်၊ ကညင်၊ ယင်းမာ၊ ယမနေ၊ တောင်သရက်၊ ပျဉ်းမ၊ ဖုံးစသော သစ်ပင်များက နေပြောက်မထိုးအောင် ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ထို့အပြင် သစ်တောထဲ၌ ဝါးအမျိုးမျိုး၊ ကြိမ်အမျိုးမျိုးနှင့် နဘူးချို၊ ဆူးရစ်နွယ်နှင့် တောငှက်ပျောပင်၊ တောင်ထန်း၊ စလူပင်များကလည်း ပြည့်ကျပ်အောင်ပေါက်ရောက်နေပြန်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြို့နယ်၏အရှေ့ ရောဝတီမြစ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း၌လည်း ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းများနှင့်ဆက်စပ်လျက် ယင်းခဲ၊ ရွှေလီ၊ ငဒို၊ မြ တောင်တောများလည်း ပါဝင်သည်။ ကသာမြို့၏ အနောက်ဘက်တွင် အင်းတော်မြို့နယ်၊ မြောက်ဘက်တွင် ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ် နှင့် တောင်ဘက်တွင် ထီးချိုင့်မြို့နယ်က ဝန်းရံနေသည်။

သစ်တောကြီးများအတွင်း၌လည်း ကျား၊ ဆင်၊ စိုင်း၊ ပြောင်၊ ဆတ်၊ တောနွား၊ တောင်ဆိတ်၊ တောခွေး၊ ဝံနှင့် တောဝက်၊ ဒေါင်း၊ တောကြက်၊ တောငှက်များ ပေါများလှသည်။ ထို့အပြင် အင်းအိုင်၊ ချောင်းမြောင်း ပေါများလှသဖြင့် တရုတ်ပြည်ဘက်မှ ဆောင်းခိုလာ သော တောဘဲငန်းရိုင်းအုပ်ကြီးများလည်း ကျက်စားကြသည်။

အင်နီမှာ ယင်းခဲကြီးရိုင်းထဲ၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မွေးရာပါဗီဇ အရ မုဆိုးအလုပ်ကို ဝါသနာပါသည်။ ကြီးပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ ကျွမ်း ကျင်သဘောပေါက်လာပြီး သားကောင်သဘာဝကို နားလည်ပါသည်။ ခြေရာခံအတတ်ပညာ၊ အနံ့ခံအတတ်ပညာကို ဘဝပေးအသိဖြင့် တတ် မြောက်လာပြီး ရာသီအလျောက် တောကောင်များမည်သည့်နေရာတွင် ရှိတတ်ကြောင်း အတပ်ပြောနိုင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ “တစ်ပွဲစား အင်နီ”ဟူ၍ မုဆိုးလောကတွင် ထင်ရှားပါသည်။

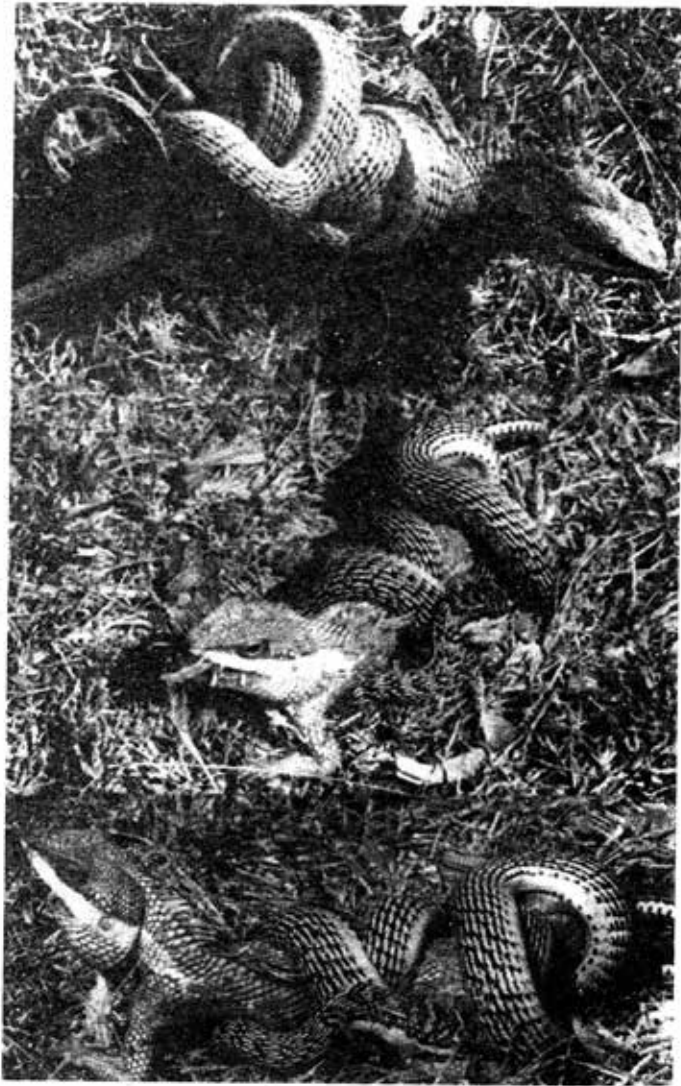
တောထွက်ပစ္စည်းအကြောင်း ဝါသနာပါသူ သူဌေးကိုမောင် ကြီးနှင့်တွေ့၍လည်းကောင်း၊ သစ်တောအရေးပိုင် ဦးနေအောင်တို့အဖွဲ့ ရန်ကုန်မှရောက်လာသည့် ဧည့်သည်မုဆိုး ဦးစိန်ချစ်တို့အဖွဲ့နှင့်တွေ့၍ လည်းကောင်း ပေါင်းမိကြပြီး ကသာပတ်ဝန်းကျင် သစ်တောအနံ့ အမဲလိုက်ကြရာမှ ဤ“တစ်ပွဲစားမုဆိုးအင်နီ”ဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါ သည်။

ဤဝတ္ထုဖြစ်မြောက်ရန်အတွက် ဇာတ်လမ်းပြောပြသော လူမှုဝန်ထမ်းဌာနမှ အရာရှိ(ငြိမ်း) ဦးကျော်စိန်ဝင်းနှင့် သစ်တောအရေး ပိုင်(ငြိမ်း) ဦးနေအောင်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဇာတ်ပုံများဖြင့်ကူညီ၍ ဇာတ်လမ်းပြောပြသော သံရုံးအရာရှိ ဦးစိန်ချစ်တို့အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးအထူး တင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား လေးစားစွာဂါရဝပြုလျက်။

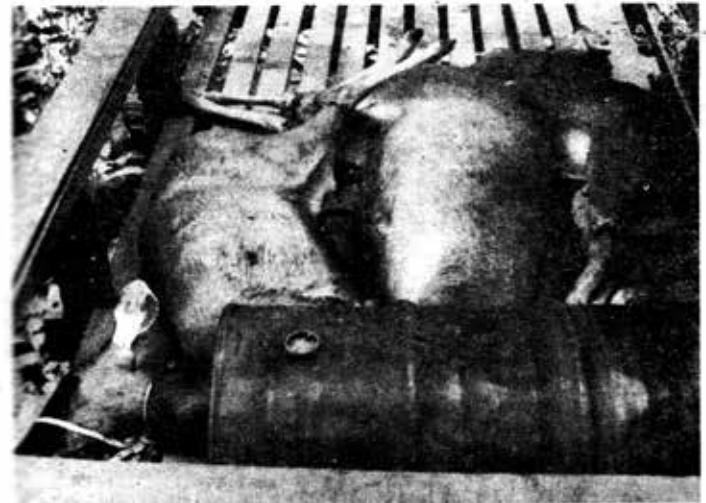
ဖောင့်ဖူးဖြိုးသိန်းဝင်း

မြွေများ အစာလိုက်နေပုံ

ဦးနေအောင်နှင့် (၇)တောင်ကျား

ဒေါ်ဂျစ်ကားပေါ်က တောကောင်သေများ

ပြောင်ခေါင်းစိမ်းနှင့် မဂ္ဂနပ်ချိုင်းဖယ်

ဦးနေအောင်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့

စာရေးကလေး ကျော်စိန်ဝင်းနှင့်ပြောင်သေကြီး

တောအုပ်ဇော်မင်း

တစ်ပွဲစားမုဆိုးအင်နီ

ဦးနေအောင်နှင့် ခွာလိမ်ဆတ်ဖားကြီး

တောအုပ်ဏော်မင်းနှင့် ဘဲငန်းရိုင်းများ

ဦးနေအောင်နှင့် (၆) ပေ ဒေါင်းကြီး

အခန်း(၁)

တစ်ပွဲစားမုသိုးအင်နီနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သစ်တောဌာန အခြေချရုံးစိုက်သည့် ကသာမြို့သည် အလွန်တရာ လှပသာယာလေသည်။ ကသာမြို့အနောက်ဘက်တွင် ဖက် ဆွတ်တောင်တန်း စိမ်းညိုညိုကြီးက မြို့အရေးကို ကလနားသတ်ထား သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပေါ်တွင်တည်ထားသော ကသာမြို့ကို မြစ်ယံ အတွင်းက မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ပို၍ သာယာလှပသည်။

မြို့ပတ်ကမ်းနားလမ်းတွင်လည်း ကသာမြို့၏ ကျက်သရေ ဆောင် မြစေတီတော်၊ တာဝတိံသာ မဟာအဘယစေတီတော်နှင့် ရွှေကူ ကြီးဘုရားတို့ကို ကြည့်ညိုဖွယ်ရာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ပူးတွေ့ရ

သည်။ ထို့အပြင် ကသာဆိပ်ကမ်း၌ မော်တော်များ၊ လှေများ၊ သင်္ဘောများလည်း ဆိုက်ကပ်ထားသဖြင့် ညနေ နေရီဆည်းဆာတွင် လွန်စွာမှစည်ကားသာယာလှပပေတော့သည်။

ရှေးအခါက ကသာမြို့ကို 'ကမ်းသာ' ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။ ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့်လည်း 'ကပ်ဆာ' ဟု ခေါ်သည်။ 'ကပ်ဆာ' ဟူသည့်အဓိပ္ပာယ်မှာ 'မိုင်းသာဈေးမြို့' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ 'ကသာကျားမြို့' ဟုလည်း ရှေးအခါက ခေါ်တွင်ခဲ့ကြောင်း သိရပြန်သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၃၅၅ ခုနှစ်တွင် ပုဂံပြည်အနော်ရထာမင်းစောတည်ထားခဲ့သည့် ကင်းမြို့ကြီး (၄၃)မြို့အနက် ကသာမြို့သည် တစ်မြို့အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကင်းမြို့ကြီးများဖြစ်ခဲ့ကြသော မိုးတားနှင့် ယင်းခဲမြို့တို့မှာမူ ယခုအခါ ကသာမြို့အနီး၌ ရွာကြီးများအဖြစ်သာ တည်ရှိနေတော့သည်။

ကသာမြို့၏ မြောက်ဘက်တွင် ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ်၊ အရှေ့ဘက်တွင် ရွှေကျွန်းမြို့နယ်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ် မဘိမ်းမြို့နယ်၊ တောင်ဘက်တွင် ထီးချိုင့်မြို့နယ်တို့က ဝန်းရံနေသလို အနောက်ဘက်တွင်လည်း အင်းတော်မြို့နယ်က တည်ရှိနေသည်။

ကသာမြို့နယ်အား စိမ်းညိုပြာလွင်နေသော မင်းဝံတောင်တန်း၊ ဖက်ဆွတ်တောင်တန်းကြီးနှင့် လွယ်ကူးတောင်တန်းကြီးတို့က ကျောထောက်နောက်ခံဝန်းရံ၍ မြောက်ဘက်မှတောင်ဘက်သို့ သွယ်တန်းအလှဆင်ထားသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးနှင့် သဘာဝတောတန်းတောင်တန်းတို့က ကသာမြို့၏ သဘာဝအလှကို ဖြည့်စွက်ပုံဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကသာမြို့မှာ ရေမြေတောတောင်များအတွင်း ရှေးမြို့ဟောင်းကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အချုပ်ပြောရလျှင် ကသာမြို့မှာ ရေမြေတောတောင် စိမ့်စမ်းပေါ၍ ရာသီဥတုညီညွတ်မျှတသော မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုတောင်တန်းကြီးများနှင့် ဆင်ခြေလျှောတောများတွင် ကျွန်းသစ်၊ ယှဉ်းကတိုး၊ အင်၊ ကညင်၊ ယင်းမာ၊ ယမနေ၊ ရုံးသစ်စသဖြင့် အဖိုးတန်သစ်များလည်း နေပြောက်ပင်မထိုးအောင် ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ယင်းသစ်တောကြီးအတွင်း၌လည်း အဖိုးတန်အသုံးဝင်သော ဝါးပိုးမျက်ဆန်ကျယ်၊ ဝါးဖြူနှင့် တင်းဝါး၊ ကြသောင်းဝါး၊ ဝါးယား၊ ဝါးနက်၊ တင်းဝါးများလည်း ရောယှက်ပေါက်ရောက်နေပြန်သည်။

ကသာမြို့နယ်၏ အရှေ့ပိုင်းဧရာဝတီမြစ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းသစ်တောများမှာလည်း ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးဖြင့် ဆက်စပ်နေပြန်သည်။ ကုန်းနိမ့်ဆင်ခြေလျှောတောများ၊ မြေပြန့်တောများ၌လည်း မိုးမခ၊ ရေချင်းယား၊ တရော်ပင်နှင့် တဇင်းပင်များကလည်း နေရာအနှံ့ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ မြို့နယ်၏ လေးပုံသုံးပုံမှာ သစ်တောကြီးများဖြင့် ပုံးလွှမ်းနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကသာမြို့မှာ ရာသီဥတုညီညွတ်မျှတဟန်တူပါသည်။

ကမ်းနားတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သစ်တောဘိုတဲရီရှိသည်။ သစ်လုပ်ငန်းက အသုံးပြုသည့် INSPECTING BOAT ခေါ် U BOAT ကလေးများလည်း ရှိသည်။ ယင်းဘုတ်ကလေးများဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးအတွင်း အထက်အောက် စုန်ဆန်သွားလာပြီး သစ်လုပ်ငန်းများကို စစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သစ်တောရုံးလုပ်ငန်း အဆောက်အအုံများက တော့ မြို့အနောက်ဘက် မီးရထားဘူတာသွားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ကလေးများလည်း သစ်လုပ်ငန်းအတွင်း

၌ ရှိသည်။ သစ်တောအရာရှိကြီးများလာလျှင်တော့ ကမ်းနားသစ်တော
ဘိုတ်တွင် နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ဧည့်ခံရသည်။ ကသာမြို့ သစ်လုပ်ငန်း
ဌာန၌ တိုက်နှစ်လုံးရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရံဖန်ရံခါ အသုံးပြုသည်။
ကမ်းနားလမ်းဘိုတ်အပြင် အခြားတစ်ခုမှာ ရောဝတီမြစ်ကြီး
၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်ရှိသည့် ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းသစ်တောဘိုတ် ဖြစ်
သည်။

ထိုဘိုတ်အနီး၌ သစ်လုပ်ငန်းသုံးယန္တရားနှင့် မော်တော်ယာဉ်
များအား ထားရှိသည်။ မော်တော်ယာဉ်ပြင် စက်ရုံလည်းရှိသည်။ မော်
တော်ယာဉ်မှူးတစ်ဦးက ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သည်။ ယာဉ်မောင်းသမား
မိသားစုများကိုလည်း အိမ်ကလေးများနှင့် ထားရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
တွင် ဆင်စခန်းရှိသေးသည်။

ဆင်စခန်းကတော့ ရာသီဥတုသာယာသည်နှင့်အမျှ သစ်ကွက်
ကြီးများအတွင်း အထိုင်ချ၍ နေတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရုံးနှင့် အလှမ်း
ဝေးသော သစ်ကွက်ကြီးများသို့သွားရာတွင် အချိန်မကုန်စေရန်နှင့် ဆင်
များအတွက် အစာရေစာ အဆင်ပြေစေရန် ဖြစ်သည်။

အရှေ့ ကသာတွင် ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းတော၊ ငအိုး၊ နမ့်မဲ၊ ကွန်း
ချောင်း၊ စဉ့်ကူး သစ်တောကြီးများရှိပြီး အဖိုးတန်သစ်မာများ ထွက်
သည်။ အနောက်ဘက် ကသာသစ်ထုတ်လုပ်ရေးတွင် မြစ်စဉ်နယ်၊ အင်း
တော်နယ်၊ မော်လူးနယ်နှင့် ဗန်းမောက်မြို့နယ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ စံချိန်မီ
သစ်မာများ ထွက်သောကြောင့်လည်း ကသာမြို့မှာ သစ်လုပ်ငန်းကြီး
မားစွာ လုပ်ကိုင်ထွက်ရှိသောမြို့နယ်အဖြစ် ထင်ရှားသည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းက ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်သည်။
မြန်မာဘုရင်များလက်ထက်ကတည်းက မြန်မာဘုရင်က ၇၅၀ နှစ်လူမျိုး

'ဘရင်းစစ်' ဆိုသူအား လစာနှင့်ရိက္ခာတော်ပေး၍ ငှားရမ်းပြီး စနစ်
တကျ သစ်ထုတ်လုပ်စေခဲ့သည်။ ဘရင်းစစ်က SITE PLAN ဆွဲ၍ ယင်းခဲ
တောကြီးအား ကြိုးဝိုင်းသစ်တောအဖြစ် သတ်မှတ်၍ သစ်ကွက်ကြီး
အကွက်ပေါင်း (၃၀)ခွဲခဲ့သည်။

သစ်ပင်ကြီးတို့၏သဘောမှာ နှစ်ပေါင်း (၃၀)ပြည့်တိုင်း လုံး
ပတ် (၁) ပေ တိုးသည်ဟုဆိုသည်။ တစ်နှစ်လျှင် အကွက်ကြီးတစ်ကွက်
အတွင်းရှိ လုံးပတ်စံချိန်မီ သစ်မာများကိုသာ ရွေးချယ်ခုတ်လှဲစေသည်။
ထိုစဉ်က စံတန်းဝင် သစ်ပင်စည်လုံးပတ်ကို (၇'x၆") အဖြစ် သတ်
မှတ်ထားသည်။ ယခုကာလတွင်တော့ (၇)ပေအဖြစ်သာ စံထားခုတ်
လှဲသည်။

တစ်နှစ်လျှင် လုပ်ကွက်တစ်ကွက်နှုန်း ခုတ်လှဲစေရာ နှစ်ပေါင်း
(၃၀)ပြည့်၍ ပထမလုပ်ကွက်သို့ ပြန်ဝင်သည်နှင့် စံမမီ၊ ပေမပြည့်၍
ချွန်ထားခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးများမှာ ပင်စည်လုံးပတ် (၇'x၆") ပြည့်
ပြီး တန်းဝင်သစ် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ လွန်စွာမှ စနစ်ကျသော လုပ်
နည်းလုပ်ဟန်ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ယခုခေတ်တွင်တော့ သစ်ထုတ်အားများသဖြင့် ယခင်ရှေး
ခေတ်ကလို စနစ်ဇယားလည်း မကျတော့ပါ။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများဝင်၍
စံမီသောသစ်များကို ချွန်မထားရုံတင်သာမက 'အပြောင်ရှင်း' စနစ်
သုံး၍ မျိုးတုံးအောင်ခုတ်လှဲကြသည်။ ကမ္ဘာကျော် ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းသစ်တော
ကြီးမှာ ယခုခေတ်အခါတွင် သစ်တောကြီးမျိုးတုံးပျောက်ကွယ်ပြီး ကြွင်း
ကြီးများဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်။

အနောက်ဘက်ကသာတွင် မြစ်စဉ်နယ်၊ အင်းတော်နယ်၊ မော်
လူးနယ်၊ ဗန်းမောက်နယ်၊ ဟုမ္မလင်း၊ ခန္တီး၊ ထီးချိုင့်၊ ဗန်းမော်၊ မနိစိ၊

ပင်လယ်ဘူး၊ ကောလင်း၊ ဝန်းသိုနှင့် ဥရုမြစ် တစ်လျှောက်တွင်လည်း သစ်ထုတ်လုပ်ကွက်ကြီးများ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏လုပ်ငန်းမှာ ရာသီမရွေး မြစ်ချောင်းနှင့် တော တောင်အနှံ့သို့ သွားလာရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ဝါသနာပါသော သစ်ခွပန်းပင် စုဆောင်းခြင်း၊ ဆေးပင်ဝါးပင်ရှာဖွေခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းတို့မှာ ကျွန်ုပ် တို့၏ သစ်တောလုပ်ငန်းနှင့် ဆက်စပ်နေသဖြင့် ဝါသနာပါရာလုပ်ငန်း ဖြစ်လာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သစ်တောဌာနတွင် လက်နက်များအနေဖြင့် ဘယ်လ် ဂျီယန်နိုင်ငံလုပ် ပြောင်းချောတစ်လုံးထိုး GREENER သေနတ် ဒဿမ . ၃၀၃၊ အမေရိကန်နိုင်ငံလုပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံလုပ် မောင်းဖုံးနှင့် စိုင်ပေါင်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်၊ (သူကြီးသေနတ်ဟုလည်း ခေါ်သည်) များလည်း ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်ဆောင်သည်ကတော့ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားနိုင်ငံ လုပ် ဒဿမ . ၃၄၅ မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယမ်းဂရိမ်အား ပြင်းထန်လှသဖြင့် ချေ၊ တောဝက်၊ ဒရယ်၊ သမင်၊ စိုင်း၊ ပြောင်၊ ဆတ်၊ ကျား၊ ဝက်တို့အပြင် ဆင်အထိ စိတ်ချလက်ချ ပစ်ခတ်နိုင် သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အရေးပေါ်အနီးကပ် ပစ်ခတ်ရန်အတွက်လည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံလုပ် SMITH AND WATSON ပြောင်းတို ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကလေးလည်း ရှိသေးသည်။ အနီးကပ်ပစ်ခတ်ရာတွင် အသုံး တည့်ပြီး အသံကျယ်သဖြင့် ခြောက်လှန်ရာတွင် ကောင်းမွန်သည်။ သို့ သော် ပြောင်းတိုအမျိုးအစားဖြစ်၍ လေ့ကျင့်ထားသူမှအပ ပစ်မှတ်ကို အသေအချာထိမှန်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။

ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်အရာရှိ တောအုပ်စော်မင်းကတော့ နှစ်လုံးပြူးကို လက်တွေ့သည်။ သူ့လက်စွဲတော် စိုင်ပေါင်နှစ်လုံးပြူး သေနတ်အား နှစ်ချက်ဆွဲလျှင် နှစ်ကောင် သေချာပေါက်ရတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော် လက်နှိပ်စက်စာရေးကလေး ကျော်စိန်ဝင်းက တော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပိုင် ပွိုင့် ၂၂ SEMIAUTO ငှက်ပစ်သေနတ်ကလေး အား ပေးထားသော်လည်း ကိုင်ခဲ့သည်။

သူ၏လက်စွဲတော် ငှက်တော်မြီးနယ် ရှည်လျား၍ ချွန်မြနေ သော ကျွဲချိုလောက်လေးခွနှင့် ကသာမြို့မှ နာမည်ကြီးပန်းပဲဆရာကြီး ဦးချက်ကြီး၏ ပန်းဘဲဖိုထွက် (၈)လက်မခန့်ရှိသော အမဲလိုက်စားမြှောင် ကိုသာ ကိုင်လေ့ရှိသည်။ ယနေ့မနက် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီး ၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ကူးပြီး ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းအစွန်ဆုံးရှိ အကွက်ကြီး နံပျိတ် (၃၀)ကို စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် တောအုပ်စော်မင်းတို့ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ကမ်း နားသို့ ဆင်းကြပြီး မနက်(၇)နာရီတွင် 'ရွှေကမ်းသာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်' တွင် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း သွားရောက်ကြရာ တပည့်ကျော် ကျော်စိန်ဝင်းက ဆိုင်တွင် အသင့်စောင့်နေသည်။

သူ့အပြင် အတွင်းခံအင်္ကျီမပါဘဲ ကရင်အင်္ကျီရင်ကွဲကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အောက်ဘက်တွင် ဂါဝန်လိုလို၊ ပုဆိုးလိုလို အကွက် အရောင် အဆင်းမပေါ်တော့သော လုံချည်တိုတို့ကို ဘုန်းကြီးသင်းပိုင် နှင့် လိပ်ရွှံဝတ်ထားသော ကရင်လူမျိုးတစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အသက်(၄၀)ခန့်။ ခေါင်းတုံးဆံထောက်ဆံပင်နှင့် အရပ်ပု သော်လည်း ဗလကောင်းသည်။ သူ့တွင် ဓားရွက်ကြီးကြီး ဓားရှည်ကြီး

တစ်ချောင်းကိုလည်း နောက်ကျောတွင် ပလိုင်းတစ်ခုနှင့်အတူ လွယ်ထားသေးသည်။

ကျော်စိန်ဝင်း ။ ။ “ဆရာတို့... ထိုင်ကြပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ကြက်ဥထမင်းကြော်နဲ့ မလိုင်လက်ဖက်ရည်ပဲမဟုတ်လား။ သူ့က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ‘ကိုအင်နီ’ ပါ။ မနေ့က ညနေကမှ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုရောက်လာလို့ အိမ်မှာအိပ်ခိုင်းပြီး ဒီကနေ့မနက် တောဆင်းကြမှာမို့ ခေါ်ထားတာပါ။

ကိုအင်နီက ယင်းခဲသစ်တောကြီးထဲမှာ မွေးတာ။ သားကောင်အနံ့ကို အဝေးကြီးကတည်းက ရတယ်။ သားကောင်အရှာ အရမ်းကျွမ်းတယ်။ အမဲလိုက်မုဆိုးလည်း လုပ်တယ်။ မုဆိုးအဖွဲ့ကငှားရင်လည်း သားကောင်ရှိရာကို လမ်းပြတယ်။ ‘တစ်ပွဲစား မုဆိုးအင်နီ’ လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ သူပါလာရင် တောကောင်မရတဲ့နေ့မရှိဘူး ဆရာ”

“ကိုအင်နီ ... ဒီကဆရာတွေက သစ်တောအရေးပိုင် ဦးနေအောင်နဲ့ တောအုပ်ကိုဖော်မင်းပါ။ ကျွန်တော့်ဌာနက ဆရာတွေပေါ့။ တောထဲတောင်ထဲသွားနေကျ အမဲလိုက်မုဆိုးတွေပါ။ အတွေ့အကြုံများပြီး တောကောင်ပေါင်းစုံ ပစ်ဖူးပါတယ်”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဟုတ်... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်။ ငါလည်း မုဆိုးပဲ။ တစ်ပွဲစားမုဆိုး အင်နီ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီက တစ်ပွဲစားမုဆိုးကိုး။ ကရင်လူမျိုးထင်ပါရဲ့။ နာမည်ကတော့ ဘိုဆန်သလိုပဲနော်”

ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူ့လက်ကြီးမှာ ကြီးမားပြီး အတော်ကြမ်းတမ်းသန်မာသည်။

ကိုအင်နီ ။ ။ “ငါက ကဒူးလူမျိုးပါ။ နာမည်ဘိုဆန်တယ်ထင်ရပေမဲ့ သဘာဝကျတဲ့နာမည်ပါ။ ငါ့ကို လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာမွေးတယ်။ အဲဒီအချိန်က ငါတို့ကသာမှာ ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူတွေ ထကြသောင်းကျန်းလွန်းလို့ ငါ့မိဘတွေ ယင်းခဲကြီးပိုင်းသစ်တောထဲမှာ ရှောင်နေကြရတယ်။

ငါ့အမေကတော့ အင်ပင်တောထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေရင်း နေ့စေ့၊ လစေ့ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့မို့ ငါ့ကို လက်သည်မပါဘဲ မွေးခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်က နွေနှောင်းပိုင်း အင်ပင်တွေရွက်နေနေချိန် အင်ပင်ပေါက်နီနီရဲရဲတွေကြားမှာ မွေးခဲ့တာမို့ ငါ့ကို ‘အင်နီ’ လို့ အမေက နာမည်မှည့်ခဲ့တာ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒါနဲ့ တစ်ပွဲစားဆိုတာကရောဗျာ။ ဘယ်လိုမျိုးကို ခေါ်တာလဲ”

ကိုအင်နီ ။ ။ “တစ်ပွဲစားဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ငါ အရွယ်ကလေးရတာနဲ့ အမေ့ကို ကူညီရတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ရင်း နွားကျောင်း၊ ကျွဲကျောင်းရတာပေါ့။ အမေကတော့ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည်လုပ်ပြီး ငါ့ကို ကျွေးမွေးလုပ်ကျွေးခဲ့တာ။ အမေက တောထဲ၊ တောင်ထဲဝင်ပြီး ရာသီစာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ မှီအမျိုးမျိုး၊ ပုတတ်စာတို့ကိုလည်း ရှာရတယ်။ ရွာလည်ရောင်းရတယ်။

အဲဒါကြောင့် ငါလည်း အရွယ်လေးရလာတာနဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာ ကျင်လည်နဲ့စပ်တော့တာပဲ။ ငါက တောထဲတောင်ထဲမှာ မွေးလို့လားတော့မသိဘူး။ တောတောင်ကို ချစ်တယ်။ သစ်ပင်တွေကို ချစ်တယ်။ တောတိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတောကောင်တွေရဲ့အသားက စားလို့ကောင်းတာ မို့ ငါငယ်ငယ်ကတည်းက လေးခွက်ပိုပြီး ကြက်ငှက်ပစ်တယ်။ နည်းနည်းကြီးလာတော့ နွားကျောင်းရင်း၊ ကျွဲကျောင်းရင်း ခြေရာကောက်ပညာကို တတ်လာတာကြောင့် ခူးလေးကိုပိုပြီး အမဲလိုက်တယ်။ အသက် (၂၀)ကျော် (၂၅)နှစ်ရောက်တော့ ပန်းဘဲဆရာတွေနဲ့ပေါင်းပြီး တူမီးသေနတ်လုပ်ပြီး အမဲလိုက်တော့ အမဲပိုရလာတယ်လေ။

တောကောင်သားရောင်းရလို့ ရတဲ့ဝင်ငွေက အမေ အသီးအရွက်ခူးရောင်းလို့ရတဲ့ငွေထက် ပိုတယ်လေ။ တောထဲမှာမွေးတဲ့ ငါ့ကို တောစောင့်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေက ချစ်လို့ အထူးအခွင့်အရေးပေးထားတာလားတော့ မသိဘူး။

တောထဲဝင်တာနဲ့ တောကောင်မရတဲ့နေ့ မရှိဘူး။ အကောင်ငယ်တာနဲ့ ကြီးတာပဲကွာတယ်။ ငါကလည်း တောထဲတောင်ထဲရောက်တာနဲ့ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကို စားဦးစားဖျားနဲ့ ပူဇော်လေ့ရှိတယ်။ တောတောင်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့မွေးဖွားရာ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် အမိအဖပဲလေကွာ။

အဲဒါကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ တောထဲတောင်ထဲရောက်တာလို့ ငါအနံ့ခံလိုက်တာနဲ့ တောကောင်နဲ့ကို အဝေးကြီးက အနံ့ရတယ်။ အာရုံခံလိုက်တာနဲ့ ဘာတောကောင် ဘယ်နေရာမှာဆိုတာ အတိအကျပြောနိုင်တယ်။ မှိုကျင်းဘယ်နားမှာ ရှိသလဲ။ ပျားအုံ ဘယ်နားမှာရှိသလဲဆိုတာကို ငါ အလိုလို သိနေတယ်။

အခု အသက်ကြီးလာတော့လည်း အမဲလိုက်အဖွဲ့တွေကို ငါက လမ်းပြရတယ်။ ငါဦးဆောင်ပြီးတော့ ဝင်တာနဲ့ တောကောင်မရ

မရှိ ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို သေချာပေါက် တောကောင်ရအောင် ရှာပေးနိုင်လို့ တစ်ပွဲစားမုဆိုးအင်နီလို့ ခေါ်ကြတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီနဲ့တွေ့ရတာ အလွန်ဝမ်းသာသဗျာ။ နောင်အချိန်ရလို့ ကြိုရင်လည်း ကိုအင်နီရဲ့ငယ်ဘဝကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြပါဦး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ယင်းခဲကြီးဝိုင်း အကွက်ကြီး (၃၀)ကို သွားကြမှာပါ။ လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရာရှိလို့ပါ။

အဲဒီမှာ သစ်ခိုးသမား သတင်းလည်းကြားရလို့ လုပ်ငန်းဘာဝန်တွေပြီးရင်တော့ အမဲလည်း လည်ချင်တယ်။ အချိန်က သိပ်မရဘူးဆိုတော့ တောကောင်တွေ ဘယ်အနားမှာရှိသလဲဆိုတာကို သေချာပေါက်သိမှဖြစ်မယ်။ အဲဒါ ကိုအင်နီ လမ်းပြနိုင်မလား။”

“အဲဒါ ငါ့အလုပ်လေ။ ငါ့ကို လမ်းပြခဲတော့ ပေးရမယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ပေးပါ့မယ်။ ဘယ်လိုပေးရမှာလည်း ပြောပါဦး”

“တောကောင်ရရင် ငါ့ကိုနားရွက်တစ်လုံး၊ ပေါင်တစ်ချောင်းနဲ့ ငွေ(၁၀၀၀/)/ကျပ် ပေးရမယ်။ သုံးကောင်ရရင် သုံးခါပေးရမယ်”

“နားရွက်တစ်လုံးဆိုတာ ဘာလဲဗျ။ ကျန်တာတွေကိုတော့ နားလည်ပါတယ်”

“နားရွက်တစ်လုံးဆိုတာက ရလာတဲ့တောကောင်ရဲ့ နားရွက်ကို နောက်ပြန်လှဲလိုက်ရင် ရောက်တဲ့နေရာ ခေါင်းအောက်ပိုင်း (လည်ခင်း)ကို ငါကဖြတ်ယူမယ်။ သုံးကောင်ရရင် သုံးခါဖြတ်ယူမယ် ကျေနပ်သလား”

၁၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကျွန်ုပ်ပါတယ်။ ကဲ ... မုန့်စား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး သွားကြတာပေါ့”

“ဘာနဲ့သွားရမှာလဲ။ သစ်ကွက်ကြီး(၃၀)ဆိုတာ ယင်းခဲတောရဲ့ အစွန်ဆုံးပဲ။ အတော်လှမ်းတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က သစ်တောဌာနကပါ။ ရောဝတီမြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးဖို့ ဌာနပိုင်မော်တော်ဘုတ်တွေ ရှိတယ်။ ဟိုအရှေ့ဘက်ကမ်းမှာလည်း သစ်လုပ်ငန်းဘိုတဲရီပြီး သစ်တိုက်ကားကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ အကွက်ကြီး (၃၀)ကို ကားနဲ့ သွားကြမှာပါ။ စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီးနောက် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် တောအုပ်ဇော်မင်း စီစဉ်ထားသော (U BOAT) ကလေးက အသင့်စောင့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ဘုတ်ကလေးဖြင့် ရောဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလဖြစ်၍ လေရူးက မြူးနေသည်။

မော်တော်ဘုတ်ကလေး စထွက်သည်နှင့် မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနအေးကလေးက ကျွန်ုပ်တို့၏ ဟဒယနှလုံးအိမ်ကို ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စေသည်။ (၁၅)မိနစ်ခန့်အကြာ တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်တော့ လမ်းပေါ်၌ FORD အမျိုးအစား ခေါင်းတိုသစ်တိုက်ကားကြီးက အဆင်သင့်စောင့်နေပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ (၆) မိုင်ကျော်ခန့်ဝေးသော ယင်းခဲကြီးပိုင်း အစွန်ဆုံးအကွက်ကြီး (၃၀)သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်

နှင့် ကိုဇော်မင်းက ကားမောင်းသူနှင့်အတူ ခေါင်းကစီးသည်။ တပည့် ကျော်စိန်ဝင်းနှင့် ကိုအင်နီတို့က ကားနောက်ပိုင်းဘော်ဒီပေါ်၌ မတ် တတ်ရပ်၍ စီးလာကြသည်။ သစ်ထုတ်တောလမ်းဖြစ်၍ လမ်းကကြမ်း သည်။ သို့သော် သစ်ကားကြီးများ ဥဒဟိုသွားလာထား၍ လမ်းမကြီး မှာ ဖုန်ထနေသည်။ မြေလမ်းဖြစ်၍ ဖုန်မှုန့်များကတော့ တသောသော။

သစ်ထုတ်တောလမ်း လမ်းကြမ်းကြီးဖြစ်၍ (၆)မိုင်ကျော်ခန့် ခရီးကို တစ်နာရီခန့်မောင်းရသည်။ ဖုန်လုံးကြီးကတော့ အနောက်ဘက် တွင် အလိပ်လိုက်ကျန်ခဲ့သည်။ ကားနောက်ဘော်ဒီပေါ်တွင် မတ်တတ် ရပ်၍စီးလာကြသော ကျော်စိန်ဝင်းနှင့် ကိုအင်နီတို့ကတော့ ဖုန်လှိုင်း ထဲတွင် အလူးအလိမ့်ခံနေရသော်လည်း ကိုအင်နီက အပြုံးပင်မပျက်။ ကွမ်းယာကလေး မြို့ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

အကွက်ကြီးအမှတ် (၃၀) ရောက်တော့ သစ်လုပ်ငန်းစခန်း တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ရေခဲခန်းကြမ်းသောက်ရင်း ခေတ္တနားကြ၍ သစ်လုပ် ငန်းအား စစ်ဆေးကြသည်။ ဆင်များ၊ ကျွဲများနှင့် သစ်ဆွဲပြီး သစ်ကား ကြီးများပေါ်သို့ သစ်တင်နေကြသည်။

တောတွင်းပိုင်းမှလည်း သစ်ခုတ်သံ၊ သစ်ပင်လှဲသံများကို ကြား နေရသည်။ သစ်လုံးများအား ကားတင်ခြင်း၊ ရွှေလီမြစ်ဆိပ်၊ ငါးအိုးနှင့် ငါးတဲကြီးရွာသစ်ဆိပ်တွင် ဖောင်ဖွဲ့ခြင်းလုပ်ငန်းမှာ အလွန်အန္တရာယ် များသော်လည်း ခရီးစရိတ်လည်း အလွန်သက်သာပါသည်။

သစ်ခိုးသမားများ သတင်းအားစုံစမ်းရာ သစ်တောဌာနမှ ခုတ် လှဲပြီးစုပုံထားသော သစ်လုံးများအား ညပိုင်းတွင် ကျွဲဖြင့်ဆွဲကာ ဖောင် ဖွဲ့၍ ခိုးယူနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လက်နက်များလည်း ပါကြောင်း

သိရသဖြင့် ညပိုင်းသစ်တောဝန်ထမ်းများအား အစောင့်ချထားရန်ကိစ္စ အား လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

ရဲအဖွဲ့အား အကြောင်းကြားပြီး သစ်လုပ်ငန်းမှ လက်နက် ကိုင်အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းဖြေရှင်းမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေတော့သည်။ တစ်ည၊ နှစ်ညတည်းဖြင့်လည်း ရမည်မဟုတ်။ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ခန့် ကင်းပုန်း ဝပ်နိုင်ပါမှ ဖမ်းမိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ လူ့အင်အားလည်း များမှဖြစ်ပေ မည်။ သစ်ခိုးသမားအင်အားက ဘယ်လောက်မှန်းမသိ။ လက်နက်က လည်း ပါသေးသည်။

ကင်းပုန်းဝပ်စဉ် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများအား အကျွေးအမွေး အတွက် စီစဉ်ပေးရဦးမည်ကိစ္စကလည်း ဝန်ထုပ်၊ ဝန်ပိုးကြီးပင်။ ရုံးချုပ် သို့ ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းပြီးခါမှ လုပ်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်ပေသည်။

သစ်ထုတ်စခန်းက ကျွန်ုပ်တို့အား နေ့လယ်စာကျွေးသည်။ ချေသားဟင်းနှင့် တောဟင်းရွက်ကြော်၊ စင်ပြုန်းသီး ချဉ်ရည်ဟင်းတို့ ဖြစ်သည်။ အတို့အမြုပ်အဖြစ် ပုတတ်စာပြုတ်၊ ဆင်နင်းသရက်သီး ကင်းများလည်း ပါသည်။ တောစာတောင်စာဖြစ်သော်လည်း လက်ရာ ပြောင်း၍ စားကောင်းပါသည်။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးတော့လည်း အခါရည်ကျကျ၊ ချေ သားခြောက်ဖုတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို စားရပြန်သည်။ တောအတွင်း ဖြစ်၍ ရာသီအလိုက် တောကောင်သားတော့ စားရသည်။ နွေ၊ နွေ အလျောက်၊ မိုး၊ မိုးအလျောက်၊ ဆောင်း၊ ဆောင်းအလျောက် ရာသီ အလိုက် တောစာများကတော့ တောထဲတောင်ထဲတွင် ပေါများလှသည်။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“ကဲ ... ကိုအင်နီရေ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေတော့ ပြီးပြီ။ အချိန်လည်း သိပ်မရတော့ဘူး။ တောကောင်သေချာပေါက်ရအောင် ဘယ်တော့ကိုဝင်ရင် ဘာကောင်ရနိုင်မလဲ ပြောပါဦး”

တစ်ပွဲစားကိုအင်နီက ခေါင်းကိုမော့၍ လေထဲတွင် အနံ့ခံသည်။ ပြီးနောက် မျက်စိမှိတ်၍ စဉ်းစားသည်။ ခဏကြာတော့မှ ...

အကွက်ကြီး(၇)ကိုသွားမယ်။ အကွက်ကြီးအလယ်မှာ ကညင်ဖြူပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ်။ ကညင်ပင်ကြီးအောက်နားက ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်။ အရှေ့ဘက်မှာတော့ ငှက်ပျောတောရှိတယ်။ အဲဒီနားမှာ ဝက်လူးအိုင်လည်း ရှိသေးတယ်။ တောဝက်တွေ ရွံ့လူးနေတယ်။ ပစ်မယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဘာကောင်ရရ ပစ်မယ်လေ။ တောဝက်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ နွေဦးပေါက်ရာသီမို့ တောဝက်သားမစားရတာ ကြာပြီလေ ကိုအင်နီရဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒါဆို သွားကြစို့။ ဆရာတို့ သေချာပေါက်ပစ်ရစေမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ သစ်တိုက်ကားကြီးဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သစ်တောထဲကထွက်မှ တပေါင်းနွေမှာ ပူပြင်းလှသည်။ သစ်တောထဲမှာတော့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကြောင့် အေးမြနေသည်။ အကွက်ကြီး(၇)သို့ မရောက်မီ အကွက်ကြီး(၈)အဆုံး၌ ကိုအင်နီက ကားကိုရပ်ခိုင်းသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်များကို မောင်းတင်ကာ အသင့်ပြင်၍ လမ်းလျှောက်ကြရတော့သည်။ အကွက်(၇)အစပ်ကိုရောက်တော့ ကိုအင်နီက ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး တောထဲဝင်သည်။ နွေဦးကာလဖြစ်၍ သစ်ရွက်ကြွေများက တစ်တောလုံး ပြန့်ကျဲနေသည်။

ကိုအင်နီက ဖိနပ်မစီးထားသဖြင့် ခြေသံလုံသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က တောစီးဖိနပ်များ စီးထားသဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များအား နင်းမိတိုင်း အသံထွက်နေသည်။ ထိုစဉ် ကိုအင်နီက ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာတို့က မုဆိုးတွေဆို၊ ဘာကြောင့် ခြေသံမလုံတာလဲ။ ခြေဖျားချပြီးမှ တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်းနင်းပါ။ ငါနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ဟိုးရှေ့မှာ ကညင်ဖြူပင်ကြီးရှိတယ်။ နီးနေပြီ။ သတိထားလျှောက်ကြပါ”

သူဆက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်တို့နောက်က တဖြည်းဖြည်းလိုက်ရသည်။ သူပြောသလိုပင် အောက်ခြေရှင်းသောတောဖြစ်၍ လူနှစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ကညင်ဖြူပင်ကြီးအား အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ တစ်ပွဲစား၏ အကြားအမြင်ပေလား။ ယင်းခဲတောကြီးအနံ့ သူ ရောက်နှုသဖြင့် သိနေသောကြောင့်လားတော့ မသိနိုင်တော့ပါ။

ကညင်ဖြူပင်ကြီးအောက်ဖက်၌ ကြီးမားသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကိုအင်နီက ညောင်မှတ်ဆိတ်ခြေတွင် ကပ်၍ မျှော်ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါင်းညိတ်၍ ဆချက်ပြသည်။

ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်နှင့် တောအုပ်ကိုဖော်မင်းတို့ ကိုအင်နီအား အလယ်ကထား၍ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ ဖြန့်တက်သည်။ တောဝက်အိမ်သည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံအရ ပင်စည်ကြီးကြီး အကာအကွယ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်ကိုရှာ၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မှန်ပါသည်။ ကိုအင်နီ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သလိုပင် အရှေ့ဘက် တောငှက်ပျောတောအနီးရှိ ဝက်လူးအိုင်တွင် တောဝက်မလေးကောင်ကရွံ့လူးနေပြီး ဝက်သိုးကြီးကကမ်းပေါ်တွင် ပတ်ချာလှည့်၍ ကင်းစောင့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အချိန်မဆိုင်းတော့ပါ။

နေရာယူပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် အသေအချာချိန်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်က ဝက်သိုးကြီးကို ဒသမ . ၃၃၅ မဂ္ဂနစ်ရိုင်ဖယ်ကြီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တောအုပ်ကိုဖော်မင်းက သူ့လက်စွဲတော်ဒသမ . ၅၀၀ နှစ်လုံးပြူးကြီးဖြင့်လည်းကောင်း ချိန်သည်။ အသင့်ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်က အချက်ပေးလိုက်ရာ ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

သေနတ်သံ(၃)ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြင်ရသည်မှာ ဝက်သိုးကြီးမှာ ဖင်ထိုင်လျက်ကျသည်။ ဝက်မနှစ်ကောင်မှာ ရွံ့အိုင်ထဲသို့ လဲကျသွားသည်။ ကျန်ဝက်မနှစ်ကောင်က ထ၍ပြေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပစ်ချက်မှာ ဝက်သိုးကြီးကို သေကွင်းထိဟန်မတူ။

ကိုက်(၁၀၀)အတွင်း ပစ်မှတ်ဖြစ်သော်လည်း ဝက်သိုးကြီးမှာ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ချိန်ထားသော နှလုံးနေရာရှေ့လက်နောက်သို့ မထိဘဲ ဝမ်းဗိုက်အားမှန်သွား ပုံရသည်။ ဝက်သိုးကြီးမှာ မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးသဖွယ် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးချလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်သမားနှစ်ဦး၏အလယ် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသော ကိုအင်နီထံသို့ ပြေး၍ပက်တော့သည်။

“အူး ... ဝူး ... အစ် ... အစ် ...”

ကိုအင်နီကလည်း လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာပင် သူ၏ရှေ့တွင် ကိုင်းကျနေသော လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိ ညောင်ကိုင်းအား ခုန်၍ ဆွဲခိုလိုက်

စဉ် ညောင်ကိုင်းမှာ ကိုအင်နီ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ညွတ်ကျလိုက် ပြန်တက်လိုက်ဖြစ်နေစဉ် ဝက်သိုးကြီးက ပြေး၍ထိုးသည်။ ကိုအင်နီက ရှောင်သည်။ ဝက်သိုးကြီးက မပြေး။ ပတ်ချာလည် လှည့်ချောင်းနေသည်။ ကိုအင်နီမှာလည်း အပေါ်ဆက်တက်၍ မရတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဖော်မင်းက သေနတ်များအား ကျည်သစ်လဲ၍ ပစ်ရန် လိုက်ချိန်နေစဉ် ...

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဆရာတို ... မပစ်နဲ့ ... မပစ်နဲ့။ ငါ့ကိုမှန်မယ်။ အသာနေကြပါ။ ငါ့ဘာသာလုပ်မယ်။ အသင့်စောင့်နေကြ”

ထိုစဉ် ကိုအင်နီက သူ့နောက်ကျောတွင် လွယ်ထားသော ဓားရွက်ကြီးကြီး ဓားရှည်ကြီးအား ညှာလက်ဖြင့် ဆွဲထုတ်၍ ညောင်ကိုင်းပြန်အကျ ဝက်သိုးကြီးက ထိုးအကော်တွင် တအား ကုန်ခုတ်ချလိုက်တော့သည်။

ဘယ်လက်ကလည်း ညောင်ကိုင်းကို ခိုဆွဲထားရသေးသဖြင့် ထိချက်က ပြင်းထန်ဟန်တော့မတူ။ သို့သော် ဝက်သိုးကြီးခေါင်းတွင် အင်ရာရသဖြင့် ထွက်ပြေးတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က တောအုပ်ဖော်မင်းအား လက်ကာပြုပြီး အသေအချာချိန်၍ ပွဲထိမ်းပစ်ခတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဒိုင်း ...”

“ဝူး ... အူး ... ဗန်း ...”

ဝက်သိုးကြီးမှာ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးသောအရှိန်၊ ကျွန်ုပ်သေနတ်၏ ကျည်အရှိန်တို့ကြောင့် လျှောတိုက်ပစ်ကျသွားပြီး ကညင်မြှုပ်ကြီးအား ခေါင်းစိုက်၍ လဲတော့သည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ကိုအင်နီမှာ ညောင်ကိုင်းကို လက်လွှတ်၍ လျှောကျလာပါသည်။

“ဟူး ... ဖူး ... ငါ တစ်ပွဲစားလုပ်လာတာ ကြာပြီ။ အခု လို တစ်ခါမျှ ဝက်လိုက်မခံရဘူး။ အတော်ညံ့တဲ့ ဆရာတွေပဲ။ ဟော့ဗျ”

သူ ကျွန်ုပ်တို့ကို အပြစ်တင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်မဆိုး ရက်ပါ။ သူဝတ်ထားသော ဂါဝန်လိုလို၊ ပုဆိုးလိုလိုကြီးက ရုတ်တရက် ကွင်းလုံးကျွတ်ကျသွားသဖြင့် အလျင်အမြန် ဖမ်းဆွဲသော်လည်း ‘မမိ လိုက်သောကြောင့် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်စဉ် ‘တစ်သက်လုံး ဖုံးသံမျှ ကုန်းခါမှပေါ်’ ဟူသော စကားအတိုင်း သူ့ငယ်ပါအား ငေါက်တောက် မြင်နေရတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အောင့်အည်းပြီး ထိန်းမထားနိုင်တော့ ဘဲ အားရပါးရ ရယ်မိကြတော့သည်။

“အူး ... ဖူး ... ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကိုအင်နီမှာ မတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ကျောပေးကာ သူ၏ ဂါဝန်လိုလို၊ ပုဆိုးလိုလိုကြီးအား ကုန်းကောက်၍ ခါးတွင်ရစ် ပတ်ပြီး ပြုတ်ကျသွားသော မီးခြစ်၊ ဆေးလိပ်နှင့် ကွမ်းယာဘူးတို့ အား ကောက်ပြီး ခါးတွင် ပြန်သိမ်းလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့အရယ်ရပ်၍ မျက်နှာပိုးသပ်ပြီး ...

ကျွန်ုပ်   ။   ။   “ကိုအင်နီရေ ... စိတ်မဆိုးနဲ့ဗျို့။ ကျွန်တော် ပစ်တာ ချက်ကောင်းကို ပစ်တာပဲ။ ဝက်သိုးကြီးက ရွှေ့ကိုရွှေ့တက် လိုက်ကော့ ထိချက်လွဲသွားတာ။ အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ယမ်းခိုးလိုက်မထိုးဘဲ အလယ်က ခင်ဗျားကို ရွေးထိုးတာတော့ အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဗျ နော်”

ကိုအင်နီ   ။   ။   “အင်း ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါလည်း မကြုံဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါအဖြစ်အပျက်က အတော်ဆိုးတာပါပဲ။ ငါ တစ်ခုခုမှ သလားမသိဘူး။ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကိုတော့ တောင်

ပန်ရဦးမယ်။ ငါက တောထဲမှာ လုံချည်ကျွတ်ကျပြီး မွေးရာပါ ပေါ်သွား တာကိုး”

ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တထိုင်၍ အနားယူကြရင်း ရေဘူးမော့၍သောက် နေကြစဉ် ကိုအင်နီက ဝက်သိုးကြီး၏ နားရွက်နှစ်ဖက်အား ဖြတ်၍ လည်းကောင်း၊ အမြီးဖျားအား ဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ အင်ဖက်ကြီး တစ်ရွက်နှင့်ထုပ်ပြီး ကညင်ဖြူပင်ကြီးအောက်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ တင်မြှောက်ပသနေပါတော့သည်။

ပြီးနောက် အနားယူရင်း ခါးကြားထဲမှ မီးခြစ်နှင့် ဆေးလိပ် တို့ကိုထုတ်၍ မီးညှိပြီးဖွာသည်။ ဆေးလိပ်ဖွာနေစဉ် တစ်ဆက်တည်း ကွမ်းယာဘူးအားထုတ်၍ ကွမ်းယာယာနေပြန်သည်။ သူ့ပုံစံမှာ အေး အေးဆေးဆေးပင်။ အစောပိုင်းက ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင်။ တောထဲမှာ မွေး တောထဲမှာကြီး၍ တောပျော်ကြီး လုံးလုံးပုံစံပင်။ တည်ငြိမ်အေး ဆေးလှသည်။

ကိုအင်နီ အနားယူနေစဉ် ကျွန်ုပ်၊ ကျော်စိန်ဝင်း၊ ကိုဇော်မင်း နှင့် ကားဆရာတို့က ဝက်မနှစ်ကောင်အား ရွှံ့လူးအိုင်ထဲမှ ကောက်၍ ဝက်တုပ်တုပ်ချည်ကာ အနီးရှိဝါးရုံမှ ဝါးလုံးများခုတ်၍ ဝါးလုံးလျှိုပြီး နှစ် ဆိုင်းထမ်းကာ ကညင်ဖြူပင်ကြီးအောက်သို့ ရွှေ့လာစဉ် ကိုအင်နီမှာ ဝက်သိုးကြီးအား မနိုင်မနင်း ကျုံး၍ထမ်းနေတော့သည်။ ပိသသာချိန် (၆၀)ကျော်မည်ထင်ရသော ဝက်သိုးကြီးကို သူ မထမ်းနိုင်ရှာပါ။

“ဆရာတို့ ... ဝက်ကြီးကို ငါ့ပခုံးပေါ် တင်ပေး။ ငါတစ် ယောက်တည်း ထမ်းမယ်။ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်”

ကျွန်ုပ်   ။   ။   “မလုပ်ပါနဲ့ ... ကိုအင်နီရယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ထမ်းပျံမယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကားမောင်းရင်

ကားဒရိုင်ဘာ၊ အမဲလိုက်ရင်လည်း မုဆိုးပေါ့။ အချင်းချင်းတွေ တွယ် ကပ်စရာမရှိပါဘူး။ ကိုအင်နီသာ ပင်ပန်းသွားလို့ နားနေပါ”

“မရ ဆရာ။ ငါ့ထိုးတဲ့ဝက် ငါနိုင်အောင်ထမ်းမယ်”

ကိုအင်နီအား တားမရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လေးဦး ဝက်ကြီး၏ ခြေလက်တစ်ဖက်စီက မ၍ ကိုအင်နီ၏ပခုံးပေါ်သို့ တင်ပေးရာ လွန်စွာ သန်မားတောင့်တင်းသော ကိုအင်နီက ဝက်သိုးကြီးအား တစ်ယောက် တည်း ထမ်းချသွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လေးဦးက ဝက်မနှစ်ကောင်အား သစ်ကွက်ကြီး (၇) အပြင်ဘက် ကားလမ်းမအစပ်သို့သာ ထမ်း၍ချထားသော်လည်း ကိုအင် နီကတော့ သစ်ကွက်ကြီးအမှတ်(၈)အစပ်တွင် ရပ်ထားသော သစ်တိုက် ကားကြီးပေါ်သို့ အရောက်ထမ်းပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားဆရာက အပြေး အလွှားသွား၍ ကားကြီးအား ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ မောင်းပြီး ရွေ့လာ သည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီရယ် ... အပင်ပန်းခံလို့ဗျာ။ ကား လမ်းစပ်ရောက်ရင် ကားရွှေ့ပြီး တင်ရုံပေါ့။ အခုတော့ဗျာ ... အဝေး ကြီးထမ်းသွားပြီး တင်ရတယ်လို့ မဟုတ်လိုက်တာဗျာ”

“ရတယ်ဆရာ။ သောက်မြင်ကတ်လို့ ငါလုပ်လိုက်တာ။ အပန်း မကြီးဘူး။ ငါ့ကိုထိုးတဲ့ဝက် ငါနိုင်မဖြစ်မယ်။ ငါမထမ်းနိုင်ရင် ငါရှုံးပြီ ကော။ အရင်ကလည်း ငါထမ်းနေကျ။ ယင်းခဲရွာအထိတောင် ထမ်း ဖူးတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ ဝက်များအား တင်၍ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ ညနေလည်း စောင်းပေပြီ။ ယင်းခဲဘုံတဲရေရောက်တော့ တော ဝက်မတစ်ကောင်အား အလုပ်သမားများစားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်က ချ

ခိုင်းရာ ကျော်စိန်ဝင်းက ချပေးနေစဉ် ကိုအင်နီကားပေါ်က ခုန်ဆင်း လာပြီး တားတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဝက်နှစ်ကောင် တောင် ကျန်သေးတာ။ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့တစ်ကောင် ယူနိုင်ပါတယ်”

“မရ ဆရာ။ ငါပြောပြီးကော။ ဝက်သုံးကောင်၊ ခေါင်းသုံး ခေါင်း။ ပေါင်သုံးချောင်း။ ငွေ (၃၀၀၀/) ကျပ် ရမှဖြစ်မယ်လေ”

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မတားသာတော့ပါ။ ကိုအင်နီ လုပ်သမျှကို သာ ထိုင်ကြည့်နေရတော့သည်။ ကိုအင်နီက ဝက်နားရွက်တစ်ဖက် အား နောက်သို့လှည့်ချ၍ တိုင်းသည်။ ပြီးနောက် နားရွက်တစ်လုံးပြည့်ရာ ဝက်လည်တိုင်ရင်းအား သူ၏ထက်မြက်လှသော ဓားကြီးဖြင့် တိတိမိမိ ဖြတ်ယူသည်။ ပေါင်ရင်းအားလည်းဖြတ်၍ နှစ်ခြမ်းခြမ်းခါ တစ်ခြမ်းကို သာ ယူသည်။ အမှန်းအဆတော်၍ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အလွန်ညီ မှသည်။

ပိုလည်းမယူ၊ လိုလည်း မရသော တစ်ပွဲစားကိုအင်နီအား ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကျစွာ ဝိုင်းကြည့်နေမိကြသည်။ ကိုအင်နီက ဝက်သိုး ကြီးအား ခွဲခြမ်းပြီးနောက် မျက်နှာကိုမော့ တောဘက်လှည့်၍ အနံ့ခံ ပြီး ခေတ္တစဉ်းစားနေပြန်သည်။ ပြီးနောက် ...

“မနက်ဖြန် ဆတ်ရလိမ့်မယ်။ ဆရာတို့ အမဲလည်ကြဦးမှာ တား။ ဆတ်အပြင် အခြားတောကောင်တစ်ကောင်လည်း အဆစ်ရဦး မယ်။ အန္တရာယ်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။ ကြပ်ကြပ်သတိထားရလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ရပါတယ် ကိုအင်နီ။ မနက်ဖြန် ဘယ်တော့ကို ချားမှာလဲ။ မနက်စောစော သွားကြတာပေါ့”

“ဒီယင်းခဲတောပဲ။ အကွက်ကြီးနံပါတ် (၄) ကို သွားရမယ်။ မနက်စောစော ထွက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က တောတိရစ္ဆာန်တွေ အနားယူအိပ်ချိန်ပဲ”

“သွားကြတာပေါ့။ ဒီညလည်း ကိုအင်နီ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပဲ အိပ်ပါ။ ညနေစာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ကိုအင်နီရဲ့ ငယ်ဘဝကိုလည်း အသေးစိတ်နားထောင်ချင်လို့ပါ”

“မရ ဆရာ။ ငါအိမ်ပြန်ပြီး ဝက်သားတွေကို ပို့ရဦးမယ်။ ဟိုမှာလည်း မှာထားသူတွေကို ရောင်းရဦးမယ်။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့သမီးက ငါပြန်အလာကို မျှော်နေကြမှာ။ ငါ့ငယ်ဘဝကိုတော့ နောက်အချိန်ရတော့ ပြောပြပါ့မယ်။ မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန် အရောက်လာရမလဲ။ ဘယ်နေရာကို လာရမလဲ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကျွန်တော်တို့က ကိုအင်နီကို ပြုစုကျွေးမွေးချင်လို့ပါ။ ကိုအင်နီက ဘယ်မှာနေသလဲ။ ဝက်သားတွေပို့ပြီး ပြန်လာလို့ မရဘူးလား။ မနက်ဖြန်မနက် (၇)နာရီလောက် ဒီကိုပဲ အရောက်လာခဲ့ပါ။ ဒီကမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားသောက်ကြပြီး မနက်ကလို့ပဲ တောဆင်းကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ။ ငါ မနက်စောစော ရောက်လာခဲ့မယ်။ ငါအရင်က ယင်းခဲရွာမှာ အမေနဲ့နေတာ။ အခုတော့ မိဘတွေဆုံးကြပြီး မိန်းမရတော့ မိန်းမအမျိုးတွေနေတဲ့ ပတ္တမြားမြို့သစ်ကို ပြောင်းနေတာ။ ဒီကနဲ့ဝေးတယ်။ ငါ ပြန်မလာတော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ သိပ်ကမ်းဆင်း၍ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ မော်တော်ဘုတ်ကလေးဖြင့် ကူးကြသည်။ ညနေရီဆည်းဆာတွင် ရောဝတီ

မြစ်ပြင်မှာ ပြာလဲ့နေပြီး လေအေးကလေးများ မြစ်ပြင်အား ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသဖြင့် အမောပြေသွားကြသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ သစ်တောဝင်းရှိအိမ်များသို့ မပြန်ကြတော့ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း လူလွတ်များပီပီ၊ ကမ်းနားလမ်း ဘိုတဲကိုဖွင့်ကာ တစ်ညလုံး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏တပည့်ရင်း အောင်ဘု၊ သူ့ရွာသို့ ခေတ္တပြန်သွားရာမှ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ပိုမိုအဆင်ပြေသွားသည်။ အောင်ဘုမှာ အချက်အပြုတ်တော်သည်။ တောကောင်ဖျက်ခြင်းကို ကျွမ်းသည်။ ကားလည်း မောင်းတတ်သည်။ အမဲလိုက်လည်း ဝါသနာပါသည်။ သို့သော် သူက သေနတ်ပစ်လက်တော့ မတည့်ပါသည်။

ကိုဇော်မင်း ။ ။ “ကိုအင်နီ ... ခင်ဗျားပြောထားတဲ့ ကတိ အတိုင်းပဲနော်။ နားရွက်တစ်လုံး အတိအကျပဲ ဖြတ်ယူပါ။ အပိုမယူပါ နဲ့နော်”

ကျော်စိန်ဝင်း ။ ။ “ကိုအင်နီက တစ်ပွဲစားမုဆိုး။ ပြောပြီးကတိ စကားကို ဘယ်တော့မျှမပြင်ဘူး။ အတိအကျပဲ ယူမှာပါ။”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီ ... ခင်ဗျားလက်နဲ့ ခင်ဗျားခြေပဲ နော်။ ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဟုတ် ... ဆရာ၊ ဆရာတို့ စိတ်ချပါ။ ငါ ကတိကို ဘယ်တော့မျှမဖျက်ဘူး။ နားရွက်ပြတ်နေလည်း မိတဲ့နေရာ အတိအကျကိုပဲ ငါက တိုင်းယူမှာပါ။ နည်းနည်းမျှ ပိုမယူပါဘူး။ စိတ်ချ ပါ။”

ကျွန်ုပ်က ကိုအင်နီအား ခပ်မင်၍ နောက်ပြောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်သောအသားကို ကြိုက်သလောက်ယူသွားရန် ပြော သော်လည်း လွန်စွာသစ္စာရှိ ကတိတည်သော ကိုအင်နီက တစ်စက် ကလေးမျှ ပိုမယူပါ။ အတိအကျသာ တိုင်းယူသည်။

ငွေ(၃၀၀ဝိ/) ကျပ်အစား (၅၀၀ဝိ/) ကျပ်ပေးသော်လည်း ပို မယူပြန်ပါ။ ငွေ (၃၀၀ဝိ/)ကျပ်ကိုသာ အတိအကျယူပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် စာ ဆိုက်ကားငှားပေးမည် ပြောသော်လည်း သူက လက်မခံပါ။ တစ်မိုင် ကျော်၊ နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော ပတ္တမြားမြို့သစ်သို့ မိုးချုပ်စတွင် ဝက်သား တွဲများအား တုတ်လျှိုထမ်း၍ လမ်းလျှောက်ပြန်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ညစာအား မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြသည်။ ဇာတ်သားများကိုလည်း သစ်တောဝန်ထမ်းမိသားစုများအား အချိုးကျ ဆေးပေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှာ မုဆိုးအစစ်များ မဟုတ်ကြပါ။

ဘိုတဲတွင် ဝက်ဖျက်ရန် စီစဉ်နေကြစဉ် ကိုအင်နီအတွက် ပြဿနာပေါ်ပြန်သည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ဝက်ခေါင်းများအား နား ရွက်တစ်လုံးယူရာတွင် ဝက်မများတွင် ပြဿနာမရှိသော်လည်း ဝက် သိုးကြီးတွင် ပြဿနာပေါ်တော့သည်။

ဝက်သိုးကြီး၏ နားရွက်ထိပ်ဖျားအားဖြတ်၍ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့ကို ပူဇော်ခဲ့သဖြင့် ဝက်သိုးကြီး၏ နားရွက်ထိပ် နှစ်ဖက်တွင် ထိပ်ပြတ်နေသည်။

စတိသသောဖြင့် တစ်လက်မစီခန့်သာ ဖြတ်ခြင်းဖြစ်သော် လည်း သူပြောထားသည့် နားရွက်တစ်လုံးအတိုင်းယူရာတွင် တစ်လက်မ စီခန့် သူ့ကိုယ်တာ လျော့သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က ကိုအင်နီအား နောက်ပြောင်လိုကြသဖြင့် စ.ကြ၊ နောက်ပြောင်ကြတော့ သည်။

တောကောင်များကို ဝါသနာအရ အပျော်သဘော ပစ်ခတ်သော်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ ရောင်းမစားပါ။ ရပ်ရွာနှင့် ဝန်ထမ်းများကိုသာ ဝေပေး လေ့ရှိသည်။

တောကောင်သားများမှာ ဈေးကောင်းရမှန်း ကျွန်ုပ်တို့ သိပါ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်နေကျ ကသာဆိပ်ကမ်းမှ 'ရွှေကမ်းသာ' စား သောက်ဆိုင်သို့ပင် တောဝက်သားနှစ်ပိဿာခန့် လက်ဆောင်ပေးလိုက် သေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မနက်ဖြန်မနက်စာ Breakfast စားရန် ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုဆိုင်က ဖိတ်ထားသေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ကြရင်း ကိုအင်နီအကြောင်း ပြောဖြစ် ကြပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့ရသေးသည်။ ကိုအင်နီနှင့်အဦးဆုံးသိသူ ကျော်စိန်ဝင်း က ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာရေ ... ကိုအင်နီက လူရိုး၊ လူကောင်းဗျ။ ကရင် လူမျိုးပီပီ ကတိသစ္စာ အလွန်ကြီးတယ်။ ပြောပြီးစကားကို မပြင်ဘူး။ သူမှန်တယ်ထင်ရင် နောက်မဆုတ်တမ်း လုပ်တတ်တယ်။ သူ့ကို အခ ကြေးငွေပေးရပေမဲ့ မဖြစ်စလောက်လေးပဲ ယူတာပါ။

သူ့ကို အပေါ်စီးက ညွှန်ကြားပြီးခိုင်းတယ်ထင်ရင်တော့ နောက် ကို အဲဒီအဖွဲ့က ဘယ်လောက်ပိုပေးပေး မလိုက်တော့ဘူး။ အမှတ် သည်းခြေလည်း အရမ်းကြီးတယ်။ သူနဲ့အဆင်ပြေရင်တော့ ကြိုက်သလို ခိုင်းပေရော အကုန်လုပ်ပေးတယ်။

သစ်ပင်တက်လည်း ကျွမ်းတယ်။ တောထဲမှာမွေးတာမို့ ဆေး ပင်၊ ဝါးပင်လည်း အကုန်လုံးသိတယ်။ တိရစ္ဆာန်ထွက် ပစ္စည်းဆေး အသုံးကိုလည်း သိတယ်။ သူက ဒါဆို ဒါပဲ။ အပိုမပြောတတ်ဘူး။”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကျော်စိန်ဝင်း ... မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းကတည်း က သိကြတာလဲ”

“အတော်ကြာပြီ ဆရာ။ ကျွန်တော် သစ်တောဌာနကို မဝင် ခင် သစ်တိုက်ကားကြီးတွေ မောင်းကတည်းကသိတာ။ အိမ်ကမိဘ တွေကားကို မောင်းပေးတာပါ။ ကိုအင်နီက အဲဒီအချိန်က ကိုယ်တိုင် အမဲလိုက်တယ်။

အသိတွေက တောကောင်သားစားချင်ရင် သူ့ကို ကြိုတင် မှာရတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေကလည်း ဒီလိုပဲ မှာရတယ်။ သူက အသားရောင်းတာတောင် လိုသလောက်မရောင်းဘူး။ ခွဲတမ်းချပြီး လိုက် ပို့ရောင်းတာ။ သူ့ထက်ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကိုတော့ အရိုးအရင်း အလကား ပေးမယ်။ ဒါကြောင့် ရပ်ရွာက သူ့ကိုချစ်ကြတယ် ဆရာ။

ထမင်းတစ်နပ်ကတော့ သူ ဘယ်အိမ်ဝင်စားစား ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက စည်းကမ်းကြီးတယ်ဆရာ။ အင်မတန် စားခဲ့တယ်။ မလွဲ သာလို့ စားရရင်လည်း သူတောထဲက ပြန်လာတာနဲ့ သစ်ခွပင်ဖြစ် စေ၊ ဆေးပင်ဝါးပင်ဖြစ်စေ လက်ဆောင်ပြန်လာပေးတတ်လေ့ရှိတယ် ဆရာ။

တစ်ခါက မှတ်မိသေးတယ်။ ကသာရဲစခန်းပျိုးရယ်၊ ကျွန် တော်ရယ်၊ တပ်ကဆရာကြီးတွေရယ် ... ကသာအနောက်ဘက်တော (အင်းတော်)ဘက်ကို ညမီးလည်ဖို့ ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ ထွက်ခဲ့ ကြတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ သေနတ်မပါပါဘူး။ လေးခွနဲ့ လောက်စလုံး ခဲပါတာ။

ညနေ(၄)နာရီလောက် ထွက်ခဲ့ကြပြီး တောထဲရောက်တော့ ည (၇) နာရီလောက်ရှိပြီ။ ကားမောင်းမီးထိုးရင်း ပစ်ကြမှာမို့ အထိုင်

စခန်းမရှိဘူး။ ကားပေါ်မှာလည်း စားသောက်စရာတွေ အကုန်ပါတယ်။ လူက (၁၀) ယောက်လောက်ရှိတယ်။ ဒီစင်ဘာလဆိုတော့ ဆောင်းတွင်းကြီးပေါ့ ဆရာရယ်။ တောတွင်းမို့ အလွန်လည်း ချမ်းအေးတယ်။

ဝါးဖြူတောစခန်းအထိ သွားကြမှာမို့ ကိုအင်နီက ကားပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး အိပ်လိုက်လာတယ်။ ကားမောင်းရင်း လမ်းမှားပြီး ကိုင်းတောစပ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကိုင်းတောထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားသံတွေ ကြားနေရတာမို့ မီးထိုးသမားက မီးထိုးပေးတော့ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း ကိုယ်လုံးမည်းမည်းကြီးတွေကို အများကြီးမြင်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ သေနတ်သမားတွေက ပြောင်အုပ်ထင်ပြီး ပစ်ကြမယ်အလုပ်မှာ ကားရပ်တာနဲ့ အိပ်ရာကနိုးနေတဲ့ ကိုအင်နီက ထရပ်ကြည့်ပြီး ...

“မပစ်နဲ့ ... မပစ်နဲ့။ အဲဒါ ပြောင်အုပ်မဟုတ်ဘူး။ တောဆင်ရိုင်းအုပ် အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်။ မြန်မြန်မောင်း”

လို့ အော်တော့တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကားကို အမြန်နောက်ဆုတ်ပြီး မောင်းပြေးရတော့တာပေါ့။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဆင်းရိုင်းအုပ်က နောက်ကလိုက်မလာလို့။ ပစ်များပစ်မိရင်တော့ လိုက်လာမှာ အသေအချာပဲ။ ကားနောက်ဆုတ်နေရင် မိနိုင်တယ်။

ဆက်မောင်းလာရင်း အင်းတော်နားရောက်တော့ ဝါးရုံတောထဲကထွက်လာတဲ့ ဦးချိုကားကား မည်းမည်းကြီးကို ပြောင်ထင်ပြီး ဝိုင်းပစ်ကြတာ လဲတော့မှ ရွာထဲက ကျွဲကြီးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကားမောင်းပြေးရပြန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ ကိုအင်နီကမအိပ်တော့ဘဲ ...

“ခင်ဗျားတို့ အမှားတွေ များနေပြီ။ အပြန်ကျရင် လျှော်ပေတော့။ နောက်ဆို ငါက ပစ်ဆိုမှပစ်။ ရမ်းပစ်ရင်တော့ ငါတာဝန်မယူဘူး”

အဲဒါနဲ့ ကားဆက်မောင်းလာတာ (၃)မိုင်လောက် ထပ်မောင်းမိတော့မှ ဝါးဖြူတောစခန်းကို ရောက်တယ်။ ကားကိုရပ်ပြီး လမ်းဆင်းလျှောက်ကြရတော့တယ်။

မကြာပါဘူး။ ရှေ့မှာ ဝက်အော်သံကြားရတယ်လို့ ကိုအင်နီကပြောပြီး သူက ဦးဆောင်လျှောက်တော့တာပါပဲ။ (၁၅)မိနစ်လောက်ကြာမှ လူသုံးလေးဖက်စာ ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်တယ်။ သူက တောင်ဘက်ရေစပ်နားက တောငှက်ပျောတောကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မုဆိုးတွေကို တက်ခိုင်းတော့တာပဲ။

‘ကိုပစ်ချင်’ မုဆိုးတွေကလည်း အလုအယက်တက်ကြပြီး ပစ်ကြတော့တာပဲ။ သေနတ်အင်အား လူအင်အားတောင့်တော့ ဝက်မ (၅) ကောင်ကို အုပ်လိုက်ရတယ်။ ဝက်သိုးကြီးကတော့ လူအင်အားကောင်းမှန်းသိလို့ ရှောင်သွားဟန်တူတယ်။

မုဆိုးတွေ ပျော်လိုက်ကြတာမှ အရမ်းပဲ။ ဝက်တွေကိုလည်း ကားပေါ်ထမ်းတင်ကြတာ ကားပြည့်သွားလို့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်စရာထောင်မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး စီးကြရတယ်။

အပြန်ကျတော့လည်း အင်းတော်ရွာထဲ ဝင်ခိုင်းပြီး ကျွဲရှင်တို့ရွာတယ်။ တွေ့တော့ ညှိနှိုင်းရေးနဲ့ ကျွဲဖိုး(၅၀၀၀၀) ကျပ် လျှော်ခိုင်းပြီး ကျွဲကြီးကိုလည်း ကားပေါ်ကောက်တင်ပါတယ်။ ကသာပြန်ရောက်တော့မှ ကျွဲသားမစားကြလို့ ကျွဲကြီးကို ကိုအင်နီက ဖျက်ရောင်းပေးတယ်။ ၄၄(၃၀၀၀)ကျပ်ရတော့ သေနတ်သမားတွေကို ပြန်ပေးတယ်။

ငွေ (၂၀၀၀၀) ကျပ်ပဲ စိုက်ရတာမို့ သေနတ်သမားတွေက လည်း ကိုအင်နီကို ကျေးဇူးတင်ကြတယ်။ ကိုအင်နီကလည်း မမှန်တာ ဘယ်တော့မျှမလုပ်ဘူး။ စခန်းမှူးနဲ့ တပ်ကဆရာကြီးတွေက ကိုအင်နီ ကို လက်ဖျားခါ သဘောကျသွားတယ်။

ပွဲပြီးတော့မှ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဝက်(၅)ကောင်အတွက် ခေါင်း (၅)လုံး၊ ဝက်ပေါင်(၅)ချောင်း၊ ငွေ (၅၀၀၀) ကျပ်ယူပြီး ပြန်တယ်။ သူ့ဖျက်ပေးတဲ့ ကွဲကြီးအတွက် အပင်ပန်းခံရပေမဲ့ သူပစ်ခိုင်းတာမဟုတ် လို့တဲ့။ တစ်ဖုံမျှ ယူမသွားဘူး။ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသလဲ ဆရာရယ်။ သူ့တို့ကို ကိုအင်နီခေါ်သွားတဲ့ ဝါးဖြူတောက ဝက် (၅) ကောင် သေချာပေါက်ရတာမို့ တစ်ပွဲစားကိုအင်နီရယ်လို့ အားလုံးက အသိအမှတ် ပြုကြတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “အင်း... အတော်ထူးခြားတဲ့ ကိုအင်နီပဲ။ သူ တစ်ပါးရဲ့အသက်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေရပေမဲ့လည်း ကတိသစ္စာ တည်ပြီး အလုပ်ကိုလေးစားတော့ ဂုဏ်ယူစရာပဲနော်”

ကိုဇော်မင်း ။ ။ “မနက်ဖြန်တော့ ဘယ်လို ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး... ဆရာရေ။ ကိုအင်နီကတော့ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ သတိ ပေးသွားတာပဲ”

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ သောက်ကောင်းစားကောင်းသဖြင့် စတည်းချရာဘိုတံ၌ပင် ညအိပ်ကြရတော့သည်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကောင်းသဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် (၁၂)နာရီထိုးမှ အိပ်ရ ဝင်ကြတော့သည်။

* လူပျိုလူလွတ်များဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ အပူအပင် အတွယ် အတာမရှိ။ အရာရှိကြီးများလာလျှင် တည်းခိုသောဘိုတံမှာ တကယ်

တော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူပျိုရိုင်းသာ သာဖြစ်တော့သည်။ ကသာသစ်တော ဌာနတွင် ကျွန်ုပ်က အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း လက်အောက်ဝန်ထမ်း များနှင့် တပူးတွဲတွဲ နေတတ်သဖြင့် ဝန်ထမ်းများက ကျွန်ုပ်အား ချစ် ခင်ရိုသေကြသည်။

တောကောင်ရလျှင်လည်း ရောင်းချမစား။ ဝန်ထမ်းအပေါင်း အသင်းနှင့် မိသားစုများအား ဝေငှပေးကမ်းတတ်၍ သူတစ်ပါးအသက် ကိုသတ်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ပါ။ တောကောင် တစ်ကောင်ရလျှင်ပင် ဝန်ထမ်းနှင့် မိတ်ဆွေများ လူ(၅၀)၊ (၁၀၀) ကောင်း မွန်စွာ စားသောက်နိုင်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဒီနေ့တော့ ဝက်မရနိုင်ဘူး။ ဆတ်နဲ့ တခြား တစ်ကောင်ရမှာ”

ဒေါ်အေးနု ။ ။ “ဆတ်သားဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ တို့ဆိုင်မှာ နွေဦးပေါက်ကတည်းက မရောင်းနိုင်တာကြာပါပြီ။ ဆတ်သား ဆိုရင်တော့ ရသလောက်ယူပါမယ်ရှင်”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဟုတ်ပြီ ...။ ကျုပ်ရတဲ့အထဲက ရောင်းပေး ဝယ်။ စိတ်ချ”

သေချာပေါက်ကြီးပြောနေသော တစ်ပွဲစားကိုအင်နီကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်တို့က သဘောကျပြီး ပြုံးမိကြသည်။ ကိုအင်နီကတော့ ဂရုမစိုက် ဖိ။ ထမင်းကြော်နှင့် တောဝက်သားဟင်းကို အရသာခံပြီး မြိန်ရှက် ဇွာ စားနေသည်။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ရေခဲနွေးကြမ်းအဝသောက်ခါ သူ့ထုံးစံ အတိုင်း ခါးကြားထဲ၌လိပ်ထားသော ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်ကိုထုတ်ပြီး မီးညှိ၍ ဖွာသည်။ ဆေးလိပ်တိုအား ပါးစောင်တွင်ခဲလျက်ကပင် ကွမ်း ဘူးကို ထုတ်ပြန်ပြီး ယာ၍နေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ မနေ့ကလိုပင် မော်တော်ဆိပ်ဆင်းကြသည်။ ဒီကနေ့တော့ ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော် အောင်ဘုတစ်ယောက် တိုးလာ သည်။ သူက ကျွန်ုပ်၏ ငှက်ပစ်သေနတ်ဖွင့် ၂၂ ကို ဟန်ပါပါ ထမ်း သာသည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် အသင့်စောင့်နေသော မော်တော်ဘုတ်သမား ကို ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အား တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လိုက်ပို့သည်။

တစ်ဖက်ကမ်း၌လည်း မနေ့ကအသုံးပြုခဲ့သော သစ်ကားဆရာ FORD အမျိုးအစား ခေါင်းတိုကားကြီးဖြင့် အဆင်သင့် စောင့်ကြို

မနက် (၆း၃၀)နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရာက ထကြသည်။ မျက်နှာသစ်နေကြစဉ်ပင် ဝိရိယကောင်းလှသော ကိုအင်နီက ပတ္တမြား ဗြို့သစ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ညအိပ်သော ဘိုတဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ အလျင်အမြန်ပြင်ဆင်ပြီး ကမ်းနားရှိ ရွှေကမ်း သာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ဆင်းကြရာ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဒေါ်အေးနုက လှိုက်လှဲ ဇွာကြိုဆိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား ထမင်းကြော်၊ တောဝက်သားဟင်း၊ လက် ဖက်ရည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

“ဆရာတို့ ... အဝသုံးဆောင်ကြပါ။ အလှမစားပါနဲ့။ မနေ့ ညက ဆရာတို့ပေးတဲ့ တောဝက်သားကို ပြန်ရောင်းမစားပါဘူး။ မိသားစု စားတာနဲ့ ကုန်မှာပါ။ ဒီနေ့ရရင်တော့ အလကားမပေးပါနဲ့။ ငါးပိဿာ လောက် ရောင်းပါ။ စားသုံးသူတွေက တောင်းဆိုနေကြလို့ပါရှင်”

နေပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ကားပေါ်တက်၍ ယင်းခဲသစ်တောအကွက်ကြီးအမှတ်(၄)သို့ တစ်ဆက်တည်း ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

အကွက်ကြီးအမှတ် (၄) မှာ ယင်းခဲဘိုတဲနှင့် တစ်ပိုင်ကျော်ခန့်သာ ဝေးသည်။ သစ်မာပင်မျိုးစုံသော်လည်း အင်ပင်ပေါသောတောဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကားရပ်၍ ကားပေါ်ကဆင်းကြတော့ ကိုအင်နီက ရပ်စောင့်နေပြီး ...

“ဆရာ ... ငါတို့ ဒီတောရဲ့အရှေ့ဘက်အခြမ်း အင်ပင်တောထဲကို သွားကြမယ်။ အဲဒီတောထဲမှာ ငါ့ကိုမွေးတာ။ ဒီတောကို ငါ့စပ်တယ်။ အဲဒီအင်တောထဲက အကြီးဆုံးအင်ပင်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ရေစမ်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဝက်တော့မရဘူး။ ဆတ်ပဲရမှာ။

ဆတ်ကလည်း ဆတ်ဖားကြီး။ ပိဿာချိုနီ (၉၀) လောက်ရှိတယ်။ မုဆိုးတွေ ပစ်ပေါင်းများပြီ။ မကြာဘူး။ အင်မတန် လျင်မြန်ပါးနပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဒီနေ့ သေနေစေ့နေပြီ”

အတပ်ပြောနေသော ကိုအင်နီကို ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကျကြပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အင်ပင်တောထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရွက်ကြွေတွေကို သတိထားနင်းရင်း ခြေသံလုံအောင်တော့ ဂရုစိုက်ရသည်။ လေတစ်လေအောက် ရွေးချယ်ရာတွင်တော့ ကိုအင်နီက ဦးဆောင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်မရှိ။

နွေဦးပေါက်ကာလဖြစ်၍ အင်ပင်များ ရွက်ဟောင်းကြောင့် ရွက်နုဝေနေသဖြင့် အင်ရွက်အနုများမှာ နီနီရဲရဲ ရွက်နုသစ်များ ထွက်နေသည်။ အင်ဖက်မှာ ကြီးမားလှသဖြင့် သားငါးများထုပ်ပိုးရန် အလွန်အသုံးဝင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ရေစမ်းနားရောက်တော့ ကိုအင်နီက ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ကာပြု၍ ရပ်စောင့်ခိုင်းပြီး သူရှေ့က တက်သွားသည်။ ပြီးနောက် မျက်နှာကို အပေါ်မော့၍ အနံ့ခံသည်။ ပြီးနောက် စဉ်းစားဟန်ပြုနေသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်လှည့်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဆရာတို့ ... ငါ့နောက်က ခြေသံလုံအောင်နင်းပြီး လိုက်ခဲ့ကြပါ။ နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ်”

ကိုအင်နီ ရှေ့ကသွားတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်က ခြေသံလုံအောင်နင်း၍ တဖြည်းဖြည်း လိုက်ကြရတယ်။ ခြေလှမ်း (၁၀၀) ခန့် လှမ်းပြီးမှ သူက လက်မြှောက်ပြပြီး ရပ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသာရပ်လိုက်စဉ် သူက ခေတ္တထိုင်၍ မြေပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် လက်နှင့်ထိုး၍ နမ်းကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ထလာပြီး ...

“ဆတ်ဖားကြီး သေချာတယ် ဆရာ။ သူ ရှေ့နားမှာ အိပ်နေပြီ။ ဆရာတို့ လူဖြန့်ပြီးသာ အသင့်ပြင်ပြီး တက်ခဲ့ကြတော့။ ဒီကောင်ကြီးက အလွန်နားပါးတယ်။ ဟိုမှာ သူ့ချေးပုံ။ အငွေ့တော့ မသေသေးဘူး။ သတိထားကြပါ”

ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြီး ကိုအင်နီ ရှေ့ဆက်တက်သွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က လက်ဝဲ၊ လက်ယာ လူဖြန့်လိုက်သည်။ ကျော်စိန်ဝင်းနှင့် တပည့်ကျော် အောင်ဘုတို့ကိုတော့ အင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စောင့်နေရန် ထားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏အရှေ့ (၁၀)လှမ်းအကွာတွင် ကိုအင်နီ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။ ထိုစဉ် ကိုအင်နီက အင်ပင်ပေါက်တစ်ပင်ကို ပြေးကပ်

လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရှေ့ကိုက်(၅၀)ခန့်အကွာ မြရာပင်ချုံတောအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသေအချာကြည့်မှ မြရာပင်ချုံစိမ်းစိမ်းကြားမှ ဆတ်ချိုကားကားကြီးအား မြင်ရသဖြင့် သေနတ်များအား ထိုးချိန်၍ အသင့်ပြင်လိုက်စဉ် ကိုအင်နီထံမှ ...

“ကျွီ ... ကျွီ ... ကျွီ ...”

ဟူသော ဖက်စပ်သံကို ကြားရသဖြင့် ဆတ်ဖားကြီးက ‘ဗုန်း’ ခနဲ ထ၍အရပ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်မင်းတို့ ပြိုင်တူသေနတ်မောင်းဖြတ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ဆတ်ဖားကြီးမှာ မြရာပင်ချုံထဲသို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ဗုန်းခနဲ ပုံလဲကျသွားတော့သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျည်သစ်လဲ၍ မောင်းတင်နေကြသည်။ အဝေးဆီမှ တောခြောက်သံများ ကြားရသည်။

“တောက် ... တောက် ... တောက် ... ဝေ ... ဟေး ... ဟေး ... ဗုန်း ... ဗုန်း ... ဗုန်း ...”

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ တောတိုးပြေးလွှားလာသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်စီ သစ်ပင်ကွယ်များ၌ ကပ်လျက်နေကြစဉ် ဝါဝါ အစင်းကျားနှင့် တောကောင်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ပြေးချလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း သေနတ်များဖြင့် အသင့်ချိန်ထားစဉ် လူနဲ့ သွေးညှိနဲ့၊ ယမ်းခိုးနဲ့ ရသည်ထင်ပါသည်။ မြရာပင်ချုံအနားတွင် တောကောင်ကြီး တုံ့ခနဲရပ်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်မင်းတို့ ပြိုင်တူပင် ခလုတ်ဆွဲလိုက်ကြတော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ယမ်းငွေ့များအတွင်း တောကောင်ကြီးတစ်ပတ်လည်၍ မြရာပင်ချုံထဲသို့ ပစ်ကျသွားသည်။

“ဂူး ... ဂရား ... ဂီး ... အစ် ... အစ် ...”

ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တစောင့်ကြည့်နေကြစဉ် ကိုအင်နီက လက်မြောက်ပြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျည်သစ်လဲမောင်းထိုးပြီး မြရာပင်ချုံရှိ ရာသို့ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ မြင်ကွင်းမှာ အလွန်အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ပစ်သည့် ကျည်ကန်အားကြောင့် မြောက်တက်သွားသော တောကောင်ကြီးမှာ မြေပေါ်ပြန်အကျတွင် ကျွန်ုပ်တို့ပစ်ထားသော ဦးချိုကားကား ဆတ်ဖားကြီးချိုပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျ၍ ဗိုက်ပေါက်သွားသည်။ တောကောင်ကြီးကလည်း မခေပါ။ သေခါနီးဆဲဆဲ၌ပင် ဆတ်ဖားကြီး၏လည်တိုင်ရင်းအား မလွတ်တမ်းခဲထားပြီး သေပွဲဝင်သွားသည်။

တို့အင်နီ ။ ။ “ဒီကောင်နှစ်ကောင်စလုံး ဒီနေ့ အတော်ကံဆိုးကြတာပဲ။ သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းဆိုသလို မုဆိုးနဲ့ တည့်တည့်တိုးပြီး သေနတ်ပစ်ခံရတယ်။ မသေခင်မှာလည်း တောကောင်ကျားတွေ တစ်သက်လုံး နိုင်ရာစားလုပ်လာခဲ့တဲ့ ဆတ်သေကြီးရဲ့ချိုနဲ့ သမခံရတော့ ဗိုက်ပေါက်သွားရှာတယ်။

တစ်ခါ ဆတ်ဖားကြီးကျတော့လည်း သနားစရာ။ သေနတ်ကျည်ဆန်ကြောင့် သေဆုံးပြီးမှ သေခါနီးကျားက လည်ကုပ်အခဲ ခံရပြန်တယ်။ ဘယ့်ကလောက် ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ လောကကြီးလည်းနော်။ ဆရာတို့ကတော့ ဒီနေ့ ကံအလွန်ကောင်းတာပဲ။ တစ်နေရာထည်းမှာ တောကောင်နှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်တည်းရတယ်နော်”

ကိုဖော်မင်း ။ ။ “ဟုတ်ပါ... ကိုအင်နီရယ်။ ကျားကြီးက ဘယ်
ကဘယ်လို ရောက်လာရတာလဲ။ တောခြောက်သံတွေလည်း မကြားရ
တော့ဘူး ဆန်းလိုက်တာဗျာ”

ကျော်စိန်ဝင်း ။ ။ “ဒီတောကောင်နှစ်ကောင်က အရင်ဘဝကတည်း
က ရန်သူတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အရင်ဘဝက ဆတ်ဖားကြီးက ကျားကြီး
ကို သတ်ခဲ့မယ်။ ဒီဘဝကျတော့ ဖန်ဆင်းရှင်က မျက်နှာလိုက်ပြီး ဆတ်
ဖားကြီးသေမှ မနာမကျင်ရအောင် ကျားကြီးက ဆတ်ဖားကြီးကို ကိုက်
ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျားကြီးကလည်း သူ့ဒေါသနဲ့သူ့ဆွဲ ဆတ်ဖားကြီး
ကို အသားကုန်ကိုက်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်သေသွားတာ ဖြစ်မှာပါဆရာ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကျော်စိန်ဝင်းရယ် ... မင်း မဟုတ်မဟပ်
အတော်ပြောတတ်တဲ့ကောင်ပဲနော်။ ကျားဆိုတာ သေနတ်မှန်လို့ သေခါ
နီးရင် မည်းမည်းမြင်တဲ့ နီးစပ်ရာကို အကုန်ကိုက်ခဲတဲ့ ဗီဇရှိတယ်။
အခုလည်း နီးရပ်ရာတွေကရာကို ကိုက်သွားတာပါ။

ကဲ ... ကိုအင်နီရေ တောကောင်တွေကို မြန်မြန်သယ်ကြစို့။
တောခြောက်သံတွေ ရပ်သွားတာကို ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူး။ သစ်ခိုး
အဖွဲ့ကလား မသိဘူး။ သတ်နဲ့ နေကြ၊ လုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြနော်”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က ကုသုတ်ကရက်ပင် တောကောင်များအား
သယ်ကြရန် စီစဉ်နေကြစဉ် ...

“အိုးဝေ ... အိုးဝေ ... အိုးဝေ”

ဟူသော ဒေါင်းတွန်သံကို အင်ပင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ကြားရတော့
သည်။ ထိုစဉ် ဝက်များထမ်းရန်လုပ်နေသော တပည့်ကျော်အောင်ဘု
မှာ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် သူ့ထောင်ထားသော ပွိုင့် ၂၂ သေနတ်အား

အပြေးလာယူပြီး မောင်းတင်၍ အင်ပင်ကြီးအောက်သို့ အပြေးသွား
တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မတားတော့ဘဲ သူ၏လက်ရည်ကို အကဲခတ်
ရန် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ တပည့်ကျော်အောင်ဘုမှာ အင်ပင်ကြီး
၏ပင်စည်အား ကွယ်၍ အပေါ်မော့ချိန်ပြီး ဒေါင်းကြီးအား ပစ်ချလိုက်
တော့သည်။

“ဖောင်း ... ဘုတ် ...”

ဒေါင်းငှက်ကြီးတော့ ပြုတ်ကျမလာပါ။ ဒေါင်းမြီးရှည်ကြီးသာ
အရင်းကကပ်၍ ပြတ်ကျလာသည်။ ဒေါင်းကြီးကလည်း ဝုန်းခနဲ ထပျံ
သည်။ အင်ပင်ကိုင်းနှင့် ရိုက်မိ၍ ပြုတ်ကျလာပြီးမှ ထပျံပြန်သည်။ သို့
သော် ပဲ့ထိန်းအပြီးမရှိတော့၍ ချာချာလည်ပျံသန်းနေရာမှ သစ်ကိုင်း
များနှင့် ရိုက်မိပြန်ပြီး မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာပြန်သည်။

ဤတစ်ခါတော့ အသင့်စောင့်နေသော ကိုအင်နီက ဒိုင်ပင်ထိုး
၍ ဖမ်းတော့သည်။ ဒေါင်းငှက်များမှာ အလွန်သန်မာသည်။ အလေးချိန်
လေးငါးပိဿာလည်းရှိသည်။ ကိုအင်နီအား ဒေါင်းကြီးက နှုတ်သီးနှင့်
ဆိတ်၊ ခြေနှင့်ကုတ် အတောင်ပံဖြင့်ရိုက်ရာ ကိုအင်နီတစ်ကိုယ်လုံး သွေး
များ ရွဲနေသည်။ မျက်နှာကိုလည်း မဆိတ်မိအောင် ရှောင်နေရသဖြင့်
ဆိတ်ကြီးအား ကိုအင်နီပိုင်နိုင်စွာ မပမ်းနိုင်ရှာပါ။

နောက်ဆုံး တပည့်ကျော်အောင်ဘု အပြေးသွား၍ ဒေါင်း
အား သေနတ်ပြောင်းနှင့် လွှဲရိုက်ခါမှ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် သေဆုံးသွား
သော်လည်း ကိုအင်နီအား ကုပ်ထားသော ခြေသည်များကို မနည်း
ခြေယူရသည်။ ကိုအင်နီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးခြင်းခြင်းရဲနေသည်။
ကိုအင်နီအား တွဲထူကြရင်း ...

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီ ... တော်တော်နာသလား။ စခန်း မြန်မြန်ပြန်ရအောင်။ တော်ကြာ သွေးထွက်လွန်နေမယ်။ စခန်းဘုံတဲ မှာ ဆေးသေတ္တာရှိပါတယ်”

“မလိုပါ ဆရာ။ ငါ့မှာ ဆေးရှိတယ်။ တော်တော်သန်တဲ့ ကောင်ကြီး”

ဟုပြောဆိုကာ ရေစမ်းဘက်ပြေးသွား၍ ဒဏ်ရာများအား ဆေး ကြောနေသည်။ ပြီးနောက် စမ်းချောင်းအနီးတွင် ပေါက်နေသော အရွက် ကြီးကြီး အပင်တစ်ပင်မှ အရွက်များကိုခူးကာ ရေစင်စင်ဆေးသည်။ ပြီးနောက် အရည်ညှစ်၍ ဒဏ်ရာများကို သုတ်လိမ်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုအင်နီ၏အနီးသို့ သွား၍ မေးမြန်းရာ ...

“ကိုအင်နီ ... အဲဒါ ဘာပင်လဲဗျ”

“ဒါ မုဆိုးဆေးပင်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒေသအခေါ် ‘လိန်ဆန် မြူး’ လို့လည်း ခေါ်တယ်။ တောင်ဖရဲရွက်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ အနာ အကျက်မြန်တယ်။ အဆိပ်မတက်ဘူး။ သားငါးကို ဒီဆေးရွက်နဲ့ထုပ် ထားရင် နှစ်ရက်သုံးရက် မပုပ်ဘူး”

ကိုဇော်မင်း ။ ။ “ဟာ ... အတော်အသုံးဝင်တဲ့ ဆေးပင်ပဲ။ မှတ်ထားဦးမှပဲ။ ဘာတဲ့ ‘လိန်ဆန်မြူး’ နော် ... ကိုအင်နီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လိန်ဆန်မြူး ခေါ် တောင်ဖရဲရွက်။ မုဆိုး ဆေးပင်ပါ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒါနဲ့ကိုအင်နီ ... ဒေါင်းကြီးကို ဘာလို့အသေ အလဲ ဖမ်းရတာလဲ။ အောင်ဘု သူ့ဘာသာသူ ပစ်မှာပေါ့”

ကိုအင်နီ ။ ။ “အောင်ဘုလက်က စိတ်မချရဘူးဆရာ။ ဒါ လောက်ကြီးတဲ့ ဒေါင်းကြီးတောင် သစ်ပင်ပေါ်မှာနားနေတာကို မှန်

အောင်မပစ်နိုင်ဘဲ အပြီးအရင်းပဲ ထိတာ။ ဒါကြောင့် ငါဝင်ဖမ်းတာ။ အတော်သန်တဲ့အကောင်ကြီး။ ငါ့ကိုကုတ်လိုက်တာ ရစရာမရှိတော့ဘူး။ ငါ့ကို ကျောက်သမားတွေက ဒေါင်းသည်းခြေ မှာထားတယ်။ ဈေးကောင်း ပေးမယ်ပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့် လွတ်မသွားရအောင် ငါဝင်ဖမ်းတာ”

ကိုဇော်မင်း ။ ။ “ဒေါင်းသည်းခြေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုအင်နီ”

“ကျောက်စိမ်းသမားတွေ ကျောက်အရည်အသွေး မကောင်း ရင် ကျောက်ကို ဒေါင်းသည်းခြေလိမ်းပြီး မြေထဲမှာမြှုပ်ထားရင် နှစ် ပေါက်တာနဲ့ အရည်ကောင်းဝင်တယ်လို့ သိရတယ်”

ကျော်စိန်ဝင်း ။ ။ “မနေ့က ကိုအင်နီ နိမိတ်ဖတ်တာ မှန်လည်း မှန်တယ်။ မှားလည်း မှားတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။ ဆတ်ရမယ်။ မမျှော် လင့်ဘဲ အကောင်တစ်ကောင်လည်းရမယ်။ အန္တရာယ်လည်း ရှိတယ် လို့”

အခု တောကောင်ကျားကြီးကိုတော့ အန္တရာယ်မရှိဘဲရပြီးမှ ဒေါင်းက ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိဘဲ ကိုအင်နီကို အန္တရာယ်ပေးသွား တာ။ အောင်ဘုလက်ကလည်း အင်မတန်တည့်တာကိုး။ ကျွန်တော်သာ ဆို လောက်လေးခွနဲ့ ဒေါင်းကိုပစ်ရင်တောင် ရလောက်တယ်။

အခုတော့ ဒေါင်းကြီးတစ်ကောင်လုံးကို သေနတ်နဲ့ပစ်တာ တောင် မမှန်ဘူး။ မိုးထဲရေထဲကျရင် အတော် အားကိုးထိုက်ပါပေ ထယ်။ ဒါနဲ့ ကိုအင်နီ ဒေါင်းကျတော့ ဘယ်လိုတိုင်းယူမှာလဲ။ ဒေါင်း က နားရွက်မရှိဘူးဗျနော်”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ငါ အပြီးနဲ့ သည်းခြေကိုပဲ ယူမယ်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီ ကျားကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကိုအင်နီ   ။   ။ “နားရွက်တစ်လုံးနဲ့ ပေါင်တစ်ချောင်းပဲ ယူမယ်လေ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်   ။ “ဒီလိုလုပ်ရအောင် ... ကိုအင်နီရေ။ ကျွန်တော်တို့က ကျားရခဲတော့ ကျားခေါင်းနဲ့သားရေကို အမှတ်တရလိုချင်တယ်။ ဆတ်ချိုကြီးလည်း အမှတ်တရလိုချင်တယ်။ ကျွန်တာတွေကို ကိုအင်နီ ကြိုက်သလောက်ယူသွားပါ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ကိုအင်နီ   ။   ။ “အေး... ထုံးစံတော့ ဖျက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အိမ်ပြင်ဖို့ ငွေလိုနေတယ်။ မိုးက ကျတော့မယ်။ ကမ်းနားက ဒေါ်အေးနုဆိုင်ကို အသားတွေသွင်းလိုက်ရင် အတော်ရမှာ။

အေးပါ ... ဒီနေ့တော့ ဆရာတို့ပေးတာကို ငါလက်ခံမယ်။ မိန်းမကိုမှာထားလို့ ဒေါ်အေးနုဆိုင်မှာ စောင့်နေမှာ။ ငါ ဒီနေ့ အိမ်မပြန်ဘူး။ မိန်းမကို ငွေနဲ့အသားပေးပြီး ငါဒီည ဆရာတို့နဲ့ အတူစား အတူသောက်မှာ”

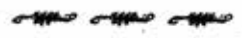
အောင်ဘုနှင့် ကျော်စိန်ဝင်း ။ “အဲဒါမှ တစ်ပွဲစားမှဆိုး ကိုအင်နီကွ။ မိန်းမကို မကြောက်ဘူး။ ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

ကိုအင်နီ   ။   ။ “ဟဲ့အကောင်တွေ ... ကြည့်ပြော။ ငါက မိန်းမကြောက်တာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်တာ။ ယောက္ခမကြီးကိုပဲ လန့်တာ”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

ထိုညက တစ်ဖက်ကမ်း ဘိုတ်ရောက်တော့ ကိုအင်နီနှင့် ကျော်စိန်ဝင်းတို့က ဆတ်ကြီးနှင့်ကျားကြီးအား ဖျက်ကြသည်။ အောင်ဘုကတော့ ဒေါင်းကိုကိုင်၍ အထူးချက်ပြုတ် ကြော်လှော်သည်။ ဆတ်ဝမ်းတွင်းသားကို မဆလာနိုင်နိုင်နှင့် ချက်သည်။

ဖျက်ပြီးအသားများအား ကျွန်ုပ်၏အမိန့်အတိုင်း ဆတ်သား (၅)ပိဿာနှင့် ကျားသားတစ်ပိဿာသာ ယူ၍ ကျန်တာအကုန် ကိုအင်နီအား ပေးလိုက်သည်။ ကိုအင်နီကလည်း ဆတ်သား (၁၀) ပိဿာနှင့် ကျားသား (၂)ပိဿာအား ဒေါ်အေးနုဆိုင်သို့ သွင်းသဖြင့် ငွေကောင်းကောင်းရသည်။ သူ၏ဇနီးဖြစ်သူအား ကျန်အသားများနှင့်အတူ ဆိုက်ကားငှား၍ ပတ္တမြားမြို့သစ်သို့ ပြန်စေသည်။

အောက်တုလက်ရာကို သဘောကျ၍ ချီးကျူးသည်။ သူ့မိန်းမ လက်ရာနှင့် အလွန်ကွာသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုညက ကျွန်ုပ်လည်း ကျားသားရေတစ်စုံနှင့် ဆတ်ခေါင်းကြီးရသဖြင့် အလွန်ပျော်၍ အတော် သောက်ဖြစ်သည်။

ဆတ်ချိုသားကြီးမှာ လပြည့်တွင်လဲသောချိုဟု ကိုအင်နီက ပြောသည်။ ချိုရင်းမှ ပင်မချိုပေါ်တွင် ကိုင်းတက်နှစ်ခွ ခွဲထွက်နေ သည့်အပြင် ကိုင်းတက်နှစ်ခွအောက်တွင် ကပ်၍ တစ်ဖက် ချိုတစ်ချောင်း ဝီ တစ်စုံထပ်ထွက်နေသေးသည်။ အလွန်လည်း သန်မာကြီးထွားသည်။ ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်လုံးမှာ အချိန်(၁၀၀)ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုညကစ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ကိုအင်နီ အတူသောက်၊ အတူစား ကြသဖြင့် ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်က ကိုအင်နီ ခင်မင်ဘဝကို မေးမြန်းစပ်စုမိကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကိုအင်နီရေ ... သောက်လို့စားလို့လည်း ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။ အချိန်လည်း စောပါသေးတယ်။ ဒီဘုံတဲမှာပဲ အိပ်ကြမှာဆိုတော့ ကိုအင်နီရဲ့ခင်မင်ဘဝကို ကျွန်တော်တို့စိတ်ဝင်စားလို့ မပြောပြပါလား”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ငါ့ဘဝက သူများတကာတွေထက်တော့ ထူး ကြားတယ်။ တောတွင်းမွေး တောတွင်းကြီးဆိုတော့ တောတွင်းသားပါ သူများတကာတွေထက် ပိုတာကတော့ ငါက တောကိုချစ်တယ်။ ဆတာကောင်တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ လေးစားတယ်။ ကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်တယ်။ ငါ့မှာ ဆရာတွေလည်း ရှိတယ်။ မုဆိုးတွေ၊ ဆေးဆရာတွေ၊ ဆင်သမားတွေပဲ။ သူတို့သင်ပြလို့ တတ်တဲ့အပြင် ငါ့ရဲ့မွေးရာပါ ဝီကြောင့် တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း၊ ဆေးပင်တွေအကြောင်း

အခန်း(၂)

မုဆိုးအင်နီ၏ငယ်ဘဝ

ကျွန်ုပ်တို့ ထိုညက ကမ်းနားလမ်းဘိုတဲ၌ပင် စားကြသောက် ကြသည်။ ဒေါင်းသားမှာ ကြက်သားလိုပင် ချို၍ စားကောင်းသည်။ တောကောင်ဖြစ်၍ အိမ်ကြက်သားထက်တော့ မာသည်။ ကျားသားအား စားဖူးသည်ရှိအောင် စားကြသော်လည်း ရွံ့နေကြသည်။

အသားမျှင် ကြမ်း၍ မာသည်။ မဆလာနိုင်ချင်း ထည့်ထား လျက် အတန်ငယ်ညှိသည်။ ဆတ်ကလီစာဟင်းကတော့ ပြောဖွယ်မရှိ။ လတ်ဆတ်၍ အလွန်စားကောင်းသည်။ ကိုအင်နီကလည်း အတော် စားနိုင်သောက်နိုင်သည်။

ပိုနားလည်ခဲ့ရတယ်။ တောဆိုတာကတော့ ငါ့အတွက် သဘာဝတရားကြီးက လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ရတနာပစ္စည်းကြီးပဲ။ ငါတစ်သက်လုံးအတွက် မိတ်ဆွေကောင်း အဖော်မွန်ပါပဲ။

ကဲ ... ငါဘဝအကြောင်းကို ပြောပြမယ်။ ဆရာတို့ နားထောင်ကြပါ။ မေးစရာရှိရင်လည်း မေးကြပါ။ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ လျှို့ဝှက်ထားတာတစ်ခုကလွဲလို့ အကုန်ပြောပြမယ်။ အဲဒီတစ်ခုကိုလည်း ပြောချိန်တန်ရင် ပြောသင့်ရင် ပြောပြမှာပါ။ အခုတော့ စောပါသေးတယ်။ ငါ့ငယ်ဘဝက ဒီလိုပါ။

ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းအကွက်ကြီး အမှတ်(၄)အင်ပင်တောထဲမှာ ငါ့ကိုမွေးခဲ့တာလို့ ငါပြောခဲ့ပြီးပြီနော်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ် ရောင်စုံသူပုန်တွေ ထကြွသောင်းကျန်းတုန်းကာလမှာ အမေက ငါ့ကို လက်သည်မပါတဲ့ မွေးခဲ့တာ။ နွေဦးပေါက် အင်ရွက်နုချိန် အင်ပင်တောနီနီရဲရဲထဲမှာ မွေးခဲ့တာမို့ ငါ့ကို 'အင်နီ' ရယ်လို့ မိဘတွေက အမည်ပေးခဲ့တာပါ”

သပြေပင်ရွာသူ ဒေါ်ရေးသည် တစ်ရွာတည်းသား ဦးစံနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်ဦးတည်းသောသား အင်နီကိုသာ မွေးခဲ့သဖြင့် အစစ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ဦးစံတွင် ကျွဲနှစ်ကောင်ရှိသည်။ သစ်ဆွဲသော ကျွဲများဖြစ်ကြသည်။

သစ်ရာသီဖြစ်သည့် မိုးတွင်းနှင့် ဆောင်းကာလတွင် သစ်လုံးများအား မြစ်၊ ချောင်းများအနီးသို့ ဆွဲပေးရသည်။ နွေရာသီတွင်တော့ အလုပ်ကမရှိ။ တောဝင်၍ တောဟင်းသီးဟင်းရွက် ရှာဖွေ၍ ဒေါ်ရေးက ရောင်းရသည်။

သပြေပင်ရွာ၊ ဟဂရီရွာ၊ နွယ်နီရွာနှင့် ကျောက်ထုံးကြီးများ အနီး၌ ဝေမြစ်ခေါ် ရေသေအင်းမြစ်ကြီး ရှိသည်။ တောင်ကျမြစ်ချောင်း ထည်းမဟုတ်။ မြစ်ဖျားခံခြင်းလည်းမရှိဘဲ တစ်ဖက်ပိတ်ဖြစ်၍ ရေဝတီ ဖြစ်ကြီးနှင့် ဆက်နေသည်။

ရောဝထိမြစ်ရေတက်လျှင် ဝေအင်းထဲသို့ စီးဝင်သည်။ ရေကျချိန်တွင် ရေပြန်ကျသွားသဖြင့် ရေသေ၊ အင်းမြစ်ကြီးသာဖြစ်သည်။ ရေသေအင်းဖြစ်၍ ငါး၊ ပုစွန်များ ခိုအောင်းနေသောကြောင့် သားငါးပေါသည်။

ဦးစံက သစ်လုပ်ငန်းများ နားချိန်တွင် ငါးရှာ၊ ဖားရှာ တံငါလည်း လုပ်သည်။ ဒေါ်ရေးကတော့ တောထွက်သီးနှံအပြင် သားငါး၊ ပုစွန်၊ ငါးဖိ၊ ငါးခြောက်လည်း ရောင်းရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်ရေးက ဝေအင်းငါးဒိုင်တွင် ဝင်၍ ရာသီမရွေး အလုပ်လုပ်ရတော့သည်။

ဦးစံမှာ မိုးကာလနှင့် ဆောင်းကာလတွင် သစ်ဆွဲကျွဲများနှင့် အလုပ်မအားသောကြောင့် အိမ်အတွက် ပုံမှန်ဝင်ငွေရရှိစေရန် ဒေါ်ရေးလုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်နီကလေးမှာ ဝေအင်းငါးဒိုင်ကို မှီ၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရတော့သည်။ အင်နီမှာ မွေးစကပင် အခြားကလေးများနှင့်မတူ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် ဦးထုပ်မပါ၊ ဖိနပ်မစီး နေတတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ရာသီအကူးအပြောင်းကိုလည်း အထူးခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တောတွင်းသားဖိစိ အဖျားအနာ အလွန်နည်းသည်။

အင်နီ(၅)နှစ်သားခန့်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူဦးစံက ကျွဲနှစ်ကောင်နှင့် အလုပ်လုပ်ရာ သစ်တောထဲသို့ ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ သစ်တောထဲ၌လည်း တောတောင်သဘာဝအကြောင်း၊ တောငှက်တိရစ္ဆာန်များအကြောင်း၊ တောပင်တောပန်းများအကြောင်း၊ တောတောင်၊ ရေ မြေစိမ့်စမ်းနှင့် မိုးလေဝသ အခြေအနေတို့ကိုလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကလေးငယ်နားလည်အောင် ရှင်းပြတတ်သည်။

အင်နီကလည်း အခြားကလေးများနှင့်မတူ။ တောတောင်တွင်း မွေးသူကလေးပီပီ ဖခင်ပြောသည်ကို မှန်၊ မမှန် လက်တွေ့စမ်းသပ်လေ့လာတတ်သည်။ အမေးအမြန်းကလည်း ထူသည်။ သူသိလိုသည်ကို နားမလည်မချင်း မေးမြန်းတတ်သည်။

အင်နီ၏ တစ်နေ့တာအပျော်ဆုံးအချိန်မှာ အလုပ်ခွင်မှ အလုပ်သိမ်းပြီးအပြန် ဝေအင်းထဲ၌ ကျွဲနှစ်ကောင်အား ရေချပေးသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ဖခင်နှင့်အတူ ကျွဲနှစ်ကောင်အား ရေချိုးပေးပြီး ကိုယ်လုံးအား ပွတ်တိုက်ပေးရပြီး ရေကူးရခြင်းကို အင်နီကလေး အရမ်းပျော်သည်။ ရေလည်း နစ်ဖူးသည်။ ရေနစ်ဖူးမှ ရေကူးတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖခင်က အင်နီကလေးအား ရေကူးမတတ်ခင် ရေငုပ်ခြင်းတို့ စသင်သည်။ ရေထဲ၌ အသက်ရှူအောင့်ပြီး ရေပြင်ပေါ်ရောက်မှ အသက်ရှူရခြင်းကို လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ရေအကြောင်းကို နားလည်သဘောပေါက်မှ ရေကူးခြင်းကို စသင်ပေးသည်။

ဖခင်လုပ်သူက အင်နီခါးကို ကိုင်ပေးပြီး ခြေနှင့်လက်ကို ယက်သေသည်။ အနေအထားမှန်တော့မှ ရေကူးစဉ် ခေါင်းအား တစ်ဖက်အောင်းမော၍ အသက်ရှူရခြင်းကိုလည်း လေ့ကျင့်သင်ပေးသည်။ ပထမဆုံး ခွေးကူးတတ်မှ လက်ပစ်ကူးနည်းကို သင်ပေးသည်။

ထို့နောက် ဖားကူးနည်း၊ လိပ်ပြာကူးနည်း၊ ပက်လက်ကူးနည်းတို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သင်ပေးရာ စနစ်ကျသော ဖခင်၏ သူနီသင်ဆုံးမမှုကြောင့် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် အင်နီကလေးမှာ ဝေအင်းထဲတွင် ရေသူရဲပမာ ကျွမ်းကျင်သော ရေကူး၊ ရေငုပ်သမားလေး ဖြစ်လာသည်။

နောင်တွင် ကိုက် (၃၀၀) ခန့်ကျယ်သော ဝေအင်းထဲတွင် အသွားအပြန် မနားတမ်းကူးနိုင်လာသဖြင့် ဝေအင်းကမ်းစပ်ရွာများ တွင် အင်နီကလေးက ရေကူးယှဉ်ပြိုင်သူ ကလေးများအပေါ်၌ ဝိုလ် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

အင်နီ အသက်(၆)နှစ်ခန့်ကစ၍ ဖခင်လုပ်သူက အင်နီကလေး အား တောထဲခေါ်၍ ကျွဲ၊ နွား လွှတ်ကျောင်းသော ကျွဲစားကျက်၊ နွား စားကျက်များသို့ ခေါ်ပြီး ကျွဲ၊ နွား လွှတ်ကျောင်းပုံ၊ ပြန်ကောက်ပုံ ကျွဲ၊ နွားများ ကြိုက်တတ်သော မြက်အမျိုးအစား၊ တောတောင်ပတ် ဝန်းကျင်နှင့် အန္တရာယ်များကို သင်ကြားပေးတတ်သည်။

ထို့အပြင် ကျွဲ၊ နွားများပျောက်လျှင် သွားတတ်၊ လာတတ် သော နေရာများကိုလည်း ပြထားတတ်သည်။ နံနက်စားကျက်လွှတ် ချိန်တွင် ကျွဲခလောက်ချိတ်ဆွဲ၍ လွှတ်လိုက်ပြီး ညနေစောင်းတွင်မှ စားကျက်သို့လိုက်၍ မိမိ၏ ကျွဲ၊ နွားများအား ပြန်ကောက်ကြရသည်။

ကျွဲခလောက်၊ နွားခလောက်များအား အများအားဖြင့် ကျွန်း သားဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ လက်လုပ်ထွင်းထားခြင်းဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လက်ရာမတူပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွဲခလောက်သံချင်းလည်း မတူ ပါ။

ကျွဲခလောက်များကို အကျယ်တစ်ထွား အမြင့်လက်လေးလုံး ခန့် အခေါင်းထွင်းထားပြီး အလယ်တွင် ခလောက်ဆံထည့်ထားသည့် ခလောက်ဆံမှာ သံ သို့မဟုတ် ကြေးဆံဖြစ်သည်။ ကျွဲခလောက်က ပိုပြီးကြီးသဖြင့် နွားခလောက်ထက်ပို၍ အသံကျယ်သည်။

အင်နီ (၇)နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ ကျွဲကျောင်းခြင်းကို ဖခင်မပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။ နောက်ပိုင်း

တွင် အင်နီက ကျွဲများကို ရှာဖွေရာတွင် ခလောက်သံကို နားထောင်ပြီး ရှာဖွေခြင်းအစား မိမိကျွဲခြေရာများကို အဖန်ဖန်တလဲလဲ လေ့လာ ဆန်းစစ်၍ ခြေရာကောက်ရှာဖွေနည်းကို စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်လာရာ တစ်လ ခန့်အတွင်း၌ပင် ကျွဲများအား ခလောက်ဖြုတ်၍ ကျွဲများရှိမည့်နေရာ အား အတိအကျ ရှာဖွေနိုင်ပါသည်။ ထို့အပြင် မိမိကျွဲနှင့် အခြားကျွဲ များကိုလည်း ခြေရာခံ၍ ခွဲခြားသိမြင်လာသည်။

အင်နီ၏အမှတ်အသားသိမှုမှာ ထူးခြားသည်။ အခြားကျွဲခြေ ရာနှင့် သူ့ကျွဲခြေရာကို ခွဲခြားသိသည့်အပြင် ကျွဲကျောင်းရင်း ရွာအပြင်၌ တွေ့ရသော အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ခြေရာအပြင် တောကောင်၊ ချေ၊ ဒရယ်၊ ဝက်၊ ခြေရာများကိုလည်း ခွဲခြားသိလာသည်။ နောက်ဆုံး ခြေလှမ်း နွှလျှောက်တတ်သော ကျားသစ်၊ တောကြောင်များနှင့် ကျားခြေရာ တို့ကိုပင် ခွဲခြားနိုင်လာသည်။

မိဘများက အင်နီ (၇)နှစ်သားရောက်သည်နှင့် ရွာဦးဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းတွင် စာသင်ရန်အပ်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်က ရွာများ ခြစ်ကြသော စကားကုန်း၊ ယင်းခဲ၊ သပြေပင်၊ ဗာကရီ၊ နွယ်နီရွာတို့ တွင် အစိုးရအတန်းကျောင်း မရှိပါ။ ကျောက်တုံးကြီးရွာတွင်တော့ မူလ ဆန်းကျောင်းရှိသော်လည်း အတော်လှမ်းသည်။

မိဘများကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား အင်နီအား မျက်စိ ဆောက်က အပျောက်မခံနိုင်၍ မိမိတို့၏ သပြေပင်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၌ပင် ကျောင်းအိပ်၊ ကျောင်းစား အပ်နှံခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အင်နီ ၏ ဉာဏ်ကောင်းသော်လည်း စာတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။

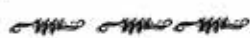
ဆော့ကစား၊ အပြေးအလွှားသန်သူသာဖြစ်သည်။ ဖင်တော့ ချွန်ပေါ့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဝေယျာဝစ္စကို မညည်းမည။ ဒိုင်ခံ

လုပ်တတ်သည်။ နောက်ဆုံး ကုဋီ (ဘုန်းတော်ကြီးအိမ်သာ)ကို နေ့စဉ် ဆေး၏။ စားသောက်ပြီး ပန်းကန်အိုးခွက်များကို သန့်ရှင်းစွာဆေးကြောခြင်းကိုလည်း ပျော်ရွှင်စွာလုပ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်နှင့် ဦးပဋ္ဌင်းများက အင်နီအား အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။

နေ့လယ်အားလပ်ချိန်တွင် အင်နီတို့ကျောင်းသားများ ဝေအင်းမြစ်ကမ်းစပ်တွင် ရွံ့တူးထွက်ကြသည်။ ရွံ့တူးရာ၌လည်း အရည်အသွေးကို အင်နီက ရွေးချယ်ပေးတတ်သည်။ ရွံ့အဝါရောင်မှာ အရောင်လှသော်လည်း ဖွယ်သည်။ အင်နီရွေးချယ်သောရွံ့မှာ နက်ပြာရောင်ဖြစ်သည်။ အလွန်စေး၍ သိပ်သည်းဆများသည်။

ကျောင်းရောက်သည်နှင့် အရိပ်ကောင်းသော ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးရိပ်တွင် စတည်းချကြကာ အခြားကလေးများက ရွံ့ဖြင့် ကျွဲရုပ်၊ နွားရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ ကျားရုပ်များလုပ်၍ ဆော့ကစားကာ နေလှန်းကြသော်လည်း အင်နီကတော့ အရုပ်မလုပ်ပါ။

လောက်စလုံးများကို ညီညာစွာလုံးပြီး ဆရာတော်မမြင်အောင် စားဖိုဆောင်အနောက်ဘက်တွင် နေလှန်း၍ သိမ်းဆည်းထားတတ်သည်။ ပြီးနောက် သိမ်ထဲတွင် ဝှက်ထားသည်။ သိမ်ဝင်ပရိတ်လောက်စလုံးလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က ကျောင်းအလုပ်များလုပ်ပြီးချိန်၌ ကျောင်းသားများအား မုန့်ဝယ်စားရန် မုန့်ဖိုးငါးပြား၊ ဆယ်ပြားပေးတတ်၏။ အခြားသူများ မုန့်ဝယ်စားကြသော်လည်း အင်နီက ဝယ်မစား။ အငတ်ခံပြီးသေသည်။

ပြီးနောက် ရွာလည် ဒေါ်ဘုမကုန်စုံဆိုင်မှ သားရေကြိုး၊ သားချပ်ဝယ်သည်။ ဆိတ်သားရေဖြင့် လောက်စာလုပ်သည်။ လေးခွကိုတော့ ဖခင်တောထဲသွားစဉ်မှာ၍ ယင်းတိုက်သားကို ကိုယ်တိုင် လောက်လေးခွခတ်သည်။ ပုလင်းခွဲဖြင့် အားချိန်၌ စိမ်ပြေနပြေ အချောကိုင်နုတတ်သည်။ ပြီးနောက် ပျားဖယောင်းဖြင့် ပွတ်တိုက်သည်။ ပြီးနောက် အဝတ်ကြမ်းကြမ်းဖြင့် တစ်ချိန်လုံးပွတ်တိုက် နေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အင်နီကလေး၏ ယင်းတိုက်သားအနှစ်လောက်လေးခွမှာ ကျွဲချိုလေးခွသဖွယ် မည်းနက်ပြောင်ချောနေတတ်

သည်။ သို့သော် ဆရာတော်က အကုသိုလ်အလုပ်ကို မကြိုက်သဖြင့် ၎င်း၏လောက်လေးခွအား လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားရသည်က များသည်။

တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်ပြန်ခွင့်ပြုမှ ကျွဲကျောင်းရင်း လက်တွေ့ပစ်ခတ် စမ်းသပ်ရတော့သည်။ အင်နီကလေးမှာ မုဆိုးဇာတာပါ၍ အကုသိုလ်အကျိုးပေးသန်သည်ဟု ပြောရမည်ထင်သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျောင်းနားရက် ကျွဲကျောင်းရင်း ပစ်ခတ်ရရှိလာသော ချိုး၊ ဆက်ရက်၊ ကျိုးကန်၊ ငှက်တော်၊ ငုံး၊ ခါငှက်၊ ငှက်ခါး၊ သပိတ်လွယ်၊ ဗျိုင်းငှက်တို့မှာ မိသားစု တစ်ရက်နှစ်ရက် ဟင်းချက်စားရန်ပင် ပြည့်စုံအောင် ရတတ်သည်။

အင်နီတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများမှာ အဆော့သန်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းအားချိန်၌ ကျောင်းတွင်း၌ ကစားရသည်ကို အားမရဘဲ ကျောင်းအားရက်အိမ်အပြန် အိမ်သို့တန်းတန်းမပြန်ဘဲ ရွာမြောက်ဘက် ဆင်ပိုင်ရှင် ဦးသီးကြီး၏ ဆင်သားအမိရှိရာသို့ အမြဲတမ်း သွားတတ်ကြသည်။ ဆင်ပေါက်ကလေးနှင့် ဆော့ရန်ဖြစ်သည်။

ဆင်ပိုင်ရှင်၊ ဆင်ထိန်းနှင့် ဆင်ဦးစီးများကလည်း သဘောအလွန်ကောင်းကြသည်။ ကလေးများကလည်း ကြုံ ငှက်ပျောသီး၊ ငှက်ပျောပင်တို့ကို ယူဆောင်လာ၍ ဆင်ကလေးကို ကျွေးတတ်ကြသည်။ အင်နီကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ယူဆောင်လာသည့် ထန်းလျက်နှင့် မန်ကျည်းသီးမှည့်ကို ရော၍ ကျွေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆင်ကလေးက အင်နီကို မှတ်မိနေသည်။

ဆင်ကလေးက အင်နီကိုချစ်ခင်သော်လည်း အင်နီက အစသန်သည်။ ဆင်ကလေးစိတ်ဆိုးအောင် စ၍ ပြေးတတ်သည်။ ဆင်ပိုင်

ရှိရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြစ်ဆိပ်ကမ်းနဖူး ကွင်းကျယ်တွင် ရေချဖောင်ဖွဲ့ချန် သစ်လုံးများကို စုပုံထားတတ်သည်။ ဆင်ကလေးလိုက်လျှင် သစ်ပုံပေါ်သို့ ဆင်ကလေးမမီနိုင်ရန် တတ်ပြေးလေ့ရှိကြသည်။ ဆင်ကလေးမှာ သစ်ပုံပေါ်သို့ မတက်နိုင်သဖြင့် တကျည်ကျည်အော်မြည်ပြီး မိခင်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသွားတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အင်နီက မုဆိုးကွင်းသိုင်း၍ ဆင်ကလေးကို စပြေးပြီး သစ်ပင်အုပ်ရှိရာသို့ မျှားခေါ်ပြီး ပြေးသည်။ ဆင်ကလေး မိလှမိခင်တွင် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။ အခြားကျောင်းသားများကတော့ သစ်ပုံပေါ်တက်ပြေးပြီး အင်နီနှင့် ဆင်ကလေးအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ထိုနေ့က ဆင်ကလေးကလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ တခြားကျောင်းသားများနောက်သို့ မလိုက်ဘဲ အင်နီနောက်သို့သာ တစ်ရှူးဆိုးလိုက်ရင်း သစ်ပင်အောက်တွင် ပင်စည်အားပတ်၍ စောင့်နေသည်။ အင်နီကိုသာ မဲနေဟန်တူသည်။ အခြားသစ်ပုံပေါ်မှ ကျောင်းသားများက လက်ခုပ်တီး၍လည်းကောင်း၊ လက်ခေါက်မှုတ်၍လည်းကောင်း အားပေးပြီး စကြနောက်ကြသော်လည်း ဆင်ကလေးက မပြေး။ ပေခံနေသည်။

အင်နီကလည်း ခေသူမဟုတ်။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသည်။ မုဆိုးကွင်းသိုင်းကာ မတ်တတ်ရပ်၍ သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်စောင့်နေသည့် ဆင်ကလေးဦးကင်းပေါ်သို့ သေးပန်းချလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ ဆင်ကလေးမှာ လူသေးနဲ့ကြောင့် တကျည်ကျည်အော်၍ မိခင်ဆင်မကြီးထံသို့ ပြေးလေတော့သည်။

ကျောင်းသားများက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အင်နီကလေးအား အားပေးကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆင်ကလေးမှာ အင်နီအား အမှတ်ထားသည်။ အကပ်မခံ။ အင်နီကျွေးသည်ကို မစားတော့။ လူသေးနံ့မှာ အစုံစားသဖြင့် တောခွေးသေးနံ့နှင့် တူသောကြောင့် ဆင်များကြောက်ကြဲကြောင်း သိရသည်။

သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော အင်နီကို ဆင်ဦးစီးများကလည်း ချစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ဆင်ဦးစီးများမှာ များသောအားဖြင့် ဘိန်းစွဲနေသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဘိန်းစားပြီးလျှင် ရေခွေကြမ်းခါးခါးသောက်၍ ဖိမ်ယစ်ပြီး မိုန်းနေတတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဆင်ဖြစ်စေ၊ ဌာနပိုင်ဆင်ဖြစ်စေ ဆင်ဦးစီးများကို ဘိန်းခွဲတမ်းပေးရသည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဆင်ထီးများ မုန်ယိုလျှင် စိတ်ရိုင်းဝင်လာပြီး လူကိုရန်ပြုတတ်သဖြင့် ဘိန်းမဲ၊ ထန်းလျက်နှင့် မန်ကျည်းသီးကို ရော၍ ကျွေးရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘိန်းနှင့် အထိအတွေ့ ယဉ်ပါးလာသော ဆင်ဦးစီးများမှာ စမ်းသပ်ပြည်းရင်း ဘိန်းစားဘဝသို့ ရောက်ရတော့သည်။

ဘိန်းစားပြီးလျှင် ဆင်ဦးစီးများမှာ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် အလုပ်ကြမ်းကို မနားမနေ လုပ်နိုင်ကြသည်။ ဘိန်းဖြတ်လျှင်တော့ လူမမာလို ပျော့ခွေပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်ကြတော့ပေ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က လက်ကျန်မကောင်းမှုများ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ခိုင်းဆင်များကို အလုပ်နားချိန်များတွင် ထူးခတ်၍ တောထဲ၌ လွှတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ထူးခတ်ခြင်းမှာ ဆင်၏ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခြေလှမ်းကျကျလှမ်း၍ မပြေးနိုင်စေရန် သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထား

ခြင်းဖြစ်သည်။ ထူးခတ်လျက် ဝေးဝေးသွားတတ်သော ဆင်ကြီးများကိုတော့ နောက်ထပ် သံကြိုးရည်ရည်တစ်ချောင်းနှင့် ထပ်မံချည်ပေးထားရသည်။ သို့မှသာ ဆင်ကောက်ရာတွင် သံကြိုးရာလိုက်၍ လွယ်ကူစွာ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆင်ကောက်ချိန်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆင်ဦးစီးများက အင်နီကလေးကို တောထဲသို့ ခေါ်သွားတတ်ကြသည်။ များသောအားဖြင့် ဆင်ဦးစီးများက မိမိတို့ဆင်သွားမည့် စားကျက်နေရာများကို ခန့်မှန်းသိကြသည်။ ဆင်သွားသည့်လမ်းမှာလည်း အခြားတိရစ္ဆာန်များသွားကြသည့် လမ်းကြောင်းထက် ထင်ရှားနေတတ်သည်။

ဆင်နှင့်တွေ့သည့်အချိန် နီးကပ်လျှင်တော့ အထူးသတိထားရကြောင်း ဆင်ဦးစီးများက အင်နီကလေးကို သင်ပေးလေ့သည်။ အချို့က မိမိဆင်၏ခလောက်သံကို မှတ်မိသည်။ အချို့ကတော့ ခလောက်မတပ်ဘဲ လွှတ်တတ်သည်။

တောဆင်ရိုင်းများပေါသော တောဖြစ်သဖြင့် ဆင်ကောက်ချိန်တွင် မိမိဆင်အနီး၌ ဆင်ရိုင်းများ ရှိမရှိ၊ မိမိဆင် မုန်ယိုနေမှု ရှိမရှိ အဝေးကပင် လေ့လာအကဲခတ်ရသည်။ ဘေးကင်းသည်ထင်မှ မိမိ၏ ဆင်နာမည်ကို အော်ဟစ်ခေါ်၍ အနားသို့ သတိနှင့်ကပ်ရသည်။

မိမိဆင် ပုံမှန်အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း သေချာတော့မှ အနားကပ်၍ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်မှ ထူးသံကြိုးကိုဖြုတ်၊ တစ်ဖက်တွင် ပတ်ချည်ပြီး ဝပ်ခိုင်းရသည်။ ဆင်ဦးစီးက ဆင်ဦးကင်းပေါ်သို့ အရင်တက်ထိုင်သည်။

အင်နီကလေးက ဆင်လက်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဆင်ကုပ်ပေါ်တတ်နိုင်သည်။ ဆင်မွေးကြမ်းကြီးများစူးသဖြင့် မထိုင်နိုင်။ ဆင်ဦးစီးပစ်

ပေးသော ပုဆိုးစုတ်ကို ခေါက်၍ခင်းပြီးမှ ထိုင်နိုင်သည်။ ဆင်ဦးစီးများကတော့ ကျင့်သားရနေဟန်ရှိပါသည်။ ဆင်မွေးစူးသည်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြသည်။

ဆင်ဦးစီးက ဆင်နားရွက်နောက် ဘုသီးကလေးအား ဒူးနှင့် တိုက်၍လည်းကောင်း၊ ခြေဖျားနှင့်တို့၍လည်းကောင်း ထခိုင်းသွားခိုင်းနိုင်ကြသည်။ ကိုင်စရာမရှိ၍ အင်နီက ဆင်ဦးစီး၏ခါးမှ ပုဆိုးအား ကိုင်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ဆင်စီးခြင်းဖြစ်၍ အင်နီအဖို့ အတော်ထူးဆန်းနေသည်။

ဆင်ကြီးမှာ ပုံမှန်လှမ်းနေသော်လည်း သူ့တစ်လှမ်းစာမှာ လူသုံးလေးလှမ်းစာဖြစ်၍ မြန်သည်။ ရှေ့ကဆင်ဦးစီးက ခေါင်းငုံ့ဆိုလျှင် အမြန်ငုံ့ရသည်။ ဆင်အရပ်မှာ မြင့်လှ၍ ဝါးကိုင်း၊ သစ်ကိုင်းနှင့် လွတ်ရုံသာ သွားသောကြောင့် ဆင်အပေါ်ကစီးသူက လွတ်အောင် ငုံ့ရှောင်ရသည်။ ဆင်များသွားလမ်းနှင့် ပြန်လမ်းမှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ဆင်ကြီးစီး၍ ပြန်လာကြစဉ် ဆင်များသွားလမ်းနှင့် ဘေးဝဲယာတွင် တောကြက်၊ တောငှက်နှင့် ချေများ၊ ယုန်များ တွေ့သော်လည်း ထွက်မပြေးကြ။ အင်နီမှာ လက်ယားနေသည်။ သို့သော် သူ့လက်စွဲတော် လေးခွနှင့် ထုတ်မပစ်ရဲ။ လက်နှစ်ဖက်က မအားပေး။ ဆင်ဦးစီးပုဆိုးအား မြဲမြံစွာ ကိုင်ထားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဆင်ကောက်ထွက်စဉ်က အချိန်ကြာသော်လည်း ဆင်ကောက်ပြီးအပြန်ခရီးမှာ မြန်ဆန်လှသည်။ ဆင်ဦးစီးများမှာ အလျား (၁၀) လက်မခန့် ဆင်လိုက်စားမြှောင်ကို ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသည်။ ဆင်များအား မထိန်းနိုင်လျှင် ဦးကင်းအား ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်လျှင်လည်း ကြက်သားကိုစင်း၍ အနာထဲသို့ ထည့်သိပ်ပေးရသည်။ အနာကျက်မြန်သည်ဆေးအဖြစ် အလွန်ခါးသော ဆင်တုံးမနွယ်များကို စင်း၍ ကျွေးရသည်။ ဆင်များမှာ အမျှင်ပါသော ဝါးမျှစ်၊ ငှက်ပျောပင်၊ ကြဲတို့ကို ကြိုက်နှစ်သက်စွာ စားကြသဖြင့် ဝမ်းချုပ်တတ်လေ့ရှိသည်။

ထိုအခါတွင် ဝမ်းမှန်စေရန် ဆား၊ မန်းကျည်းသီးမှည့်နှင့် ထန်းလျက်တို့ကို ရော၍ ကျွေးရသည်။ ဆင်ရောဂါဖြစ်၍ ဆေးပြီးတိုနှင့် ကုမရပါက ဆင်ဆရာဝန်နှင့်ပြု၍ ဆေးထိုးဆေးတိုက်ကြရတော့သည်။

ညနေစောင်း နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်တွင် ဆင်များရေချရာထိုအချိန်သည် အင်နီအတွက် အထူးပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆင်ဦးစီးနှင့် အင်နီက ဆင်ကိုယ်လုံးကြီးကို ရေပက်ပြီး ဆူးရစ်နွယ်ဖြင့် တိုက်ပေးရသည်။ ဆင်များကလည်း အလွန်ပါးနပ်ကြသည်။ မိမိကိုယ်လုံးကိုမိမိ နှာမောင်းဖြင့် ရေစုပ်ပြီး ပက်ဖျန်းပေးသည်။

ဆင်ကိုယ်လုံးမှ အမွှေးများမှာ ကြမ်းတမ်းလှပြီး ဆင်အရေခွံမှာ ထူထဲလှသဖြင့် ဆူးရစ်နွယ်ဖြင့် တိုက်သော်လည်း နှာကျင်ပေါက်ပြဲခြင်းမရှိ။ နူးညံ့သော အင်နီတို့လတ်သာ နီရဲပေါက်ပြဲကုန်သည်။ ဆင်ဦးစီးကလည်း ဆင်ရေချိုးနေစဉ် အင်နီကို ဆင်နှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ အခေါ်အဝေါ်များကို သင်ကြားပေးသည်။

ဆင်ဦးစီးများမှာ တောအတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများသူများ ဖြစ်ကြသလို တောနှင့်ပတ်သက်သော အလုပ်မျိုးစုံကိုလည်း လုပ်တတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အလုပ်ပါးချိန်တွင် ပုဂ္ဂလိက ဆင်ဖမ်းကျုံးများ ချွတ်လည်း အလုပ်လုပ်ဖူးကြသည်။

ဆင်ရိုင်းများကို ပြောကံအိုးဖောက်၊ လူအုပ်နှင့်ခြောက်လှန့်၍ ကျွမ်းအတွင်းမောင်းသွင်းပုံ၊ ဆင်ရိုင်းကို ဆင်ယဉ်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပုံ များကိုလည်း အင်နီကို ပြောပြတတ်သည်။ အင်နီအရွယ်ရောက်လာ လျှင် ဆင်ဖမ်းကျုံးသို့ ခေါ်သွားပေးမည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။

အင်နီမှာ ဆင်ဖမ်းကျုံးသွင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို အထူးစိတ်ဝင် စားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အားချိန်ရတိုင်း ဆင်ဦးစီးများနှင့် တပူး တွဲတွဲနေ၍ ဆင်ဖမ်းကျုံးသွင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို စေ့စေ့ငင မေးမြန်းနေ တတ်သည်။ ဆင်ဦးစီးများ ဘိန်းမှိုန်းနေစဉ်မှာတော့ အင်နီကို အဖက် လုပ်၍ စကားမပြောကြတော့ပါ။ အင်နီကလည်း သဘောပေါက်သည်။ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ အချိန်ယူ၍ စောင့်နေတတ်သည်။

အလိုက်သိသော အင်နီကို ဆင်ဦးစီးများကလည်း တူသား သဖွယ် အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။ အင်နီကလည်း ဆင်ဦးစီးများ အနား ယူချိန် မသွားတော့ဘဲ ဆင်ကောက်ချိန်၊ ရေချိုးချိန်များကို ရွေးချယ်၍ သွားသည်။ ဆင်အကြောင်း ဗဟုသုတစုံသောအခါ အရွယ်ရောက်လျှင် ဆင်ဖမ်းလုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်မည်ဟု အင်နီ ငယ်စဉ်က ပင် တေးထားခဲ့သည်။

အင်နီ(၁၀)နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို စာသင်ရန် မသွားတော့ပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးမှ မူလတန်းအဆင့် သင်ကြား ပေးသည်။ စာရေးစာဖတ်အပြင် သင်ပုန်းကြီးဖတ်စာ၊ လောကနီတိ မင်္ဂလာသုတ်တို့လောက်သာ သင်နိုင်ခဲ့ပြီး စာပေဘက်တွင် မပေါက် ပြောက်။ စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း နည်းပါးလေသည်။

ကျောင်းမှထွက်ပြီးနောက် အင်နီသည် မိဘလုပ်ငန်းများတွင် အချိန်ပြည့် ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။ ဖခင်ဦးစံ၏လုပ်ငန်းမှာ နွေရာသီတွင်

အလုပ်မရှိ။ သစ်လုပ်ငန်းက နားသည်။ ကျွဲများသဘာဝကလည်း ပု ပြင်းသောနွေရာသီတွင် အလုပ်မလုပ်နိုင်ပါ။ ရေချိုး ရေစိမ်ပေးရသည်။ ထိုအလုပ်ကို ကိုအင်နီက တာဝန် ရှိသည်။ ကျွဲများကလည်း ရေစိမ်ပြီ ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကုန်ပင်။ မနက်စောစောနှင့် ညနေ နေအေးချိန်၌သာ စားကျက်သို့ လွှတ်ကျောင်း၍ အစာကျွေးရသည်။

ဖခင်ဦးစံမှာ နွေရာသီ၌ အင်းလုပ်ငန်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ရသည်။ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းအတွက် ယင်းလိပ်ရက်ခြင်း၊ မြူးကအစ ငါး ဖမ်းလုပ်ငန်းသုံး ကိရိယာများအား လုပ်၍ ရောင်းချခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေရှာ သည်။

ဝေအင်းမြစ်ကမ်းပါးတွင် ငါးရုံနှင့်ကြိမ်ရုံများက ပေါများသဖြင့် ရက်လုပ်ရန် ကုန်ကြမ်းက ပေါများသည်။ အင်းလုပ်ငန်းများမှာ ကျယ် ပြန့်သဖြင့် ဘက်စုံကျွမ်းကျင်ရန် လိုအပ်သည်။ အထူးသဖြင့် ရေငုပ် ကျွမ်းကျင်ရသည်။ အချို့ဘိန်းစား ရေငုပ်သမားများသည် တစ်ကြိမ် ငုပ်လျှင် (၁၀)မိနစ်ကျော်ကျော်ခန့်အထိ ရေငုပ်နိုင်ကြသည်။

ငါးနီးစီးကို ခါးမှာထိုး၍ ရေငုပ်ပြီး ယင်းလိပ်များကို ရေအောက် တိုင်တန်းများတွင် နီးဖြင့် ခိုင်ခန့်အောင် တုပ်နှောင်ချည်ကြရသည်။ ငါးနီးစည်းကုန်မှ ရေပေါ်ပြန်တက်၊ ခဏနားပြီး ပြန်ငုပ်ကြရပြန်သည်။ ဘိန်းစားထားသော ရေငုပ်သမားများသည် အလွန်ချမ်းအေးလှသော ရာသီ၌ပင် ရေငုပ်၍ ရေထဲ၌ (၁၀)မိနစ်ခန့် ရေစိမ်နေနိုင်ကြသည်။

အင်နီ၏ဖခင် ဦးစံကတော့ ဘိန်းစားမဟုတ်။ အရက်သမား သာဖြစ်သည်။ ညနေစောင်း အလုပ်ပြီးသည်နှင့် အမြည်းကောင်းကောင်း နှင့် အရက်သောက်တတ်သည်။ အရက်မှာ ရွာတွင်ချက်သည် ဆန်

အရက်ပြုဖြစ်သည်။ အထက်အရပ်မှ ကောက်ညှင်းဖြင့်ချက်သော ကချင် အရက်ပြင်းများလည်း ဝယ်ယူသောက်စားနိုင်သည်။

အမြည်းမှာလည်း ဝေအင်းဘေးတွင်ရှိသော ရွာများဖြစ်၍ ငါး အလွန်ပေါသည်။ ယကွင်းပေါသောအချိန်၊ ဟင်းစားတောင်းလျှင် ထမင်း စားသံပန်းကန်ဖြင့် ငါးလေးများအား အပြည့်အမောက် ကော်ပေးတတ် သည်။ တစ်ပိဿာခန့် အနည်းကလေးရှိသည်။

‘ယကွင်း’ဆိုသည်မှာ ငါးကလေးများဖမ်းသော လေးထောင့် စပ်စပ်ပိုက်မြေပိုက် (သို့မဟုတ်) လှေနှစ်စင်းပေါ်တွင် တပ်ဆင်အသုံးပြု ရသည့် ငါးဖမ်းကိရိယာဖြစ်သည်။ (ပ)စောက်ပုံ ငါးကိုင်း (သို့မဟုတ်) သစ်သားကိုင်းနှစ်ခုကို အလယ်တွင် ကန့်လန့်အသေချည်ထား၍ ကိုင်း များလေးခုတွင် အကွက်စိပ်ပိုက်လေးထောင့်ကို အသေတပ်ဆင်ထား သည်။

ပိုက်အရွယ်အစားမှာ ကမ်းစပ်တွင် အသေတပ်သော ‘ယကွင်း’ မှာ သေး၍ (၁၀)ပေပတ်လည်ခန့်သာရှိသည်။ လှေ(၂)စင်းပေါ်တွင် တပ် ဆင်ထားသော ‘ယကွင်း’ပိုက်မှာ (၁၅) ပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် ပိုကြီးသည်။ ပိုက်တပ်ထားသောကိုင်းကို ချိန်ခွင်ကဲ့သို့ မောင်း တစ်ခုတွင်တပ်ဆင်ထားပြီး တစ်ဖက်မောင်းမှာ ကြိုးစတပ်ပြီး ပိုက်ကို ရေထဲဖော်ခြင်း ချခြင်း ပြုလုပ်ရသည်။

မြေပိုက်ယကွင်းကိုတော့ ကမ်းစပ်မနီးမဝေး၌ ‘ပိုတိုင်’ (သစ် လုံးတိုင်) လေးတိုင်စိုက်၍ ပိုတိုင်များထိပ်တွင် မောင်းတံကိုဖောက်၍ ဝင်ရိုးတပ်ထားကြသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တွင် သုံးသောရှမ်းချိန်ခွင် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

လှေယကွင်းမှာ ပိန်းကောဟုခေါ်သော သစ်သားတုံး လုံးထွင်း လှေကြိုးတစ်စင်းနှင့် အသေးတစ်စင်းကိုတွဲ၍ ဖောင်ဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပြီး လှေကြိုးပေါ်တွင် (၁၅)ပေခန့် ထောက်တိုင်အဖြစ် စိုက်ထူထားသည်။ တိုင်ထိပ်တွင် အထက်ကနည်းအတိုင်း ယကွင်းပိုက်နှင့် ဆွဲကြိုးတပ် ထားသော မောင်းတံကို မ၊၍ချ၊၍ ရရန် ပတ္တာသဘော ပြုလုပ်ထား သည်။

ယကွင်းများကို ငါးကလေးများဖမ်းရန် ကမ်းစပ်တွင် အသုံးပြု ကြသည်။ အသုံးပြုပုံမှာ မြေပိုက်ယကွင်းများကို ငါးကလေးများ ခိုကပ် နိုင်သော ဗေဒါနှင့် ချုံများဘေး၌ ပိုက်ကိုရေထဲချ၍ ပိုက်တွင်းတွင် ငါး ကလေးများအား မြူဆွယ်ရန် ထမင်းစေ့များ ပက်ဖျန်းထားရသည်။

ငါးကလေးအုပ်ဝင်သည်နှင့် မောင်းတစ်ဖက်မှကြိုးကို အမြန် ဆွဲပြီး ပိုက်ကိုဖော်ရသည်။ လှေယကွင်းများကို ဝေအင်းကမ်းစပ်တစ် လျှောက် ဖြည်းဖြည်းချင်းလှော်ခတ်၍ ငါးကလေးများ ခိုအောင်းနေ တတ်သည့် နေရာများတွင် မြေပိုက်ယကွင်းများ ဖမ်းပုံဖမ်းနည်းအတိုင်း ထမင်းစေ့များပက်၍ အချိန်အတန်ကြာ စောင့်၍ ငါးအုပ်ဝင်သည်နှင့် ဖော်၍ ဖမ်းရလေသည်။ လှေနှင့်ဖမ်းသော ယကွင်းမှာ ငါးကလေးများ ပိုရတတ်သည်။

ညနေစောင်းသည်နှင့် အင်နီတို့သားအဖ ဖမ်းယူရရှိသည် ငါး ကလေးများကို ဒိုင်သွင်းသည်။ ငါးဒိုင်တွင် အင်နီတို့အမေပါဝင်သော မိန်းမအဖွဲ့က ဓားကိုယ်စီဖြင့် စောင့်၍ ငါးချေးဖောက်ရေဆေးပြီး ငါး ခြောက်လှမ်းကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ယင်းငါးကလေးများကိုပင် ထမင်း စောင့်ရ၍ သစ်သားဆုံတွင်ထောင်းပြီး ငါးကလေးချဉ် ပြုလုပ်တတ်ကြ သေးသည်။

အင်နီကလေးအကြိုက်ဆုံး ဟင်းလျာများထဲတွင် မိခင်ဒေါ်ရေးချက်သော နုနွင်းဝါဝါနှင့် ငါးချေးခါးဟင်းကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ အင်နီက ငယ်စဉ်ကပင် အသီးအရွက်ဟင်းကို မကြိုက်။ သားငါးဟင်းပါမှ ထမင်းစားဝင်သည်။

ငါးချေးခါး ဆီပြန်ဟင်းမှာ မျောက်ချေးခါးဟင်းကဲ့သို့ပင် ပထမစားစတွင် ခါးသက်ခါးသက်အရသာရှိပြီး နောက် ချိုဆိမ့်သွားသည်။ ခံတွင်းမြိန်၍စားလေ့ရှိမှ အရသာရှိမှန်း သိသာသည်။ ငယ်စဉ်က အင်နီကလေးမှာ ဝေအင်းထဲမှ သားငါးတစ်လှည့်၊ ယင်းခဲတောထဲမှ တောကောင်သားတစ်လှည့် နေ့စဉ် စားသောက်နေရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ လူပျိုပေါက်အရွယ်တွင် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင် သန်မာသည်။

ငါးစားရဖန်များ၍ မုန်းလျှင်တော့ လက်စွဲတော်လေးခွနှင့် သံပူန်ရော၍လုံးထားသော လောက်စာလုံးသုံးကာ ငါးရောင်းငှက်၊ ဆက်ရက်၊ ချို၊ ခါ၊ ငှုငှက်တို့ကိုပစ်၍ စားသောက်တတ်ပြန်သည်။ အကုသိုလ်အကျိုးပေးသော အင်နီအတွက် တောထွက် ကြက်၊ ငှက်သားမှာ ပေါများလှပေတော့သည်။

တစ်နေ့ အင်နီတို့သားအဖနှစ်ဦး ရွာရှိအိမ်ကလေးအား မိုးဦးမကျမီ ပြန်လည်ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် ယင်းခဲတောထဲသို့ လှည်းငှား၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းခဲတောမှာ အင်နီတို့နေကြသော သပြေဘင်ရွာနှင့် မဝေးလှ။ သို့သော် ရွာနှင့်နီးသောတောစပ်တွင် တိုင်လုပ်ရန် သစ်ကောင်း၊ ငါးကောင်းက ရှားချေပြီ။ ထို့ကြောင့် တောနက်ထဲ ဝင်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ခလောက်သံတချင်ချင်နှင့် နွားလှည်းကို အင်နီအဖေ ဦးစံက ခေါင်းသည်။ အင်နီကတော့ လေးခွကိုင်၍ တောတန်းတစ်လျှောက် ချီက်ကြည့်နေသည်။

အိုင်နီ ။ ။ “အဖေ... ဘယ်တော့ကို သွားမှာလဲဗျ”

“အကွက်ကြီး(၂)လောက်သွားမှ ဖြစ်မယ်သားရဲ့။ ဒီဘက်ဘက် ရွာတွေနဲ့နီးလို့ စိတ်ကြိုက်ပျောတိုင် မရနိုင်တော့ဘူးသားရဲ့”

“အဲဒါဆို အဖေရာ သားမွေးခဲ့တဲ့ အကွက်ကြီး(၄)ဘက် သွား ရအောင်ပါ။ သားမွေးခဲ့တဲ့ အင်တောကြီးကို သတိရလို့ အမှတ်စာရ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“သားရေ ... အကွက်ကြီးအမှတ်(၄)က ရွာနဲ့ဝေးတယ်ကွ့ ထမင်းထုပ်လည်း ပါမလာတော့ သား နေ့လယ်စာ ငတ်လိမ့်မယ်”

“အဖေ ... အကွယ်ကြီးအမှတ်(၄)က အမေအမျိုးတွေရှိတဲ့ စီးပွားနဲ့ ငိုးစင်ရွာတွေနဲ့ နီးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါမှာ ထမင်းတောင်း စားကြတာပေါ့နော်”

“သူများကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့သားရယ်။ အဖေတို့သားအဖနှစ် ယောက်စာဆိုတော့ သူတို့မှာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်မယ် အဖေရာ။ အဖေက တိုင်ရှင်ပြီး ခုတ်နေတုန်း သားကစားစရာ အကောင်ပလောင်ရှာမယ်။ သားကောင် ရလို့ ကင်စားရင်လည်း တစ်နပ်စာတော့ ဖြစ်တာပါပဲ။ သားလွယ်အိတ် ထဲမှာ လေးခွအပြင် ဆား၊ နနွင်းလည်း ပါပါတယ်”

“အေး ... အေး ... သား။ သားဆန္ဒရှိရင် အဖေလိုက်နဲ့ ပါမယ်။ အကွက်ကြီး(၄)က တောနက်တယ်။ သတိတော့ ထားနော်။ သားချကြီးတွေ ရှိတတ်တယ်”

ရွာနှင့် လေးငါးမိုင်ကွာသော အကွက်ကြီး အမှတ် (၄) သို့ ရောက်တော့ မနက်(၉)နာရီခန့်ရှိပြီ။ အရိပ်ကောင်းသော ကျွဲဒရောင် ပင်ကြီးအောက်တွင် နွားများကို လှည်းမှဖြုတ်၍ ကြိုးချည်လှန်ထား ပြီး စမ်းချောင်းအစပ်မှ မြက်များကိုရိတ်၍ အနားပေးထားသည်။ ဦး နောက် ဦးစံ တိုင်ခုတ်သည်နေရာအား အင်နီကလိုက်ကြည့်ပြီး တော ကောင်ရှာ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဦးစံ၏ သစ်ခုတ်သံ တခုနီးနီးကြောင့် အနီးတွင်တောကောင် မရှိနိုင်သဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ သွားရသည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆိုရာ၌လည်း အင်နီက သူမွေးဖွားခဲ့ရာ အင်ပင်တောဆီသို့သာ ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသော်လည်း အင်နီမှာ မွေးရာဒေသပတ်ဝန်းကျင်ကို အစွဲ အလမ်း ကြီးလှသည်။ အင်နီ ကံကောင်းပါသည်။

အင်ပင်တောထဲ ဝင်သည်နှင့် ယုန်တစ်ကောင်နှင့် ပက်ပင်း တိုး၍ ပစ်ခတ်ရရှိသည်။ ယုန်ကောက်နေစဉ် တောကြက်ဖတစ်ကောင် နှင့် ကြက်မတစ်ကောင် လန့်၍ပျံလာစဉ် တောကြက်ဖ၏ခေါင်းအား တစ်ချက်တည်း ပစ်ခတ်ရရှိပြန်သည်။ တောကြက်မမှာ ဝါးရုံပင်ရင်းရှိ ဥကျင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသော်လည်း အင်နီက မလိုက်တော့ပါ။ နေ့လယ် နှစ်ယောက်စာလည်း ဖူလုံပြီဖြစ်သည်။ စခန်းချရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နွားနှစ်ကောင်အနီး အင်ပင်ခြေရင်းတွင် တောကြက်ဖနှင့် ယုန်အား အရေဆုတ်၍ ဆား၊ နနွင်းနယ်ပြီး မီးဖိုကာ တံစို့ထိုးကင် တော့သည်။ အင်နီ၏အလေ့အကျင့်မှာ တောကောင်ရလျှင် အရေဆုတ်၍ ရေမဆေးဘဲ ဆားနနွင်းနယ်၍ မီးကင်စားရသည်ကို ပိုနှစ်သက်သည်။

အကင်ကျက်သည်နှင့် အက်ဖက်နှင့်ထုပ်ကာ လှည်းပေါ်မှ ခေတူးကိုယူ၍ ဖခင် တိုင်ခုတ်နေရာသို့ သွားသည်။ ဖခင်မှာ တိုင်ခုတ်၍ မျိုးသေးသဖြင့် ကူညီရပြန်သည်။ လိုအပ်သောတိုင်များ ရသည်နှင့် ဗုဒ္ဓထားပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ယုန်သားနှင့် ကြက်သားကင်ကို အားရ ချီရ လွေးကြတော့သည်။ စားသောက်နေစဉ် ဖခင်ဦးစံက သားဖြစ်သူ အင်နီအား ချီးကျူးစကားပြောသည်။

“ငါ့သားကတော့ အဖေထက်တစ်လကြီးတဲ့ *ကောင်ပဲဟေ့။ အဖေကတော့ ငါ့သားပူဆာတာနဲ့ ဒီကိုလာရလို့ နေ့လယ်စာငတ်ပြီမှတ်

နေတာ။ တော်ပါပေရဲ့ ... ငါ့သားရယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ဒေါင်ကျ ကျ၊ ပြားကျကျ နေတတ်ရတယ်။ ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်မှ ယောက်ျားပီသတာ ငါ့သားရဲ့”

စားသောက်ကြပြီးနောက် သားအဖနှစ်ယောက် ခုတ်ထားသော တိုင်များကို လှည်းပေါ်သို့ ထမ်းတင်ကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ကြတော့ ညနေစောင်းပြီ။ နေ့လယ်စာထမင်းထုပ် ယူမသွား၍ ဒေါ်ရေးက ဦးစံအား အပြစ်တင်နေသည်။ သူ့သား ထမင်းငတ်ပြီထင်၍ ဖြစ်သည်။

ဦးစံက ရှင်းပြတော့မှ သားဖြစ်သူ အင်နီကို ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ပွေ့ယူ၍ နဖူးအား အခါခါနမ်းပြီး ချီးကျူးစကားပြောသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ လူပျိုပေါက်အင်နီမှာ ဖခင်နှင့်တွဲ၍ ရေမုဆိုးလုပ်သလို အားချိန်ရသည်နှင့် ယင်းခဲတောစပ်သို့ တစ်ကိုယ်တည်းဝင်ကာ မုဆိုးပေါက်စလုပ်တော့သည်။

ယုန်နှင့် တောကြက်၊ တောငှက်များရသည်။ လောက်လေးခု သာပါသဖြင့် တောထဲတွင် ချေများ၊ ဆတ်များ၊ တောဝက်များတွေ သော်လည်း မပစ်ခတ်နိုင်သဖြင့် ဖခင်လုပ်သူအား ပူဆာပြန်သည်။ ဒုလေးနှင့် မြားတံလုပ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဖခင်ဦးစံက အင်နီအား ယင်းခဲရွာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုရွာတွင် ဦးစံ၏ငယ်သူငယ်ချင်း မုဆိုးဦးမှုံရှိသည်။ ဦးမှုံကလည်း ဦးစံတို့သားအဖကို တွေ့သည်နှင့် လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုသည်။

“လာကြဟေ့ ... မောင်စံတို့သားအဖ။ ငါတောဝက်ရထားတာနဲ့ အတွေ့ပဲ။ မနက်ကမှရထားသော ဝက်မကြီး အချိန် (၉) လောက်ရှိတယ်”

“ကောင်းတယ်ပေါ့ ... ကိုမှုံရာ။ ဒီက ငါ့သားပူဆာလွန်းလို့ မင်းဆီကို ခေါ်လာရတာ။ ဒီကလေးက တောလိုက် အလွန်ဝါသနာပါတာ။ လေးခွတစ်လက်နဲ့ တောထဲဝင်ပြီးပစ်နေတာ ယုန်တွေ၊ တောကြက်တွေ၊ ငှက်တွေတော့ ခဏခဏရပါရဲ့။ သင့်တော်မယ့် ဒူးလေးတစ်လက်လောက် လုပ်ပေးစမ်းပါကွာ။ ငါ အခပေးပါ့မယ်”

“မောင်စံရယ် ... မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေဖဲ။ အခပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ငါ့မှာလည်း ငါငယ်စဉ်ကကိုင်ခဲ့တဲ့ ယင်းတိုက်နှစ်သား ဒူးလေးလေးရှိတယ်။ သိမ်းထားတာကြာတော့ မျှော့ကြီးတော့ လဲရလိမ့်မယ်။ အဲဒါလည်း ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဆေးခြောက်လျှော်ကို ကျွန်ပြီး တပ်ရတာပါ။ မင်းသားလည်း ငါ့သားပေါ့ကွာ။ ငါ အကုန်သင်ပေးပါ့မယ်။ မြားတံလုပ်နည်းက အစပေါ့ကွာ။

တစ်စွေ့ခွန် နှစ်စွေ့ခွန် ဆိပ်လှူမြားတွေအကြောင်းလည်း သင်ပေးမယ်။ မုဆိုးလုပ်ရင်တော့ လေတင်လေအောက် ကြည့်နည်း၊ တောကောင်ခြေရာကြောင်း ခံနည်း၊ အသံလုံအောင် လမ်းလျှောက်နည်း၊ အနံ့ခံနည်း၊ အသံနားထောင်နည်းတွေက ပြောပြရုံနဲ့ မရဘူး။ လက်တွေ့ တောဆင်းမှရမှား။ ငါနဲ့တစ်လလောက် တောထဲလိုက်ပြီး လေ့လာပေါ့ကွာ”

ထိုစဉ် အပျိုပေါက်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ရေနွေးနွေးနှင့် ဆတ်သားခြောက်ကို ချပေးသည်။

“ဒါ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ ... မောင်စံရေ။ နှင်းနုလို့ခေါ်တယ်။ သမီးရေ ... ညှည်သည်တွေနဲ့အတူ အပါးလည်း ထမင်းစားမယ်။ တောဝက်ကလီစာဟင်းနဲ့ ထမင်းပြင်တော့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အပါး”

ထိုစဉ်တွင် အင်နီနှင့် မနင်းနုတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြီး မျက်လုံးချင်း ဆုံတော့သည်။ Love At First Sight ဟု သောစကား မှန်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မုဆိုးပေါက်စအင်နီနှင့် အပျိုပေါက်မ မနင်းနုတို့ မျက်လုံးချင်း စကားပြောခဲ့ကြသည်။

မုဆိုးကြီးဦးမှုံက နောက်တစ်ရက်မှစ၍ မနက်(၆)နာရီအရောက် လာရန် ပြောသည်။ အင်နီကိုင်ရန် ဒူးလေးကိုလည်း သူ အဆင်သင့်ပြင် ဆင်ထားမည်ဟု ပြောသည်။ ဒူးလေးမျောကြီးတင်နည်း။ ချိန်နည်း။ မောင်းဖြတ်နည်းကိုလည်း အသေးစိတ် လက်တွေ့သင်ပေးသည်။

ဒူးလေးတင်သည်မှာ ဗိုက်ကြွက်သားဖြင့် ဒူးလေးဒင်အား ထောက်၍ တင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အစတွင် မလွယ်သော်လည်း နှစ်ခါ သုံးခါ လေ့ကျင့်ရုံဖြင့် အင်နီ ကျွမ်းကျင်သွားသည်။ မြားတံမှာလည်း အကြီးကြီးမဟုတ်။ တစ်ပေကျော်ခန့်သာရှည်ပြီး အမြီးတွင် ဝါးဖလပ် အား ပုံထိန်းလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

(၅၀)ခန့်ဝေးသော အုန်းပင်အားပစ်ကြည့်ရာ သုံးပုံ၊ တစ်ပုံ ခန့် စိုက်ဝင်သွားသည်။ ထိုနေ့က အင်နီ ဦးမှုံ၏ဒူးလေးကြီးဖြင့် အပစ် သင်လေ့ကျင့်ရာ ဉာဏ်ထက်သူဖြစ်သဖြင့် ပစ်မှတ်အားမလွဲချော်အောင် ပစ်ခတ်နိုင်သည်။

ဦးမှုံ ။ ။ “မောင်စံရေ... မင်းသားဝါသနာပါပုံ၊ စိတ်ဝင် စားပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် တစ်လတောင်မကြာပါဘူး။ တစ်ပတ်လောက်နဲ့ တော ကောင်ကို ကိုယ်တိုင်ပစ်ပြီး ရနိုင်ပါတယ်။ ပြေးလွှားနေတဲ့တောကောင် ကို အမြန်ကြိုပစ်နည်းကိုတော့ လေ့ကျင့်သင်ပေးရဦးမယ်”

ဦးစံ ။ ။ “အားကိုးပါတယ် ... ကိုမှုံရယ်။ ဒီကလေးက တောထဲမှာ မွေးလို့လားမသိဘူး တောလိုက်ရတာကို အလွန်ဝါသနာ

ပါတယ်။ လောက်လေးခွတော့ အလွန်တည့်တယ်။ တစ်ချက် တစ်ကောင် ပဲ။ တောကောင်ခြေရာခံနည်းလည်း သူကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ တောအထာ နဲ့ တောကောင်ကြီးတွေအထာကိုတော့ သူ မကျွမ်းကျင်သေးလို့ စိတ်ချ ရအောင် သင်ပေးပါ။ ကိုမှုံရဲ့ မုဆိုးနောက်လိုက်တပည့်အဖြစ် အပ်ပါ တယ်။ အစစအရာရာ စိတ်ချပါရစေ”

ဦးမှုံ ။ ။ “စိတ်ချစမ်းပါ ... မောင်စံရာ။ မင်းသားလည်း ငါ့သားပါပဲ။ မနက်လာ ညနေပြန်။ အိမ်မှာပဲ ဝိုင်းစားဝိုင်းလုပ်ပေါ့။ ငါ တခြားလူကိုတော့ လက်မခံပါဘူး။ မင်းသားမို့လို့ လက်ခံတာ။ ငါက တစ်ကိုယ်တည်းပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် တောလည်တာကိုပဲ ကြိုက် တာ။ လူပိုပါရင် တာဝန်ကြီးတယ်။ တောအထာ တောင်အထာဆိုတာ အလွန်ဆန်းကြယ်တာကွ”

အင်နီ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးခင်ဗျား။ ကျွန်တော်က လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖေ့နဲ့တွဲပြီး တောထဲတောင်ထဲ အနဲ့ရောက် နူးတာမို့ တောသဘာဝကို နဲ့စပ်ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ လေတင်လေအောက် နဲ့ မုဆိုးခြေသံလုံအောင် လမ်းလျှောက်နည်းကိုလည်း ကျွမ်းကျင်နေပါ ပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အစစအရာရာ စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

ထိုနေ့က ဦးစံက ဦးမှုံထံ အင်နီကလေးအားအပ်နံ့ပြီး နေ့လယ် ထာမင်းကို မြန်ရွက်စွာ လက်ဆုံစားကြပြီး သပြေပင်ရွာသို့ ညနေ စောင်းတွင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်တွင် ဦးမှုံလက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ထော်သားတွဲကို ဆွဲ၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ရွာထိပ်ရောက်တော့ ဦးစံက အင် နီကြီးနှစ်ရွက်ခူး၍ ဝက်သားတွဲကို ထုပ်ပိုးပြီး နီးဖြင့်ချည်သည်။

အင်နီ ။ ။ “အဖေက ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ လူမြင်မှာ စိုးလို့ သား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... သားရဲ့၊ ညနေစောင်းပြီလေ။ ယင်းခဲ သချိုင်းကိုလည်း ဖြတ်ရဦးမှာ။ လုံလုံခြုံခြုံထုပ်တော့ စိတ်ချရတာပေါ့။ မြင်အပ်မမြင်အပ် ပရလောကသားဆိုတာ ငတ်ပြတ်နေကြတော့ သူတို့ အစာရှာထွက်ချိန် ညနေစောင်းမှာ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းတို့ လုံခြုံအောင် ထုပ်ပိုးသယ်ယူရတယ် ... သားရဲ့။ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ ဒါပေမဲ့ သားမှာဆောင်ထားတဲ့ ပရိတ် လောက်စလုံးတွေ ပါပါတယ်။ မရိုးရိမ်ပါနဲ့။ မည်းမည်းမြင်တာနဲ့ ပစ် ထည့်လိုက်မှာပါ”

“ဪ ... သားရယ်။ အကောင်အထည်ကို မြင်ရရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အဖေလည်း မကြောက်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကောင် အထည်ကိုမမြင်ရဘဲ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းထုပ် ဆွဲလှသွားတာမျိုး အဖေ တို့ ကြုံရဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုတင်စိစဉ်ရတာ။ ငါ့သားက မကြုံဖူး သေးလို့ မယုံသေးတာပါ။ နောက်တော့လည်း တောထဲတောင်ထဲ သဘာဝ လွန် ထူးဆန်းတာတွေကို သားကြုံရဦးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဖေ။ သား မတွေ့ဖူးသေးလို့ပါ”

ယင်းခဲသချိုင်းအစပ် လယ်ကွင်းပြင်ရောက်တော့ နွေဦးဗို လေရှူးကလေး တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသည်။ သချိုင်းဘက်မှ ဖြတ် သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေမို့လားမသိ အပုပ်နံ့က ထောင်းခနဲ ထ သွားသည်။ ဦးစံက သူဆွဲလာသော ဝက်သားထုပ်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မကြာမီ သားအဖနှစ်ဦးရှေ့ တွင် လေပွေတစ်ခု ကန်တော့ထိုး၍ တိုက်ခတ်လာသည်။

“သား ... တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ လေပွေအစစ် မဟုတ်ဘူး။ နာနာဘာဝဖန်ဆင်းတဲ့ လေပွေအတု။ သားလက်မြန်ပေ

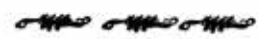
လို့သာ အသားထုပ်ကို ပြန်ရတာ။ ပရလောကဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ သားရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... အဖေရယ်။ သားတွေ့တာတော့ လေပွေ အစစ်ပါပဲ။ ဘာကောင်မျှလည်း မတွေ့ရပါဘူး အဖေရဲ့”

“ဪ ... သားက မယုံသေးဘူးကိုး။ နောက် အသေအချာ အကောင်အထည်မြင်မှ ယုံမယ်ထင်ပါရဲ့။ မြင်အပ်မမြင်အပ် ပရလောက သားဆိုတာ ဒီလိုပဲသားရဲ့။ အခုတောင် သတိထားနေတဲ့ကြားက ဖြစ် သွားတာကိုတော့ သားလက်တွေ့ပဲနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဖေ။ သား သဘောပေါက်ပါပြီ”

နွားရိုင်းသွင်းချိန် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိခင်ဒေါ်ရေးလည်း ငါးဒိုင်မှ ပြန်ရောက်နေ၍ ထမင်းဟင်းချက်နေသည်။ ဝက်သားထုပ်အပ် တော့ အင်းနီတို့သားအဖအတွက် ဒေါ်ရေးက အကောင်းဆုံးချက်ပြုတ် ပေးတော့သည်။ ထိုညက ငါးဟင်းအပြင် တောဝက်သားဟင်းပါပါ၍ အင်းနီတို့သားအဖ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားကြ၊ သောက်ကြတော့သည်။

ရှေ့ (၁၀)ပေ (၁၅)ပေခန့်ကိုသာ မြင်နေရသည်။ ယင်းခဲ သင်္ချိုင်းကုန်းအစပ်ရောက်တော့ ယမန်နေ့က ဝက်သားထုပ်အား လေပွေ တိုက်သွားခြင်းကို သတိရသဖြင့် အင်နီ လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးကို အသင့်ပြင်ထားမိသည်။

သို့သော် အေးအေးချမ်းချမ်းပင်။ ဘာမျှ မတွဲရပါ။ သို့သော် ယင်းခဲသင်္ချိုင်းထဲက ခွေးတစ်ကောင်၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေသံကိုတော့ ကြားနေရသည်။ မနက်စောစော မင်္ဂလာမရှိသည့် အသံဖြစ်သည်။ အကောင်အထည်မမြင်ရ၍ ရမ်းသမ်းပြီး မြူတောထဲသို့ ပရိုက်လောက် စာလုံးနှင့် တစ်ချက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိဟန်တော့ မတူပါ။ သို့သော် ခွေးအူသံ ရပ်သွားသည်။

ယင်းခဲရွာထိပ်သို့ရောက်တော့ မနက် (၆း၃၀)နာရီခန့် အလင်း ရောင်လည်း အတော်ရပါပြီဖြစ်သည်။ ဦးမုံတို့အိမ်က ရွာအစပ်တွင် နို့သည်။ အင်နီရောက်တော့ ဦးမုံက ထမင်းကြော်နှင့် ရေခွေးကြမ်းကို စားသောက်နေသည်။

“လာဟေ့... မောင်အင်နီ။ မင်း ဝီရိယကောင်းသားပဲ။ လာ ထိုင်။ ဘာစားပြီးပြီလဲ။ သမီးရေ ... ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန် မင်း အစ်ကိုအတွက် ယူလာခဲ့ပါဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အပါး”

“နေ ... နေပါစေ ... ဦးလေး။ ကျွန်တော် အိမ်က စားခဲ့ ပြီးပါပြီ”

“စားစမ်းပါဦးကွာ။ ဒီမှာ ဝက်သားဟင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ငါက တောထဲဝင်ရင် ထမင်းထုပ် ယူသွားလေ့မရှိဘူး။ တစ်နေ့ကုန် တောလည်မှာ မင်းဆာနေလိမ့်မယ် ထပ်စားဦး”

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော(၄)နာရီကပင် ဒေါ်ရေးကထ၍ ထမင်းကြော်နေသည်။ ထမင်းကြော်ကျက်တော့ ဒေါ်ရေးက အင်နီတို့ သားအဖအား နှိုးသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး မနက်စောစော ထမင်းကြော် နှင့် တောဝက်သားဟင်းအကျန်တို့ကို စားကြသည်။

မနက် (၅)နာရီထိုးတော့ အင်နီက ယင်းခဲရွာမှထိုးကြီး ဦးမုံ ထံသွားရန် အသင့်ဖြစ်သဖြင့် ဦးစံက သားဖြစ်သူအင်နီအား သပြေပင် ရွာထိပ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ တောရွာသဘာဝ မနက်(၅)နာရီဆိုသည် မှာ လုပ်ငန်းဝင်ချိန်ဖြစ်၍ ကျွဲခွားများနှင့် လူများ ဥဒဟို သွားလာနေ ကြပြီဖြစ်သည်။

အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရသေးသော်လည်း မဝေးလှသော ယင်းခဲရွာသို့ အင်နီတစ်ဦးတည်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။ တော တောင်များနှင့်နီးသဖြင့် နွေဦးပေါက်ဖြစ်သော်လည်း နှင်းကြွင်းနှင်းကျန် များကျပြီး မြူဖုံးနေသဖြင့် အဝေးဆီသို့ မမြင်ရ။

အင်နီလည်း ဟန်မဆောင်တော့ပါ။ အိမ်မှ အဆာပြေသာ စားလာခဲ့၍ နေ့လယ်စာမထုတ်စေရန် ထပ်မံစားရတော့သည်။ မနင်းနုက ဟင်း၊ ထမင်းကို အသင့်ပြင်ဆင်ပေးသည်။ မိခင်ဒေါ်ရေးလက်ရာ ဖြင့်တော့ မတူပါ။ သို့သော် အတော်စားကောင်းသည်။

မနက်(၆)နာရီကျော်ခန့်တွင် ဦးမုံက အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသော ယင်းတိုက်သား ဒူးလေးကို အင်နီအား ပေးသည်။ သူကတော့ နီညိုရောင် ပြောင်ချောနေသည့် ဒူးလေးကြီးအားထမ်း၊ ရေဘူးလွယ်၊ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မြားဘူးများကိုလည်း နောက်ကျော၌ လွယ်ထားကြသည်။ အင်နီကတော့ လေးခွနှင့်လောက်စလုံး အိတ်က အပိုပါသေးသည်။

ယင်းခဲတောစပ်ရောက်သည်နှင့် 'ဝိစိ ... ဝိစိ ... ဝိစိ' ဟု အော်မြည်ကာ အတောင်ပံရိုက်သံ တဖြန်းဖြန်းကို ကြားရသည်။ ဘာကောင်မှန်း သူတို့သိကြသည်။

“အင်နီရေ ... ရစ်ဒေါင်းတွေကွ။ အုပ်လိုက်ထင်တယ်။ အပိုက အမကို အတောင်ပံရိုက်ပြီး လှည့်ပတ်ရစ်နေတာ။ ကဲ ... မင်းအစွမ်းအစကိုသိရအောင် လုပ်စမ်းကွာ”

“ဦးလေး ... ဒူးလေးနဲ့ဆိုရင် တစ်ကောင်ပဲရမယ်။ ကျွန်တော့်ခွနဲ့ဆိုရင် နှစ်ကောင်တော့ရမယ်”

“အေးပါ ... မင်းကြိုက်သလို ပစ်ပါ။ ဦးလေးစောင့်နေမယ်”
အင်နီတစ်ယောက် ဒူးလေးကို အင်ပင်ရင်းတွင် ထောင်၍ လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးကိုထုတ်ကာ ခြေသံလှဲအောင်နင်း၍ တက်သွားသည်။ ဖိနပ်စီးမထား၍ ခြေသံက လှဲလှသည်။ ဝါးရုံတန်းရောက်သည်နှင့် အလျင်အမြန် ပစ်တော့သည်။

“ဖောက် ... ဖောက် ... ဖလပ် ... ဖလပ် ... ဖြန်း ... ဖျန်း”

“ဒီး ... ဒီး ... ဒီး ...”

“ရစ်ဒေါင်းအုပ် ဝါးရုံတောအားတိုးကာ ပျံ့ပြေးသွားသည်။ မကြာမီ ရစ်ဒေါင်းဖိုကြီးနှင့် ရစ်ဒေါင်းမနှစ်ကောင်ကို ဆွဲ၍ အင်နီဝါးရုံတောထဲမှ ထွက်လာသည်။ မုဆိုးကြီးဦးမုံမှာ အင်နီအားကြည့်၍ အလွန်သဘောကျသွားသည်။

မုဆိုးကြီးဦးမုံမှာ ခါးကြားတွင်လိပ်ထားသည့် ကွမ်းယာထုပ်အားထုတ်၍ ယာဝါးနေပြီး တပြုံးပြုံးဖြင့် ...

“ငါ့သားအင်နီ အလွန် တော်ပေတာပဲကွနော်။ ငါပစ်ရင်တောင် ရစ်ဒေါင်းဖိုကြီးတစ်ကောင်ပဲရမှာ။ မှန်းစမ်းပါဦး။ မင်း ခေါင်းကိုချည်း ပစ်တာကိုး။ လက်ကလည်း တည့်ပါကွာ။ မုဆိုးလာဘ်ဦးတော့ ကောင်းပါပြီ ... သားရေ။ ဒီနေ့ ဦးလေးတို့ သားကောင်တွေ မနိုင်မနင်းရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

အင်နီက ရစ်ဒေါင်းဖိုကြီးနှင့် ရစ်ဒေါင်းမအား ခြေနှစ်ချောင်း စီရပြီး မြရာပင်လျှော်ဆုတ်၍ ပူးချည်ပြီး ပန်းပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“ဦးမုံ ... သား ... အင်နီရေ အဲ့သည်လို မလုပ်နဲ့ကွ။ ဒေါင်းမျိုးနွယ်တွေက ခြေသည်းမှာ အဆိပ်ရှိတယ်။ မတော်တဆ စူးမိခြစ်မိရင် အနာရင်းပြီး အတော်နဲ့မပျောက်ဘူး။ မုဆိုးဆေးပင် ရှာနေရဦးမယ်။ အောက်ပြန်ရ။ ဦးလေးလုပ်ပေးမယ်”

ဦးမုံက ပြောရင်းဆိုရင်း ၎င်း၏ခါးကြားထဲမှ ဆောင်ထားသည့် အမဲလိုက်စားမြှောင်ကိုထုတ်၍ နှစ်ကောင်၏ ခြေသည်းလက်သည်းများအား ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရော့ ... ဒါတွေကိုလည်း ဆောင်ထား သားရေ၊ မြွေကို နိုင်တယ်။ အမှောင့်ပယောဂလည်း မကပ်နိုင်ဘူး။ ဆေးဖက်လည်း အသုံးဝင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ ထမ်းလို့ရပြီလား”

“အေး ... ရပြီ။ ကဲ ... ဆက်သွားကြစို့”

မကြာမီ ရှေ့ဘက်မှာ သစ်ရွက်ခြောက်သံ တရှဲရှဲ ကြားရ သဖြင့် တောကောင်တစ်ကောင်ကောင် လာနေသည်အထင်ဖြင့် နီးစပ် ရာ သစ်ပင်ပင်စည်များသို့ ကိုယ်စီ ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။ ဘာကောင် မှ ပေါ်မလာပါ။ တရှဲရှဲအသံကတော့ ကြားနေရတုန်းပင်။

ဝါးရုံတန်းကွယ်နေသဖြင့် အောက်ခြေရှင်းသော တောမြစ်သော် လည်း တစ်ဖက်ကို မမြင်ရ။ ဝါးရုံးပင်အောက်ခြေသို့ ပြေးကပ်ကြည့်မှ ကြီးမားလှသော တောပုတ်သင်ညိုကြီးနှင့် တောကြီးမြွေဟောက်တစ် ကောင်တို့ တိုက်ခိုက်နေသော မြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်။

တောကြီးမြွေဟောက်ကတော့ အကောင်ငယ်သည်။ တောပုတ် သင်ညိုကြီးက အတော်ကြီးမားသည်။ လျှာနီ၊ အာနီကြီးလည်း ဖြစ် သည်။ အစွယ်လည်း ပါသည်။ လည်စောင်းမွှေး ဆူးတောင်ကြီးများ မှာ စိမ်းမြ ချွန်ထက်နေသည်။ ကိုယ်လုံးကြီးက မြွေကြီးရောင်။

တောကြီးမြွေဟောက်က ပေါက်သည်။ ပုတ်သင်ကြီးက တစ် ရွေ့ နှစ်ရွေ့သာ ရှောင်သည်။ မကြာမီ မြွေဟောက်ကြီးလည်တိုင်အား ပုတ်သင်ကြီးက ခဲသည်။ မြွေဟောက်မှာ တွန့်လွန်၍ ပုတ်သင်ကြီး တစ်ကိုယ်လုံးအား ရစ်ပတ်တော့သည်။ နှစ်ကောင်စလုံး မောပန်းနေ သဖြင့် ငြိမ်သွားလိုက်။ ပြန်လှုပ်ရှားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဦးမို့ ။ ။ “သားရေ ... မင်း တောကြီးပုတ်သင်ညို အသား စားဖူးလား”

“မစားဖူးဘူး ဦးလေး”

“အင်မတန်ကောင်းတယ်ကွ။ ပုတတ်သားလိုပဲ အလွန်နူးညံ့ ပြီး ချိုတယ်။ အဲ ... ခေါင်းမှာ အဆိပ်ရှိတော့ မြွေလိုပဲ ခေါင်းဖြတ် ပြီးမှ စားရတယ်။ မြွေသားတော့ စားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ စားဖူးပါတယ်”

“မြွေသားက တစ်မျိုးချိုတယ်ကွ။ အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေသားက ပို ဆိန်ပြီး ချိုတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးလေး ... ကျွန်တော် လက်စတုံးလိုက်ရမလား”

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့။ သူတို့ဘာသာ ကိစ္စတုံးသွားလိမ့်မယ်။ လာ ... ငါ့သား၊ ဦးလေးတို့ ဆက်သွားကြမယ်။ အပြန်မှ နှစ်ကောင် လုံးကို ကောက်ရုံပဲ။ ဦးလေး ကြိုခဲ့ပေါင်း များပြီ။ သုံးလေးနာရီကြာ အောင် သူတို့က တိုက်ကြတာ။ မြွေက အရင်သေတယ်။

ပြီးတော့ မြွေက သေတဲ့အထိ မလွတ်တမ်း ပတ်ထားတာ ကြောင့် မြွေသေပြီး ပုတ်သင်ညိုလည်း အမော့ဆိုပြီး မကြာခင် သေ ဘာပါပဲ။ မြွေလည်း သေတယ်။ တုတ်လည်း ကျိုးတယ်ပေါ့ကွာ။ ကြုံ တော့ အတော်ကြိုခဲ့ပါတယ်။ ဦး မုဆိုးလုပ်လာတာ (၁၀)နှစ်ကျော်ပါ ပြီ။ အခုအခါအပါ နှစ်ခါသုံးခါပဲ ကြုံဖူးတယ်။ ရှားပါး အဖြစ်အပျက် သိပဲ”

ဝါးရုံတောကိုကျော်တော့ သစ်ကိုင်းချင်းရိုက်သံနှင့် မျောက် အော်သံများကို ကြားလာရသည်။

“ကို ... ကို ... ကလီ ... ကို ... ကို ...”

ဦးမှုံ ။ ။ “သားရေ ... မင်း မျောက်သားကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မျောက်သားက ဆေးဖက်ဝင်တယ်ကွ။ ဒီရာသီမှာ ဆီးဖြူသီး ဖန်ခါးသီး၊ တောဂွေးသီး၊ ကနစိုးသီးတွေ ပေါ်ချိန်ဖြစ်လို့ မျောက်သားက စားကောင်းတယ်။ ဆေးဖက်လည်း ဝင်တယ်။ ချေသားဆိုရင် ဆီးဖြူသီးနဲ့ တောဂွေးသီးတွေ စားထားလို့ ချဉ်နေတာပဲ။ မင်းဒူးလေးကို စမ်းရင်း ပစ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး။ ကျွန်တော် မျောက်သားကြိုက်ပဲတယ်။ မျောက်ချေးခါးဟင်းကို အရမ်းကြိုက်တယ်”

မှဆိုးတူဝရီးနှစ်ယောက် သစ်ပင်များကိုကွယ်ကာ ဒူးလေးကို တင်သည်။ မြားတံများထည့်၍ အသေအချာချိန်ပြီး မြားတံများ လွှတ်ကြသည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

မျောက်ညိုကြီးနှစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာသည်။ မျောက်အုပ်က တုန်းတုန်း ပြေးတော့သည်။ အင်နီ ဒူးလေးတင်နေစဉ် ဦးမှုံက နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်နိုင်သည်။

“ဒေါင် ...”

မျောက်ညိုကြီးတစ်ကောင် ထပ်ကျလာပြန်သည်။

“သား ... မင်း ထပ်ပစ်ချင်သေးသလား”

“မျောက်အုပ်က ပြေးပြီလေ ဦးလေးရဲ့”

“အေး ... အဲဒါ မင်း မျောက်အကြောင်း နားမလည်သေးလို့။ ဟိုရှေ့က ပျဉ်းကတိုးပင်ခွကြားမှာ ကင်းစောင့်မျောက်ကြီးတံ့ကောင် ကျန်နေသေးတယ်။ မကြာခင် ပေါ်လာပြီး ချောင်းကြည့်လိမ့်မယ်။ မင်း အသင့်ပြင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ပေ(၂၀)ခန့်အမြင့်က ပျဉ်းကတိုးပင်ခွကြား ကိုအင်နီ ဒူးလေးမြင့်ချိန်ထားစဉ် အခြေအနေ အေးချမ်းပြီအထင်နှင့် မျောက်ကြီးက သစ်ကိုင်းကိုဖြုတ် ချောင်းကြည့်သည်။ မျောက်ခေါင်းထွက်လာသည်နှင့်အင်နီက လက်မနှေးပါ။ ခေါင်းအောက်သို့ ချိန်ပစ်သည်။

“ဒေါင် ... ဝုန်း ...”

မျောက်ညိုကြီး သစ်ပင်ခွကြားမှ တစ်ဖက်ချုံတောထဲသို့ ကျသွားသည်။ အင်နီက ချုံတောထဲသို့ ပြေးလိုက်မည်ပြုစဉ် ဦးမှုံက တားသည်။

“သား ... ချုံထဲကို စောနဲ့ အရမ်းပြေးမဝင်ရဘူး။ အန္တရာယ်ခွဲတတ်တယ်။ သတိထား”

ဦးမှုံက မျောက်သေနှစ်ကောင်အား ကောက်ပြီးမှ ဓားထုတ်၍ နဘူးချုံအား ရှင်းသည်။ ချုံထဲတွင် အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း သိမှ အင်နီအား ဝင်ရောက်ကောက်စေသည်။ မျောက်သေများအား စုပုံပြီးမှ ခေတ္တနားကြရင်း ...

“ဒီအချိန်က တောကောင်ကြီးတွေ အိပ်ချိန်သားရဲ့။ ချုံကောင်းကောင်းမှာ သူတို့က တစ်ညလုံး အစာရှာပြီး အိပ်စက်အနားယူတတ်တယ်။ အတွင်းကိုမမြင်ရတဲ့ ချုံမှန်သမျှ သတိထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးလေး။ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ်”

မှဆိုးပေါက်စအင်နီအား ဝါရင့်မှဆိုးကြီးဦးမှုံက တောပရိယာယ်တို့ လက်ထပ်သင်ပေးသည်။

“ကဲ ... သားရေ၊ မင်းမှာ မီးခြစ်ပါတယ် မဟုတ်လား။ နေ

နန်းလည်း တည်ပြီ။ နေ့လယ်စာစားရအောင် ရစ်ဒေါင်းတစ်ကောင်ကို ခိုကောင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

တောကြက်၊ တောငှက် အကြောင်းကို ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်သော မုဆိုးပေါက်စ အင်နီက ရစ်ဒေါင်းကို အရေဆုတ် ဆား၊ နနွင်းလူး၍ ဝါးတံစို့ထိုးကာ ကင်တော့သည်။ သူတို့မုဆိုးဝေလေမှာ ရေမဆေးအရသာပေါ့သည်ဟု ထင်သည်။ မီးနှင့် ဆေးခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောကြလေသည်။ ကျက်တော့မှ ဦးမှုံက ဓားနှင့်လှီး၍ ဝေမျှစားကြသည်။ လတ်ဆတ်သောအသားဖြစ်၍ အလွန်အရသာရှိသည်။ စားသောက်နေရင်း ဦးမှုံ ...

“သားရေ ... မင်း ဘာပစ်ချင်သေးသလဲ။ ပြောစမ်း”

“အကောင်ကြီးကြီးပစ်ချင်တယ် ဦးလေး။ အခု အကောင်ငယ်တွေချည်းပဲရတော့ အားမရဘူး”

“အင်း ... ဒီအချိန် တောကောင်ကြီးကြီး ပစ်ချင်ရင်တော့ စမ်းကိုရှာမှဖြစ်မယ်။ ကြီးတဲ့တောကောင်တွေဟာ ဒီအချိန်ဆိုရင် တောချုံကောင်းကောင်းမှာ ပုန်းအိပ်နေကြပြီ”

မျောက်သေနှင့် ရစ်ဒေါင်းသေများအား မျောက်ချောပင်တစ်ပင်၏ ကိုင်းထက်တွင် ဦးမှုံက ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ခဲ့ပြီး တောဆက်တိုက်ကြသည်။ မကြာမီ ငှက်အော်စမ်းရေထွက်အနီးသို့ ရောက်သည်။ ဦးမှုံက လေတင်လေအောက်ရွေး၍ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သည်။

“ဂု ... ဂု ... အိ ... အိ ...”

ထိုစဉ် ဦးမှုံက အင်နီအနားကပ်၍ တိုးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သားရေ ... ဝက်တောင်းကြီးကွ။ တစ်ကောင်တည်းပဲ။ မင်း မြားတံကို ဆိပ်လူးမြားနဲ့ လဲလိုက်ဦး။ မင်းနောက်ကျောက မြားကျည်တောက်ထဲမှာ အနီစက်တို့ထားတာ ဆိပ်လူးမြားပဲ။ တောဝက်ကို ရိုးရိုးမြားနဲ့ ပစ်လို့မရဘူး။ ဦးလေးပစ်ပြီးမှ မင်းပစ်နော်။ သစ်ပင် ပင်စည်ကိုလည်း အကာအကွယ်ယူထားဦး။ သတိကြပ်ကြပ်ထားနော်။ အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

မြားတံများလဲပြီး ဦးမှုံက အရစ်စပစ်သည်။

“ဒေါင် ...”

“ဂူး ... အိ ...”

ဝက်တောင်းကြီးမှာ ဆိပ်လူးမြားမှန်သော်လည်း ရေစမ်းထဲက အပြေးတက်လာသည်။ အင်နီကလည်း လက်မနှေး။ လည်တိုင်ရင်းကို ချိန်၍ပစ်သည်။

“ဒေါင် ...”

ဝက်သိုးကြီး လဲကျသွားပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေသည်။ ခေတ္တစောင့်၍ စိတ်ချရမှ ဦးမှုံက ဝက်သိုးကြီးအနားကပ်ပြီး နားရွက်များနှစ်ဖက်နှင့် အမြီးများအားဖြတ်၍ အင်ဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များအား ပ,သပူဇော်သည်။ ပြီးနောက် ဝက်သိုးကြီး၏သို့အုံအား ဝိုက်လှီးပြီး စွန့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဦးလေး ... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“မှတ်ထား ... ငါ့သား။ ဝက်သိုးရရင် နာရီဝက်လောက် အတွင်းသို့အုံကို လှီးထုတ်ပစ်ရတယ်။ နှမြောလို့ လှီးမထုတ်ရင် ဝက်သိုး

တစ်ကိုယ်လုံး သိန်ပြန်သွားပြီး စားလို့မကောင်းတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် လုပ်ရတာ”

“ကဲ... သားရေ ပြန်ကြစို့။ ညနေလည်း စောင်းပြီး၊ ဦးလေး ပြောခဲ့သလို မုဆိုးလာဘ်ဦးကောင်းတော့ တောကောင်တွေ တစ်ပုံကြီး ရတာပေါ့”

ဦးမုံမှ အနီးဝါးရုံမှ ဝါးနက်ဝါးဖြောင့်ဖြောင့် တစ်ချောင်းခုတ်၍ အချောသပ်ပြီး ဝက်သိုးကြီးအား မြရာပင်လျှော်ဆုတ်၍ ဝက်တုပ်တုပ်ကာ ဦးပဲ့ထမ်းကြတော့သည်။ ဝက်သိုးကြီးမှာ အချိန် (၆၀)ကျော်ခန့် ရှိသည်။

အပြန်လမ်း၌လည်း မျောက်နှင့်ရစ်ဒေါင်းများအား ဝါးလုံးတွင် ချည်၍ ထမ်းခဲ့ကြသည်။ ဝါးရုံတောစပ်ကျော်တော့ တောပုတ်သင်ကြီးနှင့် မြွေအား ကောက်ရပြန်သည်။ ထမ်းရသည်မှာ တနင့်တပိုးကြီးဖြစ်လာသည်။ အင်ပင်တောစပ်အရောက်တွင် တစ်ဖက်တောင်ကုန်းပေါ်မှ တောကောင်သံကို ကြားရသည်။

“ထရိန် ... ထရိန် ... တောက် ... တောက် .. တောက်”

ဦးမုံနှင့်အင်နီတို့ ဆိုင်းတံပိုးအား အသာချ၍နားကြစဉ် ...

“ဦးလေးရေ ... တောင်ကုန်းပေါ်က ဆတ်တစ်သံထင်တယ်။ သွားပစ်ကြဦးမလား”

“သားရေ ... ခဏစောင့်ဦးကွယ်။ ဒီအသံက မရိုးသလိုပဲ။ တောကောင်ကျားတွေကလည်း ဒီလိုညနေစောင်းချိန်မှာ ဆတ်တစ်သံလုပ်အော်ပြီး တောလှန့်သံ ပေးလေ့ရှိကြတယ်။ သတိတော့ထားရမယ်”

ဦးမုံနှင့်အင်နီ ဒူးလေးများအား အသင့်ပြင်၍ ဆိပ်လူးမြားတပ်လိုက်ကြစဉ် လေးပြင်းတစ်ချက်မွေ့၍ တောမှာ တဝုန်းဝုန်းဖြင့်

သွားသည်။ ထိုစဉ် ဆက်တစ်သံထပ်မံကြားရပြီး တောမှာငြိမ်သွားသည်။ မကြာမီ တောတိုးသံကြားရပြီး တောင်ကုန်းပေါ်မှ တောကောင်တစ်ကောင် ဆင်းလာသည်။

အသေအချာကြည့်မှ (၆)စထောင်ဦးချီနှင့် ဆတ်ဖားကြီးဖြစ်သည်။ အကောင်အထည် ကြီးမားလှသည်။ ပိဿာချိန်(၁၀၀)လောက် ရှိနိုင်သည်။ ဦးမုံနှင့် အင်နီတို့ အင်ပင်ပစ်စည်များအား ကွယ်၍ အသင့်နေရာယူလိုက်ကြသည်။

အလှမ်းဝေးသဖြင့် ဒူးလေးတစ်ကမ်းသို့ အဝင်စောင့်နေကြစဉ် ဆတ်ဖားကြီးမှာ သူတို့စောင့်နေရာ တည့်တည့်သို့ ဆင်းလာနေသည်။ ဒူးလေးတစ်ကမ်းရောက်သည်နှင့် ဦးမုံက စပစ်သည်။ အင်နီကလည်း လိုက်ပစ်သည်။

“ဒေါင်း ... ဒေါင်း ...”

ဆတ်ဖားကြီးမှာ မလဲပါ။ ဆိပ်လူးမြားတံများတန်းလန်းနှင့် ဖိးစပ်ကြီးဟ၍ ရယ်သလိုလုပ်နေသည်။ ဦးမုံ ဒုတိယမြားတံအား တင်နေစဉ် အခြေအနေကိုရိပ်စားမိသော အင်နီက ဒူးလေးကို အသာချ၍ ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှ လေးခွနှင့် ပရိတ်လောက်စလုံးကိုထုတ်ကာ ပါးစပ်ကြီးဖြင့် မီးများပန်းထွက်နေသော ဆတ်ဖားကြီး၏ အာခေါင်တွင်းသို့ ခရိတ်လောက်စာလုံးနှစ်လုံး ဆင့်ကာ ပစ်သွင်းလိုက်တော့သည်။

“ဖောက် ... ဖောက် ...”

“အူး ... ဝူး ... ဝုန်း ...”

ဒုတိယအကြိမ်ပစ်ရန် အသင့်ပြင်နေသော ဦးမုံက ...

“သား မင်း ဘာနဲ့ပစ်လိုက်တာလဲ။ ဒါတောခြောက်တာကွ”

“ကျွန်တော် သိတယ်ဦးလေး။ ဒါကြောင့် ပရိတ်လောက်စာလုံး နဲ့ အာခံတွင်းကို ပစ်သွင်းလိုက်တာ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပါရဲ့ကွာ။ လာ ... အနား သွားကြည့်ရအောင်”

“ဟာ ... နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးဟေ့။ အချိန်(၁၀၀) လောက်ရှိလိမ့်မယ်။ ဦးလေးပစ်တာက လက်အနောက်၊ သားပစ်တာက လည်တိုင်ရင်း ချက်ကောင်းတွေပဲ။ သွေးတွေတောင် အိုင်ထွန်းနေတယ်”

“ဦးလေး ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုမျှ လုပ်လို့မရဘူး။ ပြန်လာပြီး လှည်းနဲ့သယ်မှ ရ တော့မယ်။ ကဲ ... ပြန်ကြမယ်။ အဲ ... နေဦး။ တောထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရဦးမယ်။ ဦးမုံက တောထုံးစံအတိုင်း ဆတ်နားရွက်ဖျားနှစ်ဖက် နှင့် အပြီးဖျားအားဖြတ်၍ အင်ဖက်နှင့်ထုပ်ကာ တိုးတိုးပြောဆို ပူဇော် ပ,သပြီး သစ်ပင်ကိုင်းခွဆုံတစ်ခုတွင် မြောက်တင်ပြီးနောက် ဝက်ကြီး အား နှစ်ယောက်ထမ်း၍ ယင်းခဲရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျါချိန်မှ ယင်းခဲရွာအိမ်သို့ ရောက်သည်။ ဦးမုံက လှည်းကောက်ပြီး မီးတုတ်များပါပြင်ဆင်၍ အိမ်နီးချင်းရွာသားအချို့ အား ခေါ်သည်။ အင်နီကိုတော့ မနှင်းနုအတွက် အဖော်ရစေရန် ထား ခဲ့သည်။ အင်နီကလည်း ရေပင်မချီးတော့။

ရစ်ဒေါင်းနှင့် မြေပုတ်သင်တို့အား ကိုင်၍ မနှင်းနုအားပေး သည်။ မနှင်းနုက အလျင်အမြန် ချက်ပြုတ်နေစဉ် တောဝှက်ကြီးအား အရေချသည်။ ပြီးနောက် ခုတ်ထစ်၍ တစ်ပိဿာတွဲများ တွဲသည်။ အူကလီစာများကိုတော့ ချက်ပြုတ်ရန် မနှင်းနုအား ပေးပြန်သည်။ ပြီး နောက် မျောက်များအား ကိုင်ရပြန်သည်။ သူ့အလွန်ကြိုက်သော မျောက်

ချေးခါး (အစာအိမ်)ကိုထုတ်၍ မီးဖိုကာ ပြုတ်တော့သည်။ ထိုစဉ် နှင်းနု အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ...

“အစ်ကိုရေ ... ထမင်းစားရအောင် နှင်းနုအသင့်ပြင်ပြီးပြီ”

“ဦးလေးကို စောင့်ရဦးမယ် မနှင်းနုရဲ့”

“အပါးတို့က မိုးချုပ်မှာ။ ပြန်လာတော့လည်း ထမင်းမစား သေးဘဲ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ကြဦးမှာ။ အစ်ကို ... နေ့လယ်စာလည်း မစား ရသေးဘူးမဟုတ်လား။ လာပါ ... အစ်ကိုရ။ နှင်းနုနဲ့ အတူစားလိုက် ကြရအောင်။ နှင်းနု ကောင်းကောင်းချက်ထားပါတယ်”

နှင်းနုထမင်းစားခေါ်မှ ဝိုက်ထဲက တကြွတ်ကြွတ်ဆာလောင် လာသဖြင့် အတူစားကြသည်။ ဟင်းများမှာ အလွန်ကောင်းသည်။ လတ် ဆတ်ပြီး ချက်ပြုတ်သူက လက်ရာကောင်း၍ဖြစ်သည်။ အင်နီတစ်ယောက် နှင်းနုမျက်နှာကလေးအား ကြည့်ပြီးစားရာ ထမင်း(၃)ပန်းကန်ခန့် အသာ တလေး ဝင်သွားသည်။

ည(၈)နာရီခန့်တွင် အင်နီ ထမင်းစားပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေစဉ် မီးတုတ်၊ မီးတိုင်များကို၍ ဦးမုံတို့လှည်း ပြန်ရောက် လာသည်။ ဆတ်ကြီးမှာ ကြီးလွန်း၍ လှည်းမောင်းသူ ဦးမုံမှအပ ကျန် သူများ မီးတိုင်ကိုင်၍ လမ်းလျှောက်လာကြရသည်။ အင်နီက အိမ်ပေါ် မှ ဆင်း၍ကြိုရာ ဦးမုံမှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“သားရေ ... ဦးမုံရဲ့ မုဆိုးသက်တမ်းမှာတော့ ဒီဆတ်ဖား ဦးက အကြီးဆုံးဟေ့။ ငါ့သားပါလို့ ရတာ။ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ဆိုင်တယ်။ ဒီညတော့ ပျော်ပျော်ကြီး စားကြသောက်ကြတာပေါ့ကွာ နော်”

ထိုနေ့က အင်နီမှာ အမဲလိုက်နားသော်လည်း ဖခင်နှင့်အတူ ဝေအင်းအတွင်း ငါးရှာ၊ ဖားရှာ ထွက်ရသေးသည်။ ငါးရှာ၊ ဖားရှာခြင်း မှာ မိသားစုအူစိုသော်လည်း ပင်ပန်းပြီးအမဲလိုက်သော ဝင်ငွေလောက် တနင့်တပိုး မရရှိနိုင်ပေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အင်နီစောစောထ၍ ယင်းခဲရွာ မုဆိုးကြီး ဦးမုံတို့အိမ်သို့ သွားသည်။ မနက် (၆)နာရီခန့်ပင် ဦးမုံမှာ မနက်စာစားပြီး အသင့်စောင့်နေသည်။ ဒူးလေးကိုယ်စီထမ်း၍ တော ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မနက်စောပိုင်းဖြစ်၍ နင်းများကျနေသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ် နှင့်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး မြူဖုံးနေသည်။ တောစပ် ရောက်သည်နှင့် ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ မနက်ခင်းတေးသံကို ကြား ရတော့သည်။

“ကလစ် ... ကလစ် ... ကျီ ... ကျလွီ ...”

“ဒီး ... ဒီး ... ဒီး ...”

“ဝိစိ ... ဝိစိ ...”

“ဥဩ ... ဥဩ ...”

“အိုးဝေ ... အိုးဝေ ... အိုးဝေ ...”

တောသဘာဝ အလွန်သာယာ၍ ဖျော်ဖွယ်ကောင်းသော တေး သံများ ဖြစ်သည်။ အဝေးဆီမှ တောကြက်တွန်သံနှင့် ချေဟောက်သံ လည်း ကြားနေရသည်။

“အောက်အီးအွတ် ... အောက်အီးအွတ် ... ဖြန်း ... ဖြန်း ... ကတော် ... ကတော် ...”

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း ... အောင်း ...”

အခန်း(၃)

မုဆိုးပေါက်စအင်နီဘဝ

နောက်တစ်နေ့တွင် မုဆိုးကြီးဦးမုံနှင့် အင်နီတို့က ကသာမြို့ သို့တက်၍ အသားများရောင်းသည်။ ဆတ်သားမှာ လူကြိုက်များလှ သည်။ ဈေးကောင်းလည်း ရသည်။ တောဝက်သားနှင့် မျောက်သား လည်း ရောင်းရသည်။

ထိုနေ့က အတော်ငွေရသည်။ နောက်ရက်များအတွက်လည်း မှာကြသည်။ ရငွေကိုတစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲယူကြသည်။ အင်နီက လျှော့ယူမည်ပြောသော်လည်း ဦးမုံက လက်မခံပါ။ ထိုနေ့က အင်နီ မှာ ပထမဆုံး မုဆိုးပေါက်စဝင်ငွေအား သပြေပင်ရွာမှ အမိအဖများ ကို ကန်တော့သည်။

“ဝိ ... ဝိ ... ဝိ ...”

ဦးမှုံ ။ ။ “တောသဘာဝ သာယာလိုက်တာကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ဝမ်းစာရေးအတွက် သာယာတဲ့လောကကြီးကို ဖျက်ဆီးရတော့ မယ်။ ဦးက တစ်ခါတလေတော့ မုဆိုးအလုပ်ကို စိတ်ပျက်မိတယ်။ သူ များတွေလို ဖိမ်နဲ့ အိမ်မှာမနေနိုင်ဘူး။ စောစောစီးစီးထ၊ တောဝင် သားကောင်ရှာ၊ ဖိုးချုပ်နေဝင်မှ အိမ်ကိုပြန်။ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းသလဲ။ သားကောင်ဆိုတာကလည်း နေ့တိုင်းရနိုင်တာ မဟုတ် ဘူး ... ငါ့သားရဲ့”

“ဦးရယ် ... နေ့တိုင်းသာရနေရင်လည်း သားကောင် မျိုး ပြုန်းရောပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့သားရဲ့၊ သစ်တောဥပဒေလည်း ရှိတယ်။ ဥချရာသီမှာ ငါးတွေမဖမ်းရသလို ဖီးရှိတဲ့တောကောင်တွေကိုလည်း မပစ် ရဘူးကွယ်။ နောက်ပြီး မပစ်ရတဲ့ ငှက်မျိုးတွေ ရှိသေးတယ်။ ဥပမာ ဒေါင်း၊ ဒေါင်းမင်း၊ ရေကြက်၊ အောက်ချင်း၊ ယောင်ယင် စတဲ့ ရှားပါး ငှက်တွေပဲ။

အဲဒါတွေကိုလည်း သစ်တောဌာနက ဖိဖိစီးစီး မကိုင်ပါဘူး ကွာ။ ပစ်နေကြတာပါပဲ။ အခုဆိုရင် တောထဲမှာ ဒေါင်း၊ သမင်ပြောက်၊ သစ်ကျွတ်တို့ဆိုတာ အတော်ရှားသွားပြီ။ ဘယ်သူပစ်ပစ်ပေါ့ကွာ။ တို့ ကတော့ မုဆိုးလုပ်စားတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရမှာပေါ့”

“နောက်ပြီး မြွေတွေကိုမသတ်ဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပါ။ မြွေတို့၊ ကျားတို့ဆိုတာ မုဆိုးအချင်းချင်းပဲ။ အဲ ... စည်းဖောက်ပြီး ရန်မူရင်တော့ ဦးအောင်သာ ဆော်ပေရော။ နောက်ကျရင် ခံပေရော ပဲ”

“မြွေတို့ ကျားတို့ဆိုတာ ကမ္ဘီရဆန်တယ်။ အလွန်လည်း အမှတ် သည်းခြေကြီးကြတယ်။ မုဆိုးတွေတဲ့စခန်းမှာ အစီအရီအိပ်နေရာက ကျားနဲ့ ရန်ငြိုးရှိသူကိုသာ ဝင်ဆွဲတာတို့၊ မြွေဥစားတဲ့သူကို ရွေးပြီး ကိုက်တာတို့ သားလည်း ကြားဖူးလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် မြွေသားဟာ စားကောင်းပေမဲ့ မလွဲမကင်းသာမှ သတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုရန်မမူဘဲသွားရင် အသာသာ နေလိုက်။ အထူးသဖြင့် ငန်းမြွေမျိုးတွေကို အဓိကထားရှောင်။ အဲဒီကောင်မျိုးတွေက အငြိုး အတေးကြီးသလို အဆိပ်လည်း ပြင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး။ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်”

ဦးမှုံမှာ အင်နီအား အလားအလာကောင်းသော မုဆိုးဖြစ် ကြောင်း သိသည်နှင့် တကယ့်သားအရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်ပြီး မုဆိုး အတွေ့အကြုံ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များကို အခွင့်သင့်တိုင်း သင်ကြား ပေးတတ်သည်။ တောထဲရောက်သည်နှင့် ဦးမှုံမှာ စကားစကိုဖြတ်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“သားရေ ... ဒီနေ့ ယင်းခဲတောအလယ်က ငိုးစင်နဲ့ စီးပွား ရွာဘက် သွားရအောင်။ နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ်။ မနေ့က ညနေ က ဦး ငယ်သူငယ်ချင်း ငိုးစင်က တင်မောင် ဦးအိမ်ကို လာပြောသွား တယ်။

သူတို့ဆီက စပါးခင်းနဲ့ ပလောခင်းတွေကို တောတက်အုပ်ကြီး ဝင်ဖျက်လိုတဲ့။ အဲဒါ နှိမ်နင်းပေးဖို့ လာပြီးအကြောင်းကြားတာ။ လူ လည်း မကြောက်လို့၊ သူတို့လည်း လက်မှိုင်ချနေရသတဲ့။ ဦးလေးတို့ အဲဒီရွာတွေမှာ ညအိပ်တန် အိပ်ရလိမ့်မယ်”

“တောဝက်သားလည်း ဈေးကောင်းရတာပဲ ဦးလေးရယ်။ ပစ်ကြတာပေါ့”

သွားရင်းလာရင်း မျောက်ညိုအုပ်နှင့်တိုး၍ တစ်ကောင်စီပစ်ခဲ့ကြသည်။ အင်ပင်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ မျောက်အုပ်ကြီး ပြေးသော်လည်း အင်နီက အင်ပင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ မျက်လုံးမခွာ။ လှပဝေဆာစွာ ဖူးပွင့်နေသည့် သစ်ခွပန်းများကို လိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တွင် မုဆိုးကြီးဦးမှုံက ...

“ငါ့သားလည်း တောအတွေ့အကြုံရှိသားပဲ။ မျောက်တွေက သည်လိုပဲကွ။ လူတွေကိုလှည့်စားပြီး ပုန်းနေတတ်တယ်။ သားမျောက်သိုက်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဟိုသစ်ပင်ထိပ်က အရွက်တွေစုစုဟာ လေ အဲဒါမျောက်သိုက်ပဲ။ အသာနေ၊ ဦးလေး ချက်ကောင်းရွေးပြီ ပစ်မယ်”

အင်နီမှာ မျောက်သိုက်ကိုတွေ့၍ ကြည့်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဝေဆာစွာဖူးပွင့်နေကြသည့် သစ်ခွပန်းများအား မနှင်းနုအတွက် လက်ဆောင်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ‘ဒေါင်’ ဟူသော ဒူးလေးပစ်သစ်ကို ကြားရပြီး မျောက်ညိုကြီးတစ်ကောင် သစ်ရွက်ကြားမှ ထွက်ကျလာသည်။

သို့သော် သစ်ခက်များထူထပ်သဖြင့် အောက်သို့ကျမလာဘဲ သစ်ကိုင်းကြားတွင် ညပ်၍ တင်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း နီးရာသစ်ကိုင်းများကို ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။ ဦးမှုံက ဒုတိယအကြိမ် ဒူးလေးဖြင့် ပစ်ပြန်သည်။ ‘ဒေါင်’ ဟူသော အသံကြားလိုက်ရပြီး မျောက်ညိုကြီးမှာ လက်နှင့်ဆုပ်ထားသည့် သစ်ကိုင်းကို လွှတ်လိုက်သော်လည်း သစ်ကိုင်းများခံနေ၍ ပြုတ်ကျမလာပါ။

အင်နီ   ။   ။   ။ “ဦးလေး ... နေ ... နေ ... ကျွန်တော်ဘက်လိုက်မယ်။ သစ်ခက်တွေခံနေလို့ မျောက်ကြီးသေပေမဲ့ ပြုတ်ကျလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို အင်နီအတွက် အခွင့်ရသွားသည်။ မျောက်တက်ဖြုတ်ရင်း ငှားငှားစွင့်စွင့် ပွင့်ဖူးနေသည့် သစ်ခွပန်းများအား နှင်းနုအတွက် ခူးရန်လည်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးဖြစ်သူ ဦးမှုံကလည်း မတားတော့။ အင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကွမ်းယာ၍ အနားယူရင်း စောင့်နေတော့သည်။

မုဆိုးဟူသည် မိမိပစ်ခတ်ပြီးသော သားကောင်အား မြင်နေရလျက် လက်လွှတ်ထားခဲ့ရိုး ထုံးစံမရှိပေ။ အပွေးအခေါက်ထူသော အင်ပင်ကြီးပေါ်သို့ အင်နီက မျောက်တစ်ကောင်နယ် ကျွမ်းကျင်စွာ တက်သွားသည်။ ထိပ်ဖျားရောက်တော့မှ သစ်ကိုင်းကြားတွင်ညပ်နေသော မျောက်ကြီးအား ဆွဲထုတ်၍ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဗုန်း ...”

ပြန်အဆင်းတွင်တော့ သူလိုချင်သော သစ်ခွဖုတ်များအား မောင်းချစားလေးနှင့် ကလော်၍ တယုတယ ခွာယူသည်။ မကျိုးမကြေရအောင် အောက်သို့ ပစ်မချ။ အသင့်ပါလာသော မုဆိုးလွယ်အိတ်ထဲမှ ကြိုးကလေးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး ပခုံးပေါ်၌ ပတ်ထမ်းသည်။

ရှားပါးသော သစ်ခွမျိုးများဖြစ်သည်။ ရတနာရွှေခက်၊ တစ်ခိုင်လုံးငွေ၊ ဆင်မမျက်ကွင်းနှင့် မိုးလုံးခိုင်ပြာမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ တရွေ့ရွေ့ ပြန်ဆင်းလာတော့ ဦးမှုံက ...

“ငါ့သားအင်နီက အမဲလိုက်မုဆိုးအပြင် သစ်ပင်တက်လည်း ကျွမ်းတယ်။ သစ်ခွမုဆိုးတောင် ဝါသနာပါသေးသကဲ့ကွ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

အင်နီ မြေပြင်ပြန်ရောက်တော့ ခေတ္တထိုင်နားရင်း ...

“ရောင်းစားဖို့မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ နှင်းနုမှာလိုက်လို့ သတိရတာနဲ့ ကြုံလို့ ခူးခဲ့တာပါ”

“အေး ... အေး ... သားရေ ... ဦးကိုမှာတာလည်း ကြာ လှရောမယ်။ ဦးက မင်းလိုသစ်ပင်တက်လည်း မကျွမ်း။ အကောင် ပလောင်တွေနဲ့ ရှုပ်နေ၊ အဖော်လည်းမပါတော့ သစ်ခွမုဆိုး မလုပ်နိုင် တော့ဘူးဟေ့။ မင်းညီမတော့ အတော်ဝမ်းသာရှာလိမ့်မယ်။ အတော် ဈေးရမှာ။ ဘာမျိုးတွေမှန်းတော့ ဦးက မကျွမ်းဘူး”

“မျိုးကောင်းတွေပါ ... ဦးလေး။ ရတနာရွှေခွက်၊ တစ်ခိုင် လုံးငွေ၊ ဆင်မမျက်ကွင်းနဲ့ ဖိုးလုံးဖိုင်းမျိုးတွေ ရှားပါးသစ်ခွမျိုးတွေပါ”
အင်နီ မြေပြင်ပြန်ရောက်တော့ ခေတ္တထိုင်နားရင်း ...

“အေး ... အေး ... ငါ့သားက သစ်ခွပန်းမျိုးလည်း နား လည်သားကိုး။ မင်းအဖေသင်ပေးထားတာ ထင်ပါရဲ့။ မင်းအဖေက သစ်တောသစ်ပင်နဲ့ တောထွက်ပစ္စည်းမျိုးတွေအကြောင်း နားလည်တယ် ရေမုဆိုးလည်း ကျွမ်းတယ်။ သူက တောမုဆိုးတော့ ဝါသနာမပါဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးလေး။ အဖေက တောသားဆိုပေမဲ့ အမဲ လိုက် ဝါသနာမပါဘူး။ ပျားဖွပ်မယ်။ အသီးအရွက်ခူးမယ်။ ဆေးပင် ဝါးပင်ရှာမယ်။ သစ်ဥသစ်ဖု ခူးမယ်။ ဒါပဲ ဝါသနာပါတယ်”

“လူတစ်ကိုယ် စရိုက်တစ်မျိုးပေါ့ သားရယ်။ ကဲ ... နေ့ လယ်စာ စားချိန်အဓိကလေး သုတ်လိုက်ကြရအောင်”

ဦးပုံအား သစ်ခွဖုတ်များပေးပြီး အင်နီက မျောက်သုံးကောင် အား အမြီးချင်းချီ၍ စလွယ်သိုင်းထမ်းသည်။ တောကိုဖြတ်၍ တောင် ကိုကျော်သည်။ မျောက်အုပ်ကိုတွေ့သော်လည်း မပစ်တော့။ တောတွင်း ရွာများအနီးရောက်တော့ ရေခုံရသည်။ ဦးပုံက အင်နီအား မျောက်သေ များကို ပခုံးထက်မှချပြီး ခေတ္တနားခိုင်းသည်။

ပြီးနောက် ဒူးလေးကို အသင့်ပြင်စေ၍ လက်ဆွဲကာ ရေစမ်း ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ရေစမ်းနှင့်ဆက်ပြီး အင်းအိုင်တစ်ခု ဖြစ်နေ သည်။ ဝေဝေခန့် ကျယ်ဝန်းသည်။ ရုတ်တရက် ဘာကောင်မျှ မမြင် ရသော်လည်း မေးငေါ့ပြသည်။

“တရုတ်ပြည်ဘက်က ပါလာတဲ့ ငန်းရိုင်းတွေ .. သား။ ရွှေလီ မြစ်ကတစ်ဆင့် တောထဲကိုဝင်လာကြတာ။ တစ်ကောင်ကို နှစ်ပိဿာ အကျော်မှာရှိတယ်။ အိမ်မွေးဘဲငန်းသားလိုပဲ စားလို့ အလွန်ကောင်း တယ်။ ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ ဒိုက်ပုံကွယ်နေလို့ သားမမြင်ရတာ။

သူတို့က ရုတ်ခနဲ မပျံနိုင်ကြဘူး။ အကောင်အလေးချိန်စီး တော့ ရေပေါ်မှာ ကူးပြေးပြီးမှ အရှိန်ယူပြီး ပျံတက်တတ်တာ။ အဲဒီ အချိန်ဟာ ပစ်လို့အကောင်းဆုံးပဲ။ အတောင်ပံခတ်တုန်း အတောင် ရင်းကိုသာ မှန်အောင်ပစ်။ မှန်ရင် သေချာပေါက်ရတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

ဦးပုံနှင့်အင်နီတို့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဒူးလေးကိုယ်စီ မောင်းတင် လိုက်စဉ် လူရိပ်၊ လူယောင်မြင်သည်နှင့် ဘဲငန်းရိုင်းများ ဒိုက်တော ထဲမှ ခရုနီကံစားနေရင်း အတောင်ပံ တဖြန်းဖြန်းခတ်ရင်း ကန်လယ် သို့ ကူးထွက်လာကြသည်။

“ပစ် ... ငါ့သား ... ပစ်တော့”

“ဒေါင် ... ဒေါင်”

ဟူသော လေးညှို့ဖြုတ်သံကြားလိုက်ရပြီး ဘဲငန်းရိုင်းကြီးနှစ်
ကောင် ရေပေါ်၌ကျန်ခဲ့ပြီး ကျန်ဘဲငန်းများ ယုံပြေးသွားကြတော့သည်။
အင်နီ ။ ။ “ဦးလေးရယ် ... နှစ်လုံးပြူးနဲ့သာဆိုရင် အုပ်
လိုက်ရမှာနော်”

“ဒါပေါ့ ... ငါ့သားရဲ့။ ဦးလေးတို့မှာ ဒူးလေးပဲရှိတော့ ရှိတာ
နဲ့ပဲ ပစ်ရတာပေါ့”

မှသိုးပေါက်စ အင်နီ၏စိတ်ထဲ၌ ယမ်းသေနတ်နှင့် ဒူးလေး
လေးခွဲတို့ ကွာခြားပုံကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်မိသည်။ တစ်နေ့တွင် တူမီး
ခေါ် သေနတ်တစ်လက်လုပ်ရန်လည်း စိတ်ထဲ၌ တေးထားမိသည်။ ခေတ်
ကာလ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပြီဖြစ်၍ ဒူးလေးသည် ရှေးရိုးအမဲလိုက်
လက်နက်သာဖြစ်ပေသည်။

အင်နီ အပေါ်အဝတ်များချွတ်၍ ရေကူးပြီး ဘဲငန်းရိုင်းနှစ်
ကောင်အား ဆယ်သည်။ ဝဝကစ်ကစ်နှင့် တစ်ကောင်လျှင် သုံးပိဿာ
ခန့် အလေးချိန်စီးသည်။ ရေစိုလက်စနှင့် တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်
သည်။ ဦးမှုံလည်း အပေါ်အဝတ်များချွတ်၍ ဘောင်းဘီတို့နှင့် ရေဆင်း
ချိုးသည်။ တောတိုးလာခဲ့ရ၍ ယခုမှ အမောပြောတော့သည်။

ကန်ရေမှာ ကြည်လင်အေးမြနေသည်။ နေ့လယ် (၁၁)နာရီ
ခန့် ရှိပြီဖြစ်ရာ ရေချိုးရသည်မှာ အလွန်ကောင်းသည်။ ရေတစ်ဝချိုး
ပြီးကြမှ ကုန်းပေါ်တက်၍ အဝတ်အစားလဲသည်။ သူတို့ဘဝမှာ ဆပ်ပြာ
မလို၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ မလိုပါ။ သဘာဝအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

တောကောင်များအား ထမ်းပြီး ရွာအရှေ့တံခါးမှ ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။ တောတွင်းရွာဖြစ်၍ ပတ်ချာလည်ဝါးစည်းရိုးများ ကာရံထား

သည်။ အိမ်ခြေ (၂၀)ခန့်သာရှိသော ငိုးစင်ခေါ် တောတွင်းရွာကလေး
ဖြစ်သည်။ ရွာပတ်လည်ကို ယင်းခဲတောကြီးက ဝန်းရံထားသည်။ သစ်ဝါး
ပေါ်၍ အိမ်ကလေးများကတော့ သစ်အိမ်ကလေးများဖြစ်သည်။

အမိုးကတော့ အင်ဖက်များကို ခပ်စိပ်စိပ် မိုးထားသည်။ ရွာ
အရှေ့ဖျားတွင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ငိုးစင်ရွာတွင်
အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် ဖြစ်သည်။

“လာ ... သား။ ဒါ ဦးလေးသူငယ်ချင်း ငိုးစင်ရွာက သူကြီး
တင်မောင်အိမ်ပဲ။ သူ မနေ့ညနေက လာခေါ်ထားတာ”

အင်နီတို့ ခြံဝရောက်သည်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်အိမ်ထဲက
သွက်လာပြီး ကြိုသည်။

“လာဟေ့ ... မောင်မှုံ။ ငါထမင်းတောင်မစားသေးဘဲ မျှော်
နေတာ။ မင်းတို့ နောက်ကျပကွာ”

“ဒီကောင်တွေကြောင့်ပါကွာ။ ရော့ဟေ့ ... တင်မောင်။ မင်း
ဘာသာ ချက်လိုချက်၊ ကင်လိုကင်၊ ကြော်လိုကြော်ပေတော့”

“ဟာ ... ဟာ ... စုံလှချည့်လား။ များလှချည့်လား။ ဘယ်
ကုန်ပါ့မလဲ။ မင်းတို့ဘာသာ ရောင်းစားပါကွာ”

“စားစမ်းပါကွာ။ ငါတို့ ဘယ်နှစ်ရက်နေရမှန်းမသိ။ မင်းက
ကျွေးထားရမှာ။ ရောင်းမနေနဲ့။ မင်းဘာသာစိတ်တိုင်းကျ ချက်စမ်း
။ ကုန်ရင် ထပ်ရှာပေးမယ်”

“အေး... အေး... ငါကလည်း ငိုးစင်အင်းထဲကရတဲ့ ငါးဖိနပ်
သီးဟင်းနဲ့ တောသီးတောရွက်ကြော်ပဲ ချက်ထားတာ။ အတော်ပေါ့ကွာ။
မင်းတို့ဟာနဲ့ မင်းတို့ကိုပဲ ပြန်ချက်ကျွေးပြီး ဧည့်ခံရတော့မှာပဲ”

အင်နီ   ။   ။ “အဲဒါဆိုရင် ဘာကောင် အရင်ချက်မလဲ။ ကျွန်တော် ကိုင်ပေးပါမယ်”

“သမီးရေ ... လာပါဦးဟေ့ ... ဒီကို”

မကြာမီ နင်းနုနှင့်ရွယ်တူ အပျိုမလေးတစ်ယောက် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ငြိမ်းလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး ဆင်းလာသည်။ နောက်ကလည်း ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။

“အဖေ ... သမီး ဧည့်သည်တွေအတွက် ထမင်းပြင်ရတော့မလား”

“မပြင်နဲ့ဦး။ ဧည့်သည်တွေက သူတို့ရိက္ခာနဲ့ သူတို့လာကြတာ။ အိမ်ကဟင်းက မကောင်းဘူး။ ဒီကညည်းအစ်ကို ဘဲငန်းကို ကိုင်ပေးလိမ့်မယ်။ တစ်ကောင်ချက်။ တစ်ကောင်ကို လုံးထား။ ညနေကျတော့ မျောက်သားချက်မယ်။ ညည်းအဘိုးတို့အိမ်ကိုလည်း ဦးဦးဖျားဖျား ပို့ပေးလိုက်။ ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ဇနီးသည်ဘက် လှည့်၍ ...

“မယ်ပွင့်က အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ပြင်ဆင်ထား။ ကျက်တာနဲ့ အသင့်စားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

အင်နီက ဘဲငန်းနှစ်ကောင်အား ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်ပေးအပျိုမလေးက အင်နီအနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ကြည့်နေသလို အနီးတွင် အင်နီချထားသော သစ်ခွပန်းများကို ငေးနေသည့်အင်နီက သတိပြုမိတော့ ...

“ဘာလဲ ညီမ။ သစ်ခွပန်း လိုချင်လို့လား။ လိုချင်ရင် တစ်အုံယူလေ။ ကျန်တာတွေကတော့ မှာထားတဲ့သူရှိလို့”

“ညီမကို ရောင်းပါလား။ အလကား မယူချင်ပါဘူး။ အစ်ကိုတို့ ပင်ပန်းတကြီးရှာလာရတာ မဟုတ်လား”

“မင်းကြိုက်တဲ့ပန်းအုံကိုသာ ယူစမ်းပါ။ ဒီပန်းတွေက ရောင်းစားဖို့မဟုတ်ဘူး။ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ခူးလာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။ ဒါဆို ဟိုပြာပြာပွင့်တဲ့ပန်းပင်ကို ယူမယ်နော်”

“အေး ... အေး ... ယူ ... ယူ ... အဲဒါ မိုးလုံးပွင့်သစ်ခွမျိုးပဲ။ တန်ဖိုးကြီးတယ်။ ရှင်အောင်စိုက်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ကပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို”

“အင်နီနှင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် ပူးပေါင်းချက်သော်လည်း ဘဲငန်းသားမှာမာ၍ အတော်နှင့်မခူး။ (၁)နာရီခန့်ကြာမှ ကျက်၍ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ သူတို့နေလယ်စာစားတော့ မွန်းလွဲ (၁)နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ မောမောပန်းပန်း ဆာဆာလောင်လောင်နှင့် အတော်စား၍ ငြိန်သည်။

တောဘဲငန်းသားမှာ မာသော်လည်း အတော်အရသာရှိသည်။ ငါးဖိန်းကတော့ နူးညံ့သော်လည်း ဒိုက်စော်နံ့သည်။ ဝေအင်းအတွင်းမှ ငါးကောင်းများကိုသာ စားရလေ့ရှိသည့် အင်နီတို့အဖို့ ငါးဖိန်းငါးမှာ ငါးပြေမအဆင့်ကိုပင် မယိချေ။ ထို့ကြောင့် ငါးဖိန်းငါးဟင်းခွက်မှာ မျက်နှာဝယ်ကလေးဖြင့် ကျန်နေသည်။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရင်း စကားပြောကြရာ ...

သူကြီးဦးတင်မောင် ။ ။ “သူငယ်ချင်းရေ ... တို့ရွာက လယ် သမား၊ ခြံသမားနဲ့ သစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကြတာ။ မုဆိုးမရှိဘူး။ အဲဒါ စိုက်ခင်းတွေထဲ ဝက်က အုပ်လိုက်ဝင်တယ်။ စပါးခင်းနဲ့ ပုလောခင်း တွေတော့ အတော်အဖျက်ခံကြရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဆီကို အကူအညီ လာတောင်းတာပါ။ မင်းတို့ဝက်ရန်ကို နှိမ်နင်းပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ကြပါကွာ။ စားဖို့သောက်ဖို့တော့ လုံးဝမပူကြနဲ့။ ငါတို့တစ်ရွာလုံး က ဝိုင်းပြီးကျွေးမှာ။ အားမနာတမ်း စားရစေမယ်”

ဦးမုံ ။ ။ “ရပါတယ် ... သူငယ်ချင်းရာ။ ငါတို့ကလည်း မုဆိုးတွေဆိုတော့ အသားပါမှ စားလို့ဝင်တာ။ ငါတို့နေ့တိုင်း ရှာပေး ပါမယ်။ တောဝက်ပေါတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ရွာတစ်ရွာလုံး တောဝက် သားဟင်းကို မုန်းအောင်စားရပါစေမယ်”

သူကြီး ။ ။ “အဲဒါကတော့ တောဝက်သားကိုလည်း အလ ကားမပေးနဲ့။ မင်းတို့က မုဆိုးတွေဆိုတော့ ဒါနဲ့ လုပ်ကိုင်စားရတာ။ ငါ ရွာကို ဝေမျှရောင်းပေးမယ်”

ဦးမုံ ။ ။ “အဲဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ ... တင်မောင် ရေ။ ငါတို့ကတော့ မင်းမျက်နှာနဲ့လာတာ။ ပိုက်ဆံရတာမရတာ အပန်း မကြီးပါဘူး”

“အေး ... အေး ... ငါ့ဘာသာ စိစဉ်မယ်။ ဒီရွာကလည်း တောခေါင်ခေါင်မှာနေရပေမဲ့ အသားဟင်းက ရှားတယ်။ မင်းတို့သာ ပေါပေါများများရှာနိုင်ရင် ဒီရွာတင်မကဘူး။ ငါ ဟိုဘက်က စီးပွားရွာ အထိ ငါ့ကောင်တွေကို သွားရောင်းခိုင်းမယ်။ စီးပွားကလည်း သစ်လုပ်

ငန်းလုပ်တော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူများတယ်။ မင်းတို့ အပြန် ငွေထုပ်ထမ်း ပြီး ပြန်ပေရော့”

ဦးမုံ ။ ။ “အေးကွာ ... အလုပ်ဆိုတော့လည်း အလုပ်နဲ့ တူအောင် လုပ်ရပေမပေါ့။ ငါတို့က သေနတ်သမားမဟုတ်တော့ အခင်း ထဲလည်ပြီး ည မီးထိုးပစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဝက်ဝင်တဲ့နေရာမှာ လင့် ထိုးပြီး ပစ်ရမှာ။ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ ညလင့်စင်အတွက် ပြင်ဆင်ရ အောင်”

သူကြီး ။ ။ “အေး ... အေး ... ရွာကလူငယ်တွေနဲ့ ငါ ဝံ့စဉ်ပေးပါမယ်”
ထိုစဉ် အင်နီက ...

“ဦးလေးတို့ရေ ... ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်သေးဘူး။ မျောက် ခွက်ကို ကိုင်ရဦးမယ်။ မျောက်ချေးခါးလည်း ဖမ်းရဦးမယ်”

ဦးမုံ ။ ။ “အေး ... အေး ... သား မင်းနေခဲ့။ ညနေ မျောက်ချေးခါးဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ထား။ ဦးလေးတို့ ညစာ စား သောက်ပြီးမှ လင့်စီးကြမှာ။ ကဲ ... ဦးလေးတို့ လင့်နေရာ သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်။ နားနားနေနေ ချက်ပြုတ်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

ဦးမုံနှင့် သူကြီးဦးတင်မောင်ထွက်သွားမှ အင်နီက မျောက် များအား အရေခွံခွာပြီး ခုတ်ထစ်ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူကြီးနှင့် ဦးမုံ တို့ မြည်းကြရန်အတွက်လည်း မျောက်ဦးနှောက်ကို ထုတ်၍ ကြော် ပေးသည်။ မိန်းမပျိုက မျောက်သားဟင်းချက်သည်။ ကြော်သည်။ အင်နီ က ချေးခါးဖမ်း၍ သန့်စင်စွာဆေးကြောပြီး ဟင်းချက်သည်။

ညနေစောင်း ဦးပုံတို့ပြန်လာကြတော့ ဟင်းများ အရန်သင့် ဖြစ်ပြီး သူကြီးအစီအစဉ်ဖြင့် တောအရက်များလည်း ပါလာသည်။ ကာလသားအချို့လည်း ပါလာသည်။ ညနေအရက်ပွဲတွင် ဧည့်ခံရသည် ကတော့ အိမ်ရှင်များအစား အင်နီဖြစ်နေသည်။ အင်နီက သွက်သည်။ စားသောက်ပိုင်းအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ဟင်း အမည်များသော်လည်း မျောက်ဦးနောက်ကြော်နှင့် မျောက်ချေးခါးဟင်း ကို ခံတွင်းတွေကြသည်။

မှဆိုးပေါက်စ အင်နီကိုလည်း ကာလသားများက ဝတ်စေ အတွင်း ခင်သွားသည်။ အရက်မသောက်တတ်သေးသော အင်နီကို ပိုင်းထဲသို့ အတွင်းဆွဲသွင်းသည်။ ငိုးစင်ရွာတွင် ရှမ်းကဒူးကနန်းနှင့် ကချင်၊ မြန်မာတို့ နေထိုင်ကြသည်။

အင်နီအဖေနှင့် မှဆိုးကြီးဦးပုံက သောက်တတ်သူများဖြစ်၍ အင်နီအနေဖြင့် အရက်ပိုင်းနှင့် မစိမ်းပါ။ သို့သော် အင်နီက ဆင်ခြင် တတ်သည်။ အရက်၏ အကျိုးအပြစ်ကိုလည်း သူသိပါသည်။ တန်ဆေး လွန်ဘေးဟူသောစကားကို သူ လက်ကိုင်ထားသည်။

မှဆိုးနှင့် အရက် တွဲဖက်နေသဖြင့် ရှောင်၍မရနိုင်ကြောင်း လည်း အင်နီသိသည်။ အထူးသဖြင့် စားသောက်ပြီး အိမ်ရန်မဟုတ်ဘဲ လင့်စင်ထိုင်၍ အမဲပစ်ရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် အမှားအယွင်းမရှိစေရန် သူ ဆင်ခြင်သည်။

စားသောက်ပြီးကြတော့ ည(၉)နာရီခန့်ရှိပြီ။ အင်နီ အိုးခွက် ပန်းကန်များ ဆေးကြောနေစဉ် အပျိုမလေး ရောက်လာသည်။

“ထားခဲ့ပါ ... အစ်ကို။ ညီမ ဆေးပါမယ့်။ အစ်ကိုတစ်နေ့ လုံး ပင်ပန်းနေပြီ”

“ရပါတယ် ညီမ။ အစ်ကို လုပ်နေကျပါ။ အဲဒီ ဆေးပြီးသား ပန်းကန်နဲ့ အိုးခွက်တွေကိုသာ သိမ်းဆည်းသွားတော့”

စားပြီးတော့လည်း လင့်စီးရန် ပြင်ဆင်ကြရသည်။ ရေဘူး၊ မီးခြစ်၊ စားမြောင်နှင့် ဒူးလေး၊ မြားကျည်တောက်တို့ကို ပြင်ဆင်ပြီး အသင့်ဖြစ်သည်နှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လင့်စီးရန်နေရာမှာ ရွာနှင့်မဝေး ပါ။ ရွာအနောက်ဘက်တံခါးက ထွက်သည်နှင့် တောင်ခြေမှစပါးခင်း နှင့် စိုက်ကွင်းများသို့ ရောက်သည်။ ပီလောပီခံစိုက်ကွင်းအနီးမှ ပျဉ်းမ ပင်ကြီးပေါ်တွင် လင့်စင်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

စိုက်ခင်းအား အရိပ်မကျစေရန် ပျဉ်းမပင်ကိုင်းများအား ချိုင့် သားသဖြင့် ပျဉ်းမပင်ကြီးမှာ ကွင်းလယ်၌ ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေသည်။ စပါးခင်းနှင့် စိုက်ကွင်းအား အုပ်စိုး၍ မြင်နေရသည်။ အထာကျသော လင့်စင်ဖြစ်သည်။ အမိုးလည်း ပါသည်။ လက်ရန်းများလည်း ပါသည်။

လင့်စင်အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် သူကြီးနှင့် ကာလသားများ လည်း ပြန်ကြသည်။ အင်နီတို့တူဝရီး ခပ်ဝေးဝေးတွင် အပေါ့အပါးစွန့် ကြပြီး လင့်စင်ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ပျဉ်းမပင်ကြီးမှာ လူနှစ်ဖက်ခန့် ကြီးမားသဖြင့် ဝါးလှေကား ထောင်ထားပေးသောကြောင့် အတက် အဆင်း လွယ်ကူသည်။ လင့်စင်ပေါ်၌လည်း ဝါးကြမ်းခင်းထားသည်။

ခိုင်မာတောင့်တင်း၍ သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်နိုင်သော သင့်တဲကြီးဖြစ်ပေသည်။ အကျယ်အဝန်းမှာလည်း (၆')ပေပတ်လည် ခန့်ရှိ၍ အနားယူ လဲလျောင်းနိုင်သေးသည်။ ထို့အပြင် လင့်စင်ထောင့် များ၌ ဝါးကျည်တောက် သောက်ရေဘူးနှင့် အပေါ့သွားရန် ဝါးကျည် တောက်အခွံများအား ထောင်ထားပေးထားသည်။

အင်နီတို့တူဝရီး လင့်စင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အား လေ့လာပြီး ပစ္စည်းများချ၍ လဲလှောင်းအနားယူကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လဆန်းရက်ဖြစ်၍ လကွေးကွေးကလေး ထွက်ပေါ်နေတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အား သဲကွဲစွာ မြင်နေရသည်။

ည(၁၀)နာရီခန့်တွင် တောင်ခြေမှ တောတိုးသံများနှင့် ဝက်အော်သံများကို ကြားရသဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် ဒူးလေးကိုယ်စီ မောင်းတင်ကြပြီး အသင့်စောင့်မျှော်နေကြသည်။ မည်းမည်းလုံးလုံးအုပ်လိုက်စပါးခင်းအားဖြတ်၍ ပီလောပီနံခင်းဘက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ တောဝက်အုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ အကောင်(၂၀)ခန့်ရှိသည်။ အင်နီတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် လင့်စင်အောက်ရှိ ပီလောခင်းကိုဝင်ပြီး တူးဆွကြတော့သည်။

“၇ ... ၇ ... အိ ... အိ ... ဖျောင်း ... ဖြန်း ...”

ပီလောခင်းအား နှုတ်သီးဖြင့် ထိုး၍ မွေနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးကြီးဦးမှုံက ပစ်ကွင်းဝင်သည်နှင့် အင်နီအားလက်ကုတ်၍ အချက်ပေးသည်။ အင်နီကလည်း လက်မနှေး။ အကောင်ရွေးကြပြီး ပစ်ကြတော့သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဝက်အုပ်ကြီး ထွက်အပြေး ထပ်ပစ်ကြပြန်သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဝက် (၄) ကောင် ဆိပ်လူမြားမှန်ပြီး အတုံးအရုံး ကျကျနဲ့နဲ့သည်။ အင်နီတို့ အနားယူလိုက်ကြသည်။ အချိန်မှာ သန်းခေါင်ပင်

မကျော်သေး၍ ရွာမပြန်တော့ဘဲ လင့်တဲပေါ်၌ပင် အိပ်စက်အနားယူလိုက်ကြသည်။ မုမှူးခနဲ အိပ်အပျော်၌ ဝက်အော်သံများကို ကြားရပြန်သည်။

“၇ ... ၇ ... အိ ... အိ ... ဖျောင်း ... ဖျောင်း ...”

အင်နီက အရင်နီးသဖြင့် မုဆိုးကြီးဦးမှုံအား လက်ကုတ်နှိုးရသည်။ မုဆိုးကြီးကလည်း အလွန်ပါးနပ်သည်။ အသံမထွက်စေဘဲ ထ၍ ဒူးလေးအား မောင်းတင်သည်။ ပြီးနောက် ပစ်ကောင်ရွေး၍ ပစ်ကြပြန်သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင်”

ဝက်အုပ်ကြီး အပြေး ထပ်ပစ်ပြန်သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဝက်လေးကောင် ကျခွဲပြန်သည်။ ဝက်အုပ်ကြီးကတော့ တပူးပူးအော်ဟစ်၍ တောင်ခြေသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

မည်းမည်းလုံးလုံး ဝက်ကောင်များမှာ မြေပြင်တွင် အတုံးအရုံး အစီအရီလဲပြီး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အင်နီတို့ တူဝရီးမုမှူးစက်ကြပြန်သည်။

မနက်အရုဏ်တက် လဝင်သွား၍ ရောင်နီလာချိန်၌ ဝက်အော်သံများကို ကြားရပြန်သည်။

“၇ ... ၇ ... အိ ... အိ ... ၇နိုး ... ၇နိုး ...”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဝက်အုပ်ကြီးက လျှင်မြန်လှသည်။ ဝက်နှစ်ကောင်ကျသည်နှင့် ကဆုန်ဆိုင်း၍ တောထဲဝင်ပြေးကြသည်။ မိုးလင်းလှပြီဖြစ်၍ အင်နီတို့ ဆက်မအိပ်ကြတော့။ သစ်ပင်အောက်ဆင်း၍

အသုံးအဝင်များကြားပြီး ဝက်များအား ရေတွက်ကြည့်ရာ ဝက်သိုးကြီး (၃)ကောင်နှင့် ဝက်မ(၇)ကောင်၊ စုစုပေါင်း (၁၀)ကောင်ဖြစ်သည်။ ဝက်များအား မြရာပင်လျှော်များနှင့် ဝက်တုပ်တုပ်ပြီး ယာခင်းစပ်ဝါးရုံမှ တံပိုးလုပ်ရန် ဝါးခုတ်နေကြစဉ် ရွာဘက်မှ အသံများကို ကြားရသည်။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး ...”

လူအူ၍ အချက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးမှူးကလည်း ပြန်အူသံပေးသည်။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး ...”

မကြာမီ ရွာကာလသားအဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ သူကြီးတော့ ပါမလာပါ။

“ဦးလေးဦးမှူး ... အဆင်ပြေသလား”

“အဆင်ပြေမပြေတော့ အမြင်ပဲဟေ့”

“ဟာ ... မနည်းပါလား။ မှန်စမ်း ...။ အဲ ... အဲ ... (၁၀)ကောင်တောင်ဗျ။ တော်လိုက်တာ ... ဦးလေးတို့ရာ။ ဝက်အုပ်ကြီး ပြုတ်သွားတာပဲ”

“ကဲ ... ယောက်ဖတို့ ထမ်းကြမယ်ဟေ့။ ဦးလေးတို့က ထမ်းဖို့တောင် အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးပြီ”

“လာပြီဟေ့ ... တို့အခင်းတွေကို ဖျက်တဲ့အကောင်တွေ တထောကြီး မျိုးပြုတ်သွားပြီ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ လာကြဟေ့ ... ထမ်းကြမယ်”

ထိုနေ့က မုဆိုးကြီးဦးမှူး တစ်နေ့ကုန် အနားယူသည်။ အင်နီကတော့ အနားမယူနိုင်ပါ။ တစ်မနက်လုံး ဝက်ဖျက်ရသည်။ အသားတွဲရသည်။ အိမ်တွင်လည်း တစ်နေ့ကုန် ချက်ပြုတ်စားကြသည်။

သူကြီးအစီအမံဖြင့် ရွာလုံးကျွတ်ရောင်းရသလို စီးပွားရွာမှလည်း လာဝယ်ကြသည်။ ဝက်(၁၀)ကောင်ရောင်းရငွေမှာ မနည်းပါး။ ထိုနေ့က ဦးမှူးတို့ ငွေအတော်ရလိုက်ကြသည်။ သုံးရက်ဆက်တိုက် ပစ်ကြရာ ဝက်အကောင် (၅၀)ကျော်ခန့် ရသည်။

စတုတ္ထနေ့တွင် နားကြရာ စီးပွားရွာမှ သူကြီးရောက်လာသည်။

“တင်မောင်ရေ ... မင်းတို့ရွာကတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။ ဝက်တွေက ငါတို့ရွာဘက်လှည့်လာလို့ ကူညီပါဦးကွာ။ ငါတို့ဆီက အခင်းတွေ ကျွမ်းသန္တာလန်ကုန်ပြီ။ တောဝက်တွေက အပြီးအတေးနဲ့ ဆော်ကြသလားမသိဘူး။ မင်းမုဆိုးတွေကို ပြောပေးပါဦး။ ငါတို့ရွာကလည်း ခည့်ခံကျွေးမွေးရေးမှာ မင်းတို့ထက် မညံ့စေရပါဘူး။ သာရပါစေမယ်”

“အေးပါ ... စောနောင်ရယ်။ မုဆိုးတွေ ပင်ပန်းလို့ ဒီည အနားယူရမလား မှတ်ပါတယ်။ အိပ်ရေးပျက်ကြရဦးမှာပေါ့”

ဦးမှူး ။ ။ “ရပါတယ် ... ကိုတင်မောင်ရယ်။ နေ့အိပ် ညအလုပ်လုပ်ပေါ့။ ဒါ မုဆိုးထုံးစံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ညနေခင်း စီးပွားရွာကို သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ဦးစောနောင် ။ ။ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ရွာက ဘာတွေ ကြိုတင်လုပ်ထားရမလဲသာ ပြောပါ”

သူကြီးဦးတင်မောင် ။ “ညနေစာ စားဖို့သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ထား။ နားလည်တဲ့သူတွေနဲ့ အခင်းအနီးမှာ နေရာကောင်းရွေးပြီး လင့်စင်ထိုးထား။ ဒါပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ ကျွန်တော် အခုပြန်ပြီး ချက်ချင်း လင့်စင်ထိုးခိုင်းပါ့မယ်။ တောင့်တောင့်တင်းတင့် ဖြစ်စေရမယ်”

ဦးတင်မောင် ။ ။ “မပြန်ခဲ့ဦး... ကိုစောနောင်ရေ။ ကြုံတုန်း နေ့လယ်စာ စားသွား။ ဒီမှာလည်း အရန်သင့် ချက်ပြုတ်ပြီးပါပြီ”

ဦးမုံတို့ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ အင်နီနှင့် အပျိုမလေးတို့ ကတော့ ဟင်း၊ ထမင်းလိုက်ရင်း ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ ပြီးမှ အင်နီတို့ စားကြသည်။ အပျိုမလေးနာမည်ကိုက အင်နီခုချိန်ထိ မသိသေး။ သိရန် လည်းမလိုဟု ယူဆထားသည်။ အင်နီစိတ်ထဲ၌ မုဆိုးဦးမုံ၏သမီး နှင်းနု သာရှိနေသည်။

စီးပွားရွာသူကြီးပြန်သွားတော့ အင်နီတို့ ခေတ္တအနားယူ အိပ် စက်သည်။ ညနေစောင်းတော့မှ လက်နက်လေးမြား ပြင်ဆင်၍ စီးပွား ရွာသို့ ကူးခဲ့သည်။ အတန်ငယ်လှမ်း၍ ငိုးစင်ရွာသူကြီးက လှည်းနှင့် လိုက်ပို့ရန်ပြောသော်လည်း ဦးမုံက လက်မခံပါ။ တူဝရီးနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်၍ သွားကြသည်။

ယင်းခဲတောတွင်းရွာများဖြစ်၍ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ အကူးလမ်း မှာ တောလမ်းသာသာဖြစ်သည်။ အင်းတောကြီးကတော့ ညှို့နေ သည်။ ရွက်နုလဲချိန်ဖြစ်သဖြင့် မြေပေါ်၌ မြက်ခြောက်များ ကြွနေပြီး၊ အပင်ပေါ်တွင် ရွက်နုများ ဝေနေသည်မှာ တစ်တောလုံး စိမ်းစိုနေ သည်။ ဤအချိန်၌ အင်ပင်ကျီးပေါင်းများစွာ တတ်သည်။

အင်ရွက်မထွက်မီ ငုံ့ရွံ့ဖူးထားသော (ရွက်နုအကာ)မှာ အရွက် ရင့်လာတော့ ကျီးပေါင်းဖြစ်သွားသည်။ တို့စားမြှုပ်စားရာတွင် ကောင်း သည်။ ထမင်းကို မြိန်စေသည်။ တစ်မိုင်ကျော်လောက်လျှောက်မှ စီးပွား ရွာအနီးသို့ရောက်သည်။ စီးပွားရွာမှာ ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ငိုးစင်ရွာထက် ကြီးသည်။ အိမ်များလည်း အတော်ကောင်းပြီး နာမည်နှင့်လိုက်အောင် စည်ကားသည်။

ရွာဝတ်ခါးရောက်သည်နှင့် သူကြီးဦးစောနောင်ကိုယ်တိုင် ထွက် ၍ ကြိုသည်။ ရွာသူ၊ ရွာသားများကလည်း သောင်းသောင်းဖျဖျ လှိုက် လှဲစွာ ကြိုဆိုကြသည်။ သူကြီးက ...

“ဦးမုံတို့... လာကြဗျို့။ ညနေအေးလာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အစောင့်ချဦး စောင့်ကြိုနေတာ။ ဦးမုံတို့ တောစပ်ကထွက်လာကတည်း က သိတယ်။ လာကြဗျို့... ကျုပ်အိမ်မှာ တည်းခိုခို သောက်ဖို့ အဆင် သင့်လုပ်ထားတယ်။

ဦးမုံ ။ ။ “ရပါတယ် ဦးစောနောင်ရယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ကျုပ်အမျိုးတွေနဲ့ အင်နီ အမျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့က မုဆိုးတွေဆိုတော့ ထွေလီကာလီ မလိုပေါင်ဗျာ။ ထမင်း၊ ဟင်း မရှိရင်တောင် ရှာကြစား တတ်ပါတယ်”

“အေးပါဗျာ... ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို ကျုပ်လည်း သိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ရွာခံဆိုတော့လည်း ဧည့်ဝတ်ကိုကျေပွန် အောင် ပြုစုရပေမယ့်ဗျာ”

သူကြီးအိမ်မှာ ရွာလယ်ပိုင်းတွင် ရှိသည်။ သစ်ကောင်း၊ ဝါး ကောင်းဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ လေး ပင်၊ သုံးခန်းမို့ ကျယ်ဝန်းလှသည်။ သို့သော်လည်း သူကြီးဦးတင်မောင် တွင် မိသားစုက နည်းသည်။ ဇနီးမယားနှင့် သမီး၊ သားသာ ရှိသည်။ သူကြီး ။ ။ “ကဲ... ဦးမုံရေ၊ ကျုပ်အိမ်က လူနည်းတယ်။ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး ခင်ဗျားတို့တူဝရီး ကြိုက်သလိုနေလို့ရတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေကြပေရောဗျို့။”

“ကဲ ... အခါးရည်နဲ့ တောဝက်သားခြောက်ကော လက်ဖက်
သုပ်ကလေးများလည်း သုံးဆောင်ကြပါဦး”

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးဝဝ အသားဖြူဖြူကြီးတစ်ယောက်နှင့်
ယောက်ျားလေးတစ်ဦး၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ
ကြသည်။

သူကြီး ။ ။ “ဒါ ကျွန်ုပ်မိန်းမ မရွှေဆင့်။ ဒါက ကျုပ်သား
နဲ့ သမီး။ ကျုပ်က ငိုးစင်ရွာသူကြီး ဦးတင်မောင်နဲ့ မယားညီအစ်ကို
တွေ”

ဦးမုံ ။ ။ “ဪ ... ဒါကြောင့်လည်း ဦးတင်မောင်
ကတော် မရွှေပွင့်နဲ့ ဦးစောနောင်ကတော် မရွှေဆင့်တို့က နာမည်ဆင်
နေကြတာကိုး။ အမျိုးအရင်းတွေပဲနော့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... မရွှေပွင့်က အကြီး။ ရွှေဆင့်က အငယ်။
ကျုပ်တို့အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ်စီပဲခြားတယ်။ မရွှေပွင့်နဲ့ ရွှေဆင့်
တို့က ငိုးစင်ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင်းတွေပေါ့။ အခုမှ ကျုပ်လုပ်စာကို
ထိုင်စားပြီး ရွှေဆင့်က ဝချင်တိုင်းဝနေတာ”

“ကိုစောနောင်နော် ... ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ကလေးကလား
နဲ့။ ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ရှင်ပဲ အရင်ကတော့ အရူးအမူးဖြစ်
ပြီး ငိုးစင်ရွာရှေ့ကကန်မှာ ရေခပ်ဆင်းချိန် နေ့တိုင်း လာရစ်နေပြီး
တော့များ။ အခုမှ ဘာလေးညာလေး လာမပြောနဲ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... စ.တာပါ မိန်းမရာ။ ဟဲ ...
ဟဲ ... ဟဲ ...”

ဦးမုံ ။ ။ “ဒါနဲ့ ကလေးတွေက ဘယ်နှစ်နှစ်စီရှိကြပြီလဲ”

ဦးစောနောင် ။ ။ “အကြီးမ မြလေးပွင့်က (၁၆) နှစ်၊ အငယ်
မောင်ရန်ကျော်က (၁၄)နှစ်၊ (၂)နှစ်စီခြားတယ်။ ငိုးစင်က ကိုတင်မောင်
သမီး မနှင်းပွင့်က မြလေးပွင့်ထက် (၂)ကြီးတယ်”

ထိုအခါမှ အင်နီမှာ ငိုးစင်ရွာမှ သူကြီးဦးတင်မောင်သမီး
နာမည်ကို သိတော့သည်။ သူတို့က ပွင့်မျိုးများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း ဝ၍ လှကြသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိသည်။

ဦးမုံ ။ ။ “ကျုပ်သမီး နှင်းနုကလည်း (၁၈)နှစ်ပဲ။ ကိုတင်
မောင် သမီး မနှင်းပွင့်နဲ့ အသက်တူတူပဲနော်”

အင်နီကတော့ နားထောင်နေရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေရသော
မှဆိုးကြီးဦးမုံသမီး မနှင်းနုအသက်ကိုသိရသဖြင့် လွမ်းမောစွာဖြင့် တမ်းတ
လိုက်မိသည်။

ဦးမုံ ။ ။ “ကဲ ... မိသားစုအကြောင်းပြီးတော့ လုပ်ငန်း
အကြောင်း ပြောကြရအောင်။ လင့်စင်ပြီးပြီလား။ လိုအပ်တာတွေရော
လုပ်ထားရဲ့လား”

သူကြီး ။ ။ “အဆင့်သင့်ပါပဲ ဦးမုံ။ ငိုးစင်က လင့်စင်ကိုယူ
ပြီးတော့ အကျအနဆောက်ထားတာ။ ပျဉ်းမပင်တော့မဟုတ်ဘူး။ အခင်း
အလယ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှာ။ အမိုးတော့ မိုးမထားဘူး။ သောက်
ရေဘူး၊ ဆီးဘူးနဲ့ အရေးပေါ်သုံးနိုင်အောင် ဝါးချွန်(၅)ချောင်းတောင်
ဘင်ထားသေးတယ်”

ဦးမုံ ။ ။ “ပြည့်စုံပါပြီဗျာ။ ဒါနဲ့ ဝါးချွန်တွေက ဘာအရေး
ပေါ် သုံးဖို့လဲဗျ”

သူကြီး ။ ။ “အင်း ... ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒီနေရာတွေက
မြေကြမ်းတယ်ဗျာ။ သရဲခြောက်တတ်တယ်ပေါ့ဗျာ။ ဝါးချွန်တွေကို မီး

သင်းပြီး တင်ထားတာက သရဲတစ္ဆေနိုင်အောင်လို့ပါ”

ဦးမှုံ   ။   ။ “ကိုစောနောင်ရယ် ... ကျုပ်တို့က မုဆိုးတွေ
ပါ။ သရဲတစ္ဆေထက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တောကောင်တွေနဲ့ နှုတ်
လုံးလာတာပါ။ ကျုပ်တော့ ကြောက်လည်းမကြောက်ဘူး။ ယုံလည်း
မယုံဘူး”

သူကြီး   ။   ။ “ဦးမှုံရယ် ... ခင်ဗျားသတ္တိကို ကျုပ်သိပါတယ်။
လိုရမည်ရ ပြောရတာပါ။ ဒါနဲ့ မုဆိုးအကူ လိုသေသလား”

“မလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့တူဝရီးဆိုရင် လုံလောက်ပြီ။ လူများ
တော့ အသံမလိုဘူး။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။ တာဝန်ကြီးတယ်”

သူကြီး   ။   ။ “ကျုပ်သားက တောပစ်အတွေ့အကြုံရအောင်
လိုက်ချင်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်မှာ ငါးတောင့်ထိုးဓာတ်မီးလည်း ရှိပါတယ်။
ကျုပ်သားက မီးတော့ ထိုးတတ်ပါတယ်”

ဦးမှုံ   ။   ။ “ကျုပ်တို့က သေနတ်သမားမဟုတ်တော့ မီး
တော့မလိုဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့လက်က ပစ်မှတ်ကို မှန်းပစ်တာနဲ့ မှန်တယ်။
အဲ... ကလေးလိုက်ချင်ရင်တော့ ထည့်လိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စကားမပြော
ရဘူး။ အမေးအမြန်း မထူရဘူး။ သေးခဏခဏ မပေါက်ရဘူး။ လင့်
စင်ပေါ်မှာ မအိပ်ရဘူး။ အဲဒီဒဏ်တွေခံနိုင်ရင်တော့ ထည့်လိုက်ပေါ့
ဗျာ”

သူကြီး   ။   ။ “သား ... ဘယ်နှယ်လဲ မင်း ရပါ့မလား”

“ရပါတယ် ... အဖေ။ တစ်ညတလေပဲ။ ကျွန်တော် နေနိုင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော် မုဆိုးကြီးတွေ အမဲပစ်တာကို ကိုယ်တွေ့မမြင်ဖူး
လို့ပါ။ ကျွန်တော် စကားလည်း မများပါဘူး။ အမေးအမြန်းလည်း
မထူပါဘူး။ သေးလည်း ခဏခဏ မပေါက်ပါဘူး”

ဦးမှုံ   ။   ။ “အေး ... အေး ... လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ မအိပ်ရ
ဘူးဆိုပေမဲ့ ပစ်ခတ်ပြီးနောက်ပိုင်း ခဏတော့ မှိန်းလို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ။ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

“အေး ... အေး ...”

ဦးမှုံတို့ ရေချိုးပြီး ညနေစာ စားကြသည်။ တောထဲတောင်ထဲ
ဖြစ်၍ လူ၏ချွေးနံ့အား တောကောင်များမရစေရန် ဖြစ်သည်။ တော
ကောင်ဆိုသည်မှာ အနံ့ခံအာရုံနှင့် အကြားအာရုံ ကောင်းကြသည်။

(၁၂)ပေခန့်ရှိသည်။ ကုက္ကိုပင်၊ ကိုင်းခွဆုံတွင် အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ (၆)ပေပတ်လည်ခန့်ရှိ၍ လူ (၃) ဦးအတွက် ကျယ်ဝန်းပါသည်။ လဆုတ်ရက်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တဖြည်းဖြည်း မှောင်မည်းလာသည်။ ဦးမုံက အင်နီအား အမှတ်အသားများအား ပြထားသည်။

ပီလောပီနံခင်းမှာ လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိသဖြင့် အခင်းထဲသို့ ဝက်အုပ်လိုက်ဝင်လျှင် မြင်သာစေရန် ဖြစ်သည်။ လင့်စင်မှာ လက်ရန်းဝါးလုံးတန်းများလည်း ကာရံထားသဖြင့် စိတ်ချရသည်။ အခင်းကို ဝါးဆစ်စီပြီ ဝါးခြမ်းပြားခင်းထားသဖြင့် သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်သည်။ ချုပ်လာသည်နှင့်အမျှ ကြက်ငှက်များအိပ်တန်းတက်သံ တည်ညံ့ တိတ်သိတ်သွားပြီး တောကောင်ငယ်များအော်သံကို အဝေးတောတန်းဘက်ကြားလာရသည်။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း... တစ်... တစ်... တစ်... တောကောင်... ဘက်... ဝူး... ဝူး... အု... ”

မကြာမီ တောဝက်အုပ်ဆင်းလာသံကို ကြားလာရသည်။

“ဝု... ဝု... အု... အု... အု... ”

လယ်ကွင်းရိုးပြတ်တောကို ဖြတ်၍ မည်းမည်းလုံးလုံးအုပ်စုကြီး တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်လာကြသည်။ အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးသေးသဖြင့် ဦးမုံက အချက်မပြု။ အသင့်ချိန်ရွယ်၍ စောင့်နေကြသည်။

တောဝက်အုပ်မှာ အခင်းစပ်မှ ပီလောပင်များအား စ၍ မြေခနဲပြီး နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကလော်လာတော့သည်။ အင်အားများသဖြင့် ဝက်အုပ်ကြီးမှာ ခဏအတွင်း လင့်စင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်။

ဦးမုံက အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် တက်ညီလက်ညီ ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

ည (၇)နာရီကတည်းကပင် ဦးမုံတို့ လင့်စင်ကွင်းဘက် ဆင်းကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အား ကြိုတင်လေ့လာရန် ဖြစ်သည်။ စိုက်ခင်းများမှာ လယ်ကွင်းများနှင့်ဆက်နေသဖြင့် အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။ စပါးလယ်ကွင်းပတ်လည်ကတော့ တောကြီးက ဖုံးနေသည်။

တောထဲကထွက်သည်နှင့် စပါးစိုက်ကွင်း (ရိတ်သိမ်းပြီးလယ်ကွင်း)ကို ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ပီလောပီနံစိုက်ကွင်း၊ မြေပဲစိုက်ကွင်းများသို့ ရောက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်စိုက်ကွင်းအစပ်များတွင် ဝက်ထိုးရာများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ပီလောစိုက်ခင်းမှာ အလဲလဲအပြုပြုနှင့် အတော်ပျက်စီးနေပြီ။

လင့်စင်မှာ စိုက်ခင်းအလယ်တွင်ရှိသော်လည်း အမြင့်ကဖြစ်၍ စိုက်ခင်းအစပ်ကို အပေါ်စီးမှ လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ဦးမုံတို့အုပ်စုအပေါ့အပါးစွန့်ပြီး လင့်စင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ လင့်စင်အမြင့်မှာ

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

တောဝက်အုပ်မှာ တို့ခနဲ ဗုန်းခနဲလဲ၍ တန့်ပြီး နောက်လှည့် အပြေး ဦးမှုံတို့က ထပ်ပစ်ကြသည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

တောဝက်အုပ်ကြီးပြေးတော့ ဝက် (၆)ကောင် ကျကျနဲ့ခဲ့သည်။ ဦးမှုံတို့ လင့်စင်ပေါ်၌ ခေတ္တအနားရကြသည်။ သို့သော် စကားမပြောကြ။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် တောခွေးအုပ်အသံကို ကြားရသည်။

“ငါတို့ပစ်ထားတဲ့ ဝက်သေတွေကို လာလုတာဟာ။ မည်းမည်း မြင်ရာကိုသာ ပစ်တော့”

အင်နီကလည်း လက်မနှေးပါ။ အနီးရောက်သည်နှင့် တူဝရီး မုဆိုးနှစ်ဦး မနားတမ်း ပစ်ကြရတော့သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

“အစ် ... အစ် ... အု ... အု”

တောခွေးများ လဲသည်။ သို့သော် မမှတ်။ ထပ်တက်လာကြပြန်သည်။ ဦးမှုံတို့ကလည်း ပစ်သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ပစ်လိုက်ကြသည်မှာ မြားတံများပင် ကုန်လှပြီ။ တောခွေးများကလည်း တစ်ကောင်ကျ၊ တစ်ကောင်တက်သည်။ နောက်ဆုံး အသင့်ရှိနေသည့် ဝါးချွန်များနှင့် ပစ်ခတ်၍ ဝါးချွန်ငါးချောင်းလည်း ကုန်သွားသည်။ နောက်ဆုံး မုဆိုးသက်စောင့်မြားတံ တစ်ချောင်းစီသာ ကျန်တော့သည်။

ဦးမှုံ ။ ။ “သားရေ ... မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ တောစီနီနဲ့ တူတယ်”

ထိုစဉ် လယ်ကွင်းအစပ်မှ မည်းမည်းအရိပ်များ ဆင်းလာသည်။ လူလိုပင် မတ်တတ်ရပ်လျက် အုပ်လိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ ဦးမှုံ အတော်ဖြူသွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့၍ နောက်ကျောတွင်ထိုးထားသော အမဲလိုက်ဓားကို ထုတ်လိုက်မိတော့သည်။ ထိုအခါမှ အင်နီ မှာသတိရကာ ...

“ဦးလေး ... အသာနေ။ ကျွန်တော်လုပ်မယ်”

ထိုအချိန်မှ အင်နီမှာ သူ၏ မုဆိုးလွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပရိတ်လောက်စာလုံးများကို သတိရသဖြင့် ထုတ်ကာ အနီးရောက်လာသည့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးများအား တစ်ချက်ချင်း ပစ်တော့သည်။

“ဖောက် ... ဝုန်း ... ဖောက်ဝုန်း ... ဖောက်ဝုန်း ...”

“အူး ... အူး ... အီး ... ခီး ...”

မည်းမည်းအကောင်ကြီးများနှင့် တောခွေးများ တအူအူအော်ပြီး ဆုတ်ပြေးကြတော့သည်။ မကြာမီ ရွာဘက်မှ မီးတုတ်များကိုင်းဆောင်၍ လူအုပ်ကြီး ဆင်းလာသည်။

“ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

တောသံပေးသည်။ ဦးမှုံကလည်း တောသံပြန်ပေးသည်။

“ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

“မုဆိုးကြီးရေ ... ကျွန်တော် ရွာကသူကြီးနဲ့အဖွဲ့ပါ။ တောကောင်သံတွေ ဆူညံလွန်းလို့ ကူညီရအောင် လာတာပါ”

“လာဗျို့ ... လာကြပါ။ ပွဲပြီးသွားပါပြီ”

ထိုစဉ် သူကြီးသားက အဖေအသံကြားရ၍ လင့်စင်ပေါ်မှ ဆင်းမည်အပြု ဦးမှုံက လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“သားငယ် ... မင်း အသာနေ။ သစ်ပင်အောက်ရောက်မှ အသေအချာ ကြည့်ရဦးမယ်။ အဘတို့ဆင်းမှ မင်းနောက်ဆုံးက ဆင်း။ တောကို ဘာမှတ်လို့လဲ”

သူကြီးတို့အုပ်စု သစ်ပင်အောက်ရောက်၍ မျက်နှာများကို အသေအချာမြင်ရမှ ဦးမှုံက အရင်ဆင်းသည်။ အင်နီက မဆင်းသေး။ ပရိတ်လောက်စာလုံးနှင့်လေးခွကို အသင့်ပြင်ထားပြီး စောင့်နေသည်။ ဦးမှုံက သေချာကြောင်း အချက်ပြပြီး ...

“သားတို့ရေ ... ဆင်းခဲ့ကြတော့ဟေ့။ စိတ်ချရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

သူကြီးသားကို အရင်ဆင်းခိုင်းပြီးမှ အင်နီက နောက်က လိုက်ဆင်းသည်။ အောက်ရောက်တော့မှ သူကြီးက ...

“မုဆိုးကြီးတို့ဘက်က တောကောင်သံတွေ အများကြီးကြားရတော့ စိုးရိမ်ပြီး လူစုလိုလိုက်လာကြတာ။ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

“သူကြီးတို့ကွင်းက အဆိုးသားကလား။ တောစီးတာလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဝက်ပစ်ပြီးတာနဲ့ တောခွေးတွေ ရောက်လာတယ်။ တောခွေးတွေကို ပစ်နေတုန်း ဝက်ပစ်လိုလို၊ လူပစ်လိုလိုကောင်တွေ ရောက်လာကြပြန်ရော။ ကျုပ်တို့မှာလည်း သက်စောင့်မြားတံ တစ်ချောင်းပဲ သာ ကျန်တော့တာ။ ခင်ဗျားတို့ထားပေးထားတဲ့ ဝါးချွန်တွေလည်း ကုန်တာပဲ။

ကျွန်တော့်သား အင်နီက စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပရိတ်လောက်စာလုံးနဲ့ ဆော်တော့မှ ပြေးကြတော့တာ။ ကျုပ် မုဆိုးလုပ်လာတာလည်း ဒီတောထဲမှာ နှစ်ပေါင်းသုံးလေးဆယ်ရှိပြီ။ တောခွေးတွေကတော့ အုပ်လိုက် ပေါ့ပါရဲ့။ လူဝံ၊ မျောက်ဝံဆိုတာ အလွန်ရှားတယ်။ ဘယ်က

ရောက်လာသလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ အကောင် (၂၀)လောက်ကိုရှိတာ။ တောခြောက်ရအောင်လည်း ကျုပ်တို့ အမှားအယွင်း မလုပ်မိကြပါဘူး”

“ကဲ ... လာ မုဆိုးကြီး လူအင်အားကောင်းတုန်း မီးတုတ်တွေနဲ့ ကြည့်ကြရအောင်”

ပီလောပီနံအခင်းစပ်တွင် ဝက်သုံးကောင် လဲကျသေဆုံးနေသည်။ လယ်ကွင်းစပ် ရိုးပြတ်တောထဲ၌ ဝက်သုံးကောင်။ သို့သော် မြားတံများကုန်လုနီးပါး ပစ်ခတ်ခံရသော တောခွေးများ တစ်ကောင်မျှ ရှာမတွေ့တော့။ ဆိပ်လူးမြားတံများနှင့် ဝါးချွန်ကြီး(၅)ချောင်းက မြေ၌ လဲနေသည်။

ဝါးချွန်များနှင့် မြားတံထိပ်များတွင် သွေးစို့နေပြီး အမွေးကြမ်းများ ကပ်နေသည်။ တောကောင်များအား ထိမှန်သည်မှာ အသေအချာပင်။ ဆိပ်လူးမြားများဖြစ်၍ မသေစရာ အကြောင်းမရှိ။ တောစပ်လယ်ကွင်းအဆုံးအထိ သူတို့ လိုက်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် ဝက်ဝံဝေး၍ တောခွေးအသေတစ်ကောင်မျှပင် မမြင်ခဲ့ရပါ။ ထူးတော့ထူးခြားလှသည်။

ဦးမှုံ   “ကျုပ်တစ်သက်တော့ ဒါမျိုး မကြုံဖူးသေးဘူး။ တောခြောက်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျုပ်မြားတံတွေက တစ်ဆွေခုန့်၊ နှစ်ဆွေခုန့်တွေ မသေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ မြားတံတွေမှာ သွေးခတောင်ပေနေတာ။ မမှန်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထူးဆန်းမနေဘူးလား သူကြီး”

“ကျုပ်မပြောဘူးလား မုဆိုးကြီးရယ်။ ဒီကွင်းက မြေကြမ်းဘယ်။ အခြောက်အလှန့် ကြီးတယ်လို့လေ။ ခင်ဗျား ယုံပြီလား”

“အင်း... ယုံရခက်ခက်ပါပဲ သူကြီးရယ်။ မြင့်လည်း မြင့်တယ်။ ပစ်လိုလည်း ထိတယ်။ အော်ညည်းသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ နောက်ညတွေလည်း တွေ့ဦးမှာပေါ့ သူကြီးရယ်”

သူကြီး ။ ။ “ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ ဝက်(၆)ကောင်ကို ထမ်းကြရအောင် ပြင်ကြတော့။ မုဆိုးကြီးတို့လည်း ပင်ပန်းသွားကြပြီ။ လာပြန်ကြရအောင်။ အိမ်မှာ ညလယ်စာစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့နော့”

ထိုစဉ် သားလုပ်သူက ...

“အဖေ... သားလည်း နောက်နေ့ညတွေမှာ လိုက်ချင်သေးတယ်။ မုဆိုးကြီးတို့က အလွန်လက်တည့်တာ။ ပစ်သမျှ မှန်တာချည်းပဲ။ ကိုအင်နီကလည်း အရမ်းတော်တာပဲ”

သူကြီး ။ ။ “မုဆိုးကြီး... ဘယ်လိုလဲ။ ကျုပ်သားကတော့ ခင်ဗျားတို့တူဝရီးကို သဘောကျနေပြီ”

“ရပါတယ်။ သားငယ်က သတ္တိကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်က လန်ပြီးအော်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်တာ။ အသံထွက်ပြီး လန်အော်ရင် မုဆိုးစည်း ပေါက်ပြီ။ လင့်စင်ဆိုတာ ညဘက် ဂန္ထိရသိပ်ဆန်တယ်။ တောထဲမှာ လင့်စီးရင် အတွေ့အကြုံများမှ အောင်မြင်နိုင်တယ်။ အဲသည်လို အချိန်မှာ လင့်ပေါ်ကဆင်းမိရင်တော့ မုဆိုးဒုက္ခရောက်ပြီစာ မှတ်စေရော့”

သူကြီး ။ ။ “အင်း... ကျုပ်လည်း ကြားဖူးပါတယ်။ ညဘက်လင့်စီးရင် စည်းကမ်းတွေက အများကြီးပဲ။ သားငယ်ကိုတောင် မုဆိုးကြီးတို့ကို စိတ်ချလို့ အတွေ့အကြုံရအောင် ထည့်လိုက်တာ”

သူကြီးအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခေတ္တနားကြစဉ် သူကြီးက မုဆိုးကြီးဦးပုံအား အလိုက်သိစွာ တောအရက်နှင့်အမြည်းများ ချပေးသည်။

“ကဲ... ကိုယ့်ရေ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီပဲ။ စိတ်လွတ်လက်လွတ်နားရင်း အပန်းဖြေပေတော့။ ကျုပ်လူတွေ ပြန်လာရင်တော့ ညလယ်စာ ချက်စားကြမှာမို့ စောင့်ရင်း သောက်ပေရော့ချို့”

ထိုစဉ် ဝက်ထမ်းသမားများ ပြန်လာကြသည်။ ဆူဆူညံည မီးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့်။ ထုံးစံအတိုင်း အင်နီက စောင့်၍ ဝက်အရေချသည်။ ဝက်ဖျက်သည်။ စနစ်တကျ ခုတ်ထစ်ပေးသည်။

ထိုညက ညလယ်စာစားကြရင်း သိမ်းဆည်းပြီးတော့ မနက် (၃)နာရီပင် ထိုးလှပြီ။ ဦးပုံက အရင်အိပ်နှင့်သော်လည်း အင်နီက နောက်ကျမှအိပ်ရသည်။ သို့သော် လူငယ်ဖြစ်၍ ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ်ပျော်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၈)နာရီခန့်မှ နိုးသည်။ မနက်စာ စားကြပြီးနောက် ဦးပုံနှင့်အင်နီတို့ တောစပ်သွားကြရာ အဆစ်ကျဲသော ဝါးဖြူဝါးရုံကို ရှာသည်။ ပြီးနောက် ဝါးငါးလုံးအား ချည်နှောင်၍ နှစ်ဦးသမ်း၍ပြန်ကြပြီး တစ်နေ့ကုန် မြားတံလုပ်၍ နေကြတော့သည်။ ဝက်သားများကိုတော့ သူကြီးအမိန့်အရ ရွာက ကာလသားခေါင်းနှင့်အဖွဲ့က ဘစ်ပိဿာတွဲများ ခွဲ၍ အတော်ရသည်။

ယနေ့တော့ ဦးပုံက တောဝက်များအတွက် တိုက်ကွက်အသစ် နှင့်သည်။ တောစပ်မှ ဝက်ဆင်းလမ်းအနွဲ့ နင်းကိုင်းများထောင်သည်။ ခြေရာ၊ ခြေကြောင်း ကြည့်သည်။ ခြေရာခံတော်သော အင်နီ အံ့သြမိသည်။

ညက တစ်အုပ်တစ်မကြီးဝင်သည့် တောဝက်ခြေရာမှအပ ဝံခြေရာ တောခွေးခြေရာများ လုံးဝမမြင်တွေ့ရ။ မျက်မြင်ခို့သာ ယုံရတော့သည်။ မုဆိုးကြီးဦးမှုံကတော့ အင်နီအား ကွမ်းဝါးရင်း ပြုံးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“သား ... အင်နီ၊ အဲဒါ တောခြောက်တာလို့ ခေါ်တယ်။ ငါတို့ကသာ အမှားအယွင်းရှိရင် ငါတို့ခံရပြီ။ တောမာယာဆိုတာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒါတောင် ရွာနဲ့နီးပေလို့။ သူကြီးနဲ့အဖွဲ့အချိန်မီလာကြပေလို့။ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့ မလွယ်ဘူး။ တစ်ညလုံးလင့်စင်ပေါ်က မဆင်းရဲဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမှာ။ မင်းရဲ့ပရိတ်လောက်စလုံးလည်း စွမ်းပါပေရဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော် ပရိတ်လောက်စာလုံးတွေက ပွဲတွေပဲ ဦးလေးရဲ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘဝကတည်းက သိမ်ဝင်ပရိတ်လောက်စာလုံးတွေကို လုပ်ခဲ့ပြီး လိုရမည်ရ ပွားပြီးဆောင်ထားတာ”

ညနေစောင်းတော့ စိတ်ကြိုက်မြားတံ တစ်ယောက်အချောင်း (၁၀၀) ကျော်စီ ရသည်။ ဝါးဖြူဝါးမှာ အဆစ်ကျဲ့၊ ဝါးသားထူ၍ မြားတံလုပ်ရန် အလွန်ကောင်းသည်။ သူတို့ဒူးလေးမြားတံများမှာ တစ်တောင်ခန့်သာရှည်ပြီး နောက်မြီးတွင် ပဲ့ထိန်။ ဝါးဘိုးဖတ် သို့မဟုတ် နီးပြားဖြင့် အတောင်တပ်ထားသည်။

ဆေးခြောက်လျှော်၊ ကိုင်းဆွဲကြိုးမှာ အလွန် တောင့်တင်းခိုင်မာသည်။ ပေ (၁၀၀)ခန့်က သားကောင်ကို မြားတံတစ်ဝက်ခန့် စိုက်ဝင်အောင် ပြင်းထန်သည်။ အကောင်သေး အကောင်ကြီး ပစ်ခတ်ရန် အသုံးတည့်သည်။ ထိပ်တွင်လည်း တစ်ဆွေ့ခုန်၊ နှစ်ဆွေ့ခုန် မြားဆိပ် လူးထားသေးသည်။

ညနေပိုင်းတွင် စောစောညနေစာ စားပြီး မှောင်စပျိုးသည်နှင့် လင့်တက်ကြပြန်သည်။ ယမန်နေ့ကလို (၃)ဦးတည်းပင်း၊ သူကြီးသားငယ်က ယနေ့တော့ သူ့အဖေ၏ ငှက်ကြီးတောင် ဆောင်စားကြီးကို ဓားအိမ်ထဲထည့်၍ ယူလာသည်။ ယနေ့တော့ လဆန်းရက်ဖြစ်၍ လကွေးကွေးကလေးက စောစီးစွာ ထွက်နေသည်။ ကြယ်ရောင်၊ လရောင်ကြောင့် တောရိပ်လွှမ်းနေသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းအား သဲကွဲစွာ မြင်နေရသည်။

ယနေ့တော့ တောကောင်က စောစောမဝင်။ ည(၉)နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် တစ်တောလုံးဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ မုဆိုးကြီးဦးမှုံက အောင့်အည်းထားရဟန်ဖြင့် ကွမ်းယာတစ်ယာကို ထုတ်၍ ဝါးရင်း ...

“သား ... အင်နီရေ၊ ဒီနေ့တော့ တစ်မျိုးထူးမနေဘူးလား။ တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံး ဆိတ်ငြိမ်နေတာ အပ်ကျသံ ကြားရမတတ်ပဲ။ တောဆိုတာ ဆူလွန်းရင်လည်း မကောင်းဘူး။ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းပြန်ရင်လည်း မကောင်းဘူး။ တောသဘာဝ မကျဘူးဆိုရမှာပေါ့။ ကြည့်ပါလား။ ပုရစ်နဲ့ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံတောင် မကြားရတော့ ထူးတော့ သူးတယ်ဟေ့။ သတိထားကြ”

အင်နီ   ။   ။   ။ “ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရတော့ တောငြိမ်ဘာဟာ တောကောင်ကြီးကြီး အနားမှာရှိနေရင်လည်း ဖြစ်တတ်တယ်ဦးလေးရေ”

“အေး ... မင်းသိသားပဲ။ ဒါကြောင့် ငါက သတိပေးတာ”
ထိုစဉ် တောင်ခြေဘက်မှ ...

“မြော ... မြော ... မြော ...”

ဟူသော တောတိုးသံကြီးကို ကြားရသည်။ အကောင်အထည်ကိုတော့ မမြင်ရ။ မကြာပါ။ တောစပ်မှကွင်းထဲသို့ဆင်းလာသော မည်းမည်းအုပ်ကို မြင်ရသည်။

“ဝု ... ဝု ... အိ ... အိ ...”

ဟူသောအသံကြောင့် တောဝက်အုပ်မှန်း သိသာနေသည်။ ခဏအကြာတွင် မည်းမည်းလုံးလုံးများ လင့်စင်အောက်သို့ ရောက်လာသဖြင့် မုဆိုးကြီးဦးမှုံနှင့် အင်နီတို့ ပစ်ကြသည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဝက် (၄)ကောင် ကျသွားပြီးနောက် ဝက်အုပ်ကြီးမှာ တစ်ရှူးထိုး တောစပ်သို့ ထွက်ပြေးရာ ...

“ဖြောင်း ... ဝုန်း ... အိ ... အိ ... အစ် ... အစ် ...”

ဟူသော တောဝက်အော်သံများကိုကြားရပြီး တဖြောဖြောဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား တောတွင်းဝင်ပြေးကြရာမှ ...

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဂရား ... ဂရား ... ဝူး ...”

ဟူသော ကျားဟိန်းသံနှင့် ...

“အိ ... အိ ... အစ် ... အစ် ...”

ဟူသော ဝက်အော်သံများကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လှသည်။ တောဝက်အုပ်မှာ နင်းကိုင်းများအား ရှောင်ရှားရင်း ဒူးလေးအပစ်ခံရသည်။ အပြန်တွင် ဂမူးရှူးထိုးဖြင့် ပြန်ပြေးသဖြင့် နင်းကိုင်းမိသည်။

ချောင်းနေသော တောကောင်ကျားကြီးကလည်း တပ်ပျက်တွင် အချောင်ဝင်၍အုပ်သည်။ ယနေ့ညတွင်တော့ တောဝက်များအထိ နာသဖြင့် ပြန်လာတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ဦးမှုံတို့အတွက်တော့ လင့်စင်

ပေါ်က ဆင်းရေး၊ မဆင်းရေး အခက်တွေ့နေရသည်။ ထိုစဉ် ရွာဘက်မှ လူသံများနှင့် မီးတုတ်အလင်းရောင်များကို တွေ့ရသည်။

“ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

ဟု တောသံပေးသည်။ ဦးမှုံကလည်း ...

“ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

ဟု တောသံပြန်ပေးလိုက်သည်။ မကြာပါ။ သူကြီး ဦးစောနောင်နှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ လင့်စင်အောက်ရောက်မှ ...

“မုဆိုးကြီး ... အခြေအနေကောင်းသလား”

“ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့လာတာ အတော်ပါပဲ။ ပီလောခင်းစပ်မှာတော့ ဝက်(၄)ကောင် လဲနေလေရဲ့။ လယ်ကွင်းထဲမှာတော့ ဘယ်နှစ်ကောင်မှန်းမသိဘူး နင်းကိုင်းမိနေတယ်”

ထိုစဉ် ကိုင်းမိနေသော ဝက်အော်သံများကို ကြားရပြန်သည်။

“ဝု ... ဝု ... အစ် ... အစ် ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

ဦးမှုံတို့ လင့်ပေါ်မှ တစ်ယောက်ချင်း ဆင်းလာကြသည်။

သူကြီး ။ ။ “ကျားဟိန်းသံကြားလို့ ကျုပ်တို့ထွက်လာကြတာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျားနဲ့ တိုးနေပြီလားလို့ ပူလိုက်ရတာဗျာ။ လင့်စင်က နိဗ္ဗာယ်လေ။ ကျားတစ်ခုနဲ့စာပဲ မြင့်တာ”

“ကျားဟိန်းတာ တောထဲကပါ။ ဒီကောင်ကြီးက တောစပ်က ချောင်းနေတာ။ အလာတုန်းက အုပ်လိုက်ဆိုတော့ မကပ်ရဲဘဲ အပြန်အလှန်အုပ်ပျက်မှ ဝင်ဆွဲတာ။ ဝက်တွေတော့ အထိနာသွားပြီ။ ဒီည ဘာရဲတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူကြီး ။ ။ “ကိုင်းမိတဲ့ဝက်တွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မုဆိုးဒြီး”

“ဒီည လူအင်အားကောင်းသားပဲ။ အပြတ်ဖြတ်မှပေါ့။ နို့ မဟုတ်ရင် တောကောင်ကျားစာ ဖြစ်သွားမယ်။ လာဗျာ ... တစ်ခါ တည်း ရှင်းလိုက်ရအောင်။ မီးတုတ်သမားတွေက မီးပြပေတော့။ လာ သွားကြစို့”

လယ်ကွင်းရောက်တော့ တောဝက်(၃)ကောင်မှာ နင်းကိုင်း ကိုယ်စီမိ၍ ရှေ့လက်များ မြောက်နေကြသည်။ ဦးမှုံနှင့်အင်နီက အနား မကပ်တော့ဘဲ ဒူးလေးကိုယ်စီဖြင့် သေကွင်းသေကွက်အား အသေ အချာချိန်၍ ပစ်ရတော့သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဝက်(၃)ကောင် လဲကျသွားသည်။ ကြိုးကတော့ တန်းလန်း။ ခဏအကြာမှ အင်နီက ကြိုးဖြုတ်ပေးသည်။ ဝက်မများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ကောင်လျှင် အချိန် (၄၀)၊ (၅၀)ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ ကာလသား အဖွဲ့က ဝက်မ(၃)ကောင်အား ထမ်း၍ လင့်စင်အောက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ သည်။

လင့်စင်အောက်၌လည်း ဝက်ကြီး (၄) ကောင်အား ထမ်းပိုး ရန် စီစဉ်နေကြသည်။ အစွယ်ကြီး ချွန်တက်ကော့ပြန်နေသော ခေါင်း ဆောင်ဝက်သိုးကြီးလည်း ပါသည်။ အချိန် (၇၀) ကျော်ခန့် ရှိပေလိမ့် မည်။

ထိုစဉ် အင်နီက ...

“ဦးလေး ... ကျွန်တော်ခန့်မှန်းတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား။ တောငြိမ်လို့ ထူးခြားနေတာကိုလေ”

မှုဆိုးကြီး ။ ။ “ဟုတ်ပါ့ ...။ ငါ့သားခန့်မှန်းတာ မှန်ပါပေ တယ်။ တောကငြိမ်လွန်းတော့ ထူးခြားနေတာကိုး”

သူကြီး ။ ။ “မှုဆိုးကြီးရေ ... ကျုပ်တို့ရွာဘက်ကို တော ကောင်ကြီးတွေ လာခဲပါတယ်။ (၁၀)နှစ်နေလို့တောင် တစ်ကြိမ်မလာ ပါဘူး။ လာရင်လည်း အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကို ဒုက္ခပေးတတ်တာမို့ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါဦး”

ဦးမှုံ ။ ။ “အေးလေ ... မနက်ဖြန်မနက်မှ ခြေကြောင်း ကြည့်ကြတာပေါ့။ ကဲ ... ပြန်ကြစို့”

ထိုညက ဦးမှုံတို့ ညလယ်စာစားကြပြီး စောစောအိပ်ရာဝင် ကြသည်။ တောတန်းဘက် အထူးတိတ်ဆိတ်နေသည်။ တောကောင် ကျားကြီးရှိနေသဖြင့် တောတိရစ္ဆာန်များ ရှောင်ရှားနေကြဟန်တူသည်။ အင်နီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝက်ဖျက်ရသည်။ အသားတွဲများ တွဲပေး ရသည်။ မှုဆိုးလုပ်ငန်းမှ ဝင်ငွေရစေရန် ဖြစ်ပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် အင်နီနှင့်ဦးမှုံတို့ က တောဝင်ကြသည်။ ယမန်နေ့ညက ဝက်ကိုက်သောနေရာကို ရှာ ကြသည်။ တောစပ် တောင်သရက်ပင်ကြီးအောက်၌ သွေးစများကို တွေ့ ရသည်။ ဝက်ကိုတော့ မမြင်ရတော့။ တောကောင်ကြီး ချိုသွားဟန်တူ သည်။

အင်ဖက်ပေါ်၌ သွေးပေနေသော ကျားခြေရာအပိုင်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အဝခန့်ရှိသည်။ အင်နီက ကျား နှင့် မရင်းနှီး။ ကျားအကြောင်း နားမလည်။ မှုဆိုးကြီးဦးမှုံက ကျား ခြေရာအား တိုင်းတာပြီး ကိုးတောင်ကျားကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။

“သားရေ ... ဒီကောင်ကြီးက ကြီးလွန်းလှတယ်။ ငါတို့ သက်နက်လောက်နဲ့ မနိုင်နိုင်ဘူး။ သေနတ်သမားမှ ဖြစ်မယ်။ ထောင် ခဲ့လည်း မလွယ်လှဘူး”

“ဦးလေးရေ ... ကျွန်တော်လည်း တောကောင်ကျားပစ်တာ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးဘူး။ ကျားရှိနေရင်လည်း ဝက်တွေကစိုက်ခင်း ထဲ ဆင်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရုံပေါ့နော်”

“အဲသည်လိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး သားရဲ့။ တစ်ညနှစ်ည တော့ ဒုက္ခခံပြီး စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ။ ဒါမှလည်း ဦးလေးတို့က တာဝန် ကျေမှာ”

ဦးမုံတို့ ရွာပြန်ရောက်တော့ ကာလသားခေါင်းက ဝက်သား ရောင်းရငွေများကို အပ်သည်။ စုစုပေါင်း ငါးသောင်းကျော်သည်။ ငိုးစင် ရွာမှရသည့် အသားရောင်းရငွေနှင့် ပေါင်းလျှင် ကျပ်ငွေတစ်သိန်းကျော် ပေလိမ့်မည်။ ထိုခေတ်က ငွေတစ်သိန်းဆိုသည်မှာ မနည်း။ အင်နီက တော့ အလွန်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ သပြေပင်ရွာမှ မိဘအိမ်အား ကောင်းစွာ ပြန်လည်ဆောက်ပေးနိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာမိသည်။

အင်နီတို့ နှစ်ည ဆက်စောင့်သည်။ တောဝက်မပြောနှင့် ဘာ ကောင်မျှ မလာတော့။ ကျားဟိန်းသံလည်း မကြားရတော့။ တောဝက် ပေါများသည့်တောတွင် တောကောင်ကျားကြီးကလည်း ရွာတွင်းမှ မှူး မြူထားသော တိရစ္ဆာန်များကို စိတ်ဝင်စားဟန်မတူပါ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ...

ဦးမုံ   ။   ။   ။ “ကဲ ... ကိုစောနောင်ရေ။ ကျုပ်တို့ ဒီမနက် ပြန်ကြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ရွာလည်း အေးချမ်းပါပြီ။ ကိစ္စရှိရင်လည်း အကြောင်းကြားဗျာ။ ဝေးတာမှတ်လို့။ ကျုပ်တို့ ချက်ချင်းလာပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးမှ ပြန် ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ လမ်းမှာ စကောစက ဖြစ်နေမယ်”

“ရတယ် ... ကိုစောနောင်။ ကျုပ်တို့ ငိုးစင်ရွာလည်း ဝင် ပြီး နှုတ်ဆက်ရဦးမှာ။ သူ့ကြီးကိုတင်မောင်တို့အိမ်ရောက်မှ စားတော့ မယ်ဗျာ”

“အဲဒါဆို ကျုပ် လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့မယ်။ ကျုပ်မိန်းမကလည်း ငိုးစင်က သူ့အစ်မဆီ လိုက်လည်ချင်နေတာ အတော်ပါပဲ”

“အေးဗျာ ... ဒါဆိုရင်လည်း နေမပူခင် စောစော သွားကြ ဘာပေါ့။ ကျုပ်တို့အတွက် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ နွားနေပူမှာ စိုးလို့ ပဲ”

မနက် (၇)နာရီခန့် စီးပွားရွာက လှည်းနဲ့ထွက်လာတော့ သူ့ ကြီးသားအငယ် ရန်ကျော်လည်း ပါလာသည်။ သူ့ခမျာ အခုမှ စကား မှားများ ပြောလာသည်။

“အစ်ကိုအင်နီနဲ့ အဘမုံတို့ တောလည်ကြရင် ကျွန်တော် လည်း လိုက်ချင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကြီးနဲ့ တောလည် ချင်တာ”

အင်နီ   ။   ။   ။ “ညီလေးက ငယ်သေးတယ်ကွ။ တောလိုက် ခဲသနာပါရင် လေးခွပစ်တာကိုတည့်အောင် အရင်သင်ထား။ တောလည် တယ်ဆိုတာ လင့်စင်ပေါ်က စောင့်ပစ်သလို မလွယ်ဘူး။ အန္တရာယ် များတယ်။ မုဆိုးလုပ်ချင်ရင် သစ်ပင်တက် ကျွမ်းရတယ်။ ရေကျားတတ် တယ်။ တောကောင်တွေအကြောင်းကို သိရတယ်။ ဘာလက်နက်ဖြစ် ဖြစ် ပစ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားရတယ်”

“အဲဒါတွေကို အစ်ကိုသင်ပေးပေါ့။ ကျွန်တော်က ကြီးလာ ခင် အစ်ကိုတို့လို မုဆိုးလုပ်မှာ။ အဖေမှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးရှိ တယ်။ အဖေက သင်ပေးဘူး”

သူကြီး ။ ။ “သားရယ်... သားက ငယ်ပါသေးတယ်။ အခုမှ အသက် (၁၄) နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ သား (၁၆) နှစ်ပြည့်တာနဲ့ အဖေ့အမွေခံ သူကြီးပဲလုပ်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ။ သေနတ်ကိုင်ရရင်တော့ သူကြီးလည်း လုပ်မယ်။ မုဆိုးလည်း လုပ်မယ်။ ဒါမှ ယောက်ျားပီသမှာပေါ့”

“အေး... အေး... ဒါမှ ငါ့သားကွ။ နောက်တစ်ခါ မင်းအစ်ကို အင်နီတို့လာရင်တော့ တောလည်ကြပေါ့ကွ။ အဖေ သေနတ်ပစ် သင်ပေးပါမယ်”

ဦးစင်ရွာရောက်တော့လည်း သူကြီးဦးတင်မောင်က လှိုက်လှိုင်းဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုသည်။ သူ့အိမ်ကြက်ကို ချက်ကျွေးသည်။ မုဆိုးညွှတ်သည်များအတွက် ရွာမှလည်း ကျေးဇူးတင်၍ ဟင်းမျိုးစုံလာပို့ကြသည်။ သူကြီးဦးတင်မောင်သမီး မနှင်းပွင့်ကလည်း အင်နီကို သံယောဇဉ်ရှိဟန်တူသည်။ ရေလာမြောင်းပေးစကားဆို၍ ကပ်နေသည်။ အင်နီကသာ အလိုက်သင့်ပြောဆိုရင်း နေရတော့သည်။

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာ စားပြီးသော်လည်း မပြန်ဖြစ်တော့။ သူကြီးဦးတင်မောင်က ဦးဖွဲ့နှင့် အင်နီတို့အပြင် စီးပွားရွာသူကြီး မိသားစုကိုလည်းဆွဲထားပြီး ညအိပ်ခိုင်းသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း(၄)

တစ်ပွဲစားမုဆိုးအင်နီ

အင်နီတို့ ရွာပြန်ရောက်တော့ အင်နီက သူ့ခူးလာသည့် သစ်ခွပန်းအုံများအား ချစ်သက်လက်ဆောင်အဖြစ် မနှင်းနုကို ပေးသည်။ မနှင်းနုကလည်း ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အင်နီနှင့် မနှင်းနုတို့ ဖွင့်ဟမပြောရဘဲ ချစ်သူများ ဖြစ်သွားကြသည်။ အသွင်ဘူ၍ အိမ်သူဖြစ်ရန် မုဆိုးပေါက်စအင်နီက ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်နီမှာ မုဆိုးကြီးဦးဖွဲ့ပေးသောငွေ ၅၀၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် သပြေပင်ရွာမှ မိဘအိမ်ကို အသစ်ပြန်ဆောက်သည်။ သစ်ပေါ၊ ဝါးပေါသော

ဒေသဖြစ်၍ ငွေကျပ်ငါးသောင်းမှာ လုံလောက်သည်။ အမိုးကတော့ ဒေသလေ့ အင်ဖက်မိုးပင်။

သို့သော် တောင့်တင်းခိုင်ခန့်သော သုံးပင်နှစ်ခန်း နှစ်ထပ် အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သွားသည်။ အင်နီ၏ မိဘများဝင်ငွေက နေ့စဉ်ပုံမှန် စားသောက်နိုင်ရန်ရုံသာရသဖြင့် အင်နီကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။

မုဆိုးကြီးဦးမှုံနှင့် အင်နီတို့အတွဲမှာ အလွန်လိုက်ဖက်၍ အတွဲ ညီသည်။ အင်နီမှာ မုဆိုးခြေရာကောက်ပညာကို လေ့လာရင်း အလွန် ကျွမ်းကျင်လာသည်။ မုဆိုးကြီးဦးမှုံပင် မမြင်နိုင်သော တောကောင် ခြေရာအချို့ကို အင်နီကမြင်သည်။

အင်နီ၏ မွေးရာပါ မုဆိုးဗီဇက တောတိုးနေရင်း တဖြည်း ဖြည်း ပိုမိုထက်မြက်လာသည်။ ထို့အပြင် အင်နီက ဆန်းသစ်တီထွင် လိုစိတ်လည်း ရှိသည်။ မုဆိုးအများစု သုံးကြသည့် နင်းကိုင်း၊ ပေါက် ကိုင်း၊ လည်ထိုးကွင်းကိုင်း၊ စည်းထိုးကိုင်းတို့အပြင် ဆိုင်ကယ်ဘရိပ် ကြိုး (သံမဏိကြိုး) ဖြင့်လည်း သားကောင်များ၏ ထောင်သည်။

ကြီးမားသော သားကောင်များအတွက်လည်း ဝါးကိုင်း၊ ညွတ် ကိုင်းများအပြင် သစ်ပင်ကိုင်းကြီးများအား ကုတ်အားဖြင့်ကွေး၍ ထောင် တတ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆတ်နှင့် သမင်များ၊ စိုင့်များအထိ ရတတ် သည်။ ဆရာထက် လက်စောင်းထက်သော တပည့်အင်နီက နောက် ပိုင်းတွင် မုဆိုးပညာ ပိုတော်လာသော်လည်း မုဆိုးကြီးဦးမှုံအား အလေး ထားသည်။ ဖခင်သဖွယ် လုပ်ကျွေးပြုစုသည်။

အင်နီမှာ သမီးဖြစ်သူနှင့် ရည်ငံနေမုန်းသိသော်လည်း သဘော တူကြည်ဖြူသဖြင့် 'သား... သား' နှင့် နှုတ်ဖျားက မချတော့။ အင်နီ နှင့် မနင်းနုတို့မှာလည်း လူသိရှင်ကြား ချစ်သူများဘဝသို့ ရောက်သွား

ကြသည်။ အင်နီမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိသော်လည်း သပြေပင်ရွာမှ မိဘ များကို ပစ်မထား။ မိမိရသောငွေကြေးကို အကုန်အစင်အပ်သည်။ ထို အချိန်က အင်နီမှာ အရက်မသောက်တတ်သေး။ ဦးမှုံနှင့် တွဲနေရ သဖြင့် ကွမ်းစားခြင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းတော့ တတ်နေပေပြီ။

တောထဲတောင်ထဲ တစ်နေကုန် လည်နေရသည့် မုဆိုးဘဝ အတွက် ဤမျှလောက်တော့ ရှိရပေမည်။ တစ်နေ့တွင် စကားကုန်းရွာ မှ သူကြီးဦးဘချစ် ဖိတ်ကြားသဖြင့် သားအဖနှစ်ဦးသွားကြရာ စက္ကလာ ချောင်းဖျား၌ မျောက်ပစ်ကြရသည်။ ဒူးလေးဖြင့် ပစ်ရသဖြင့် စိတ်ရှိ တိုင်း မပေါက်။

သူကြီးဦးဘချစ်၏ မောင်းဖုံးနှစ်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ပစ်ရာ မျောက် သုံးလေးကောင် အုပ်လိုက်ရသည်ကို သဘောအလွန်ကျသည်။ ထို့ကြောင့် စကားကုန်းရွာက ပြန်လာသည်နှင့် အင်နီ တူမီးသေနတ်တီထွင်ရန် ကြိုးပမ်းတော့သည်။

တူမီးသေနတ်အတွက် ပြောင်းက အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း တစ်ရက်၊ အရှေ့ကသာ သစ်လုပ်ငန်း မော်တော်ယာဉ်ဌာနသို့ သွားသည်။ ထိုတွင် ယန္တရားစက်ပြင်ဆရာ ဦးလှသောင်းရှိသည်။ အင်နီ နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည်။

အင်နီတို့ငယ်စဉ်က အင်နီအဖေ ဦးစံနှင့်အတူ ကွဲဖြင့် သစ် သုံးဆွဲခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်လုပ်ငန်းဌာန ဝန်ထမ်းများနှင့် အင်နီ မှာ ရင်းနှီးသည်။ အင်နီရောက်သွားတော့ ...

ဦးလှသောင်း ။ ။ "ဟဲ့ကောင်လေး... ဘယ်က မျက်စိလည်လာ ဘာလဲ။ မင်း ယင်းခဲရွာက မုဆိုးကြီးဦးမှုံနဲ့တွဲပြီး မုဆိုးလုပ်နေတယ် ဆို။ မင်းအဖေခွဲတွေ့လို့ ငါလည်းသိရတာ။ အဆင်ပြေရဲ့လား"

“ပြေပါတယ် ဦးလေး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရှေးရိုးနည်း အတိုင်း ဒူးလေးနဲ့ တောလည်ရတော့ တွက်သားမကိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးလေးဆီကိုလာတာ”

“ဟ ... ငါက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ သေနတ်တော့ မငှား နိုင်ဘူးနော်”

“ဟား ... ဟား ... ဦးလေးဆီက သေနတ်မငှားပါဘူး။ အပိုင်ယူမှာပါ”

“ဟေ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်။ အပိုင်ယူမှာ ဟုတ် သလား။ ဟဲ့ကောင်လေးရ ... ငါတို့ဆီက သေနတ်တွေက ဌာနပိုင် တွေ၊ အရပ်သားကို ငှားလို့တောင်မရဘူး။ အပိုင်ယူဖို့တော့ ဝေးရော”

“ဦးလေးကလည်း ဒုံးဝေးလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း သိတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက သေနတ်လုပ်ဖို့ ပြောင်းလိုချင် တာ”

“ဟေ ... အဲဒါ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ ... ကောင်လေးရ”

“မဆိုးပါဘူး ... ဦးလေးရ။ ကျွန်တော်လိုတာက ကားစီယာ တိုင်ရွပ်တဲ့ ပိုက်လုံးကို ပြောတာ။ ဦးလေးတို့ဆီမှာ မသုံးတော့တဲ့ ကား ဟောင်းကားပျက်တွေက စီယာတိုင်ပိုက်လုံးကို လိုချင်တာ”

“ဟ ... အဲဒါတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းရစ်မှမပါ ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဦးလေးကလည်း လုပ်ပြန်ပြီဗျာ။ တူမီးတို့ နှစ်လုံးပြူးသေနတ် တို့ဆိုတာ ပြောင်းချောသေနတ်တွေပဲ။ ဦးလေးတို့ သစ်တောဌာနမှာ သုံးတဲ့ ဂရင်းနာသေနတ်လည်း ပြောင်းချောပဲဥစ္စာ။ ကျွန်တော်တို့

တူမီးသေနတ်ဆိုတာက ယမ်းထောင်းပြီး စရိတ်ကျည်၊ ကိုးလုံးကျည် သည့်ပစ်ရတဲ့ သေနတ်လေဗျာ”

“အေး ... အေး ... အဲဒါတော့ ရနိုင်တယ်။ ငါရှာပေးမယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက ယမ်းဘယ်ကရမလဲ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လက်ကျန် ကျည် ဆန်ဟောင်းမိုးဟောင်းတွေက ထုတ်မှာလား။ ခဲသီးကရော ဘယ်ကရ မလဲ”

“ယမ်းပဲ ဦးလေးရယ် မီးသွေးမှုန့်၊ ကန့်၊ ပိုတက်နဲ့ ယမ်းစိမ်း နဲ့ရင် ပြီးတာပဲ။ အချိုးအစားပဲ လိုတာပါ။ ခဲသီးကတော့ ဦးလေးဆီ ကပဲ တောင်းရမှာပေါ့”

“ဟော ... လုပ်ပြန်ပြီ။ ငါ့ဆီမှာ ဘယ်က ခဲသီးရှိမှာလဲ”

“ဦးလေးကလဲဗျာ။ ဦးလေးတို့ဆီမှာ ဘက်ထရီခိုင်းဟောင်း တွေရှိတာပဲ။ အဲဒီမှာ ခဲတွေမှပြည့်လို့”

“အေး ... အဲဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းကို ဘယ်သူ က တူမီးသေနတ် လုပ်ပေးမှာလဲ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်မှာပေါ့ ဦးလေးရယ်။ ဘာခက် တာမှတ်လို့။ ဦးလေးဆီက တံစဉ်းအကြီးအသေးနဲ့ ဖြတ်လွှတော့ ငှား လေ့ရှိဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... မင်းက ငယ်စဉ်ကတည်းက မုဆိုးဗီဇ ခံလာတော့ အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ကူညီရဦးမပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သေနတ် ဆီတာ ဘာသေနတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ လိုင်စင်လည်းရှိတာ မဟုတ်လို့ ဖမ်းနိုင်၊ ဆီးနိုင်တယ် သတိထားပါ”

“ဦးလေးရယ် ... ကျွန်တော်က တောထဲမှာပဲ သုံးမှာပါ။ စိတ် ပေါ့”

ထိုနေ့မှစ၍ အင်နီ တူမီးသေနတ်လုပ်သည်။ ယင်းတိုက်သား နှင့် သေနတ်ဒင်လုပ်သည်။ ပြီးစီးတော့ သူ့တူမီးသေနတ်မှာ နှစ်ပိဿာ ခန့်လေးသည်။ သို့သော် သေနတ်အလေးချိန် စီးပိုင်သော်လည်း ပစ်ခတ် ရာတွင် ငြိမ်လှသည်။

ဒူးလေးပစ်ကျင်လည်သော အင်နီအတွက် တူမီးသေနတ်မှာ ပစ်မလွဲပင်။ တူမီးသေနတ်ကို ကော်ပတ်နှင့် တိုက်ချွတ်ထားသည်မှာ လည်း ပြောလက်တောက်ပနေသည်။ တူမီးသေနတ် ပြီးစီးသောနေ့မှ စ၍ ဦးမုံပေးထားသော ဒူးလေးကို အနားပေးသိမ်း ဆည်းထားလိုက် တော့သည်။

စကားကုန်းရွာသွား၍ သူ့ကြီးဦးဘချစ်နှင့်အပြိုင် မျောက်ပင် ကြသည်။ အုပ်လိုက်ရသည်။ ရွာအနီး စက္ကလာချောင်းထဲ၌လည်း တရုတ် ပြည်ဘက်မှ အောင်းခိုလာသည့် ဘဲငန်းရိုင်းများကို ပစ်ကြသည်။ အုပ် လိုက်ရပြန်သည်။

တူမီးသေနတ်ရပြီးနောက် အင်နီတို့ ဝင်ငွေပိုကောင်းလာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အင်နီမှာ ဝင်ငွေတစ်ဝက်ကို မိဘများအားပေးပြီး တစ်ဝက် ကိုစုဆောင်း၍ နှင်းနအား အပ်ထားသည်။ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်တွင် သုံးရန်အတွက်ဖြစ်သည်။

အင်နီမှာ ငယ်စဉ်ကပင် အိပ်မက်တစ်ခုကို မကြာခဏ မက် တတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အင်နီမှာ သူ့မွေးဖွားခဲ့ရာ အင်ပင်တော ထဲ ရောက်နေတတ်သည်။ ထိုတောထဲမှ အင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင် နေစဉ် လူကြီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ လေးမြားကိုင်ဆောင်သော အရံ မြင့်မား ထွားကျိုင်းသူကြီးဖြစ်သည်။

ထိုသူကြီးက အင်နီအား 'သား' ဟုခေါ်ပြီး ခြေရာကောက် ပညာ၊ အနှံ့ခံပညာ၊ အသံခွဲခြားနားထောင်ရုံနှင့် တိရစ္ဆာန်ခွဲခြားပုံ၊ ရာသီ အလိုက် တိရစ္ဆာန်များ၏ ခိုအောင်းတတ်သောနေရာများ၊ တိရစ္ဆာန် အလေ့အထကို သင်ပေးတတ်သည်။

ငယ်စဉ်က သာမန်အိပ်မက်အနေဖြင့်သာ မှတ်ထင်ခဲ့သော် လည်း အင်နီ အသက် (၂၀)ကျော်သည်မှစ၍ အိပ်မက်မှာ ပို၍ ပီပြင် ထင်ရှားလာသည်။ နောက်ပိုင်း အိပ်မက်ထဲက မုဆိုးကြီးက အင်နီကို သားဟုခေါ်ဆိုသလို အင်နီကလည်း အဖေဟု ခေါ်ဆိုတတ်လာသည်။

အပြင်၌ မမြင်ဖူးသော လူကြီးနှင့် အင်နီမှာ အိပ်မက်ထဲတွင် အလွန်ရင်းနှီးပြီး ထိုလူကြီး ခေါ်ဆောင်သွားရာနေရာတိုင်း၌ ထိုသူကြီး ပြောသော သားကောင်များ ရှိနေတတ်သည်။ နောက်ပိုင်း၌ ထိုလူကြီး နှင့်အိပ်မက်ထဲတွင် သွားခဲ့သောနေရာများသို့ မနက်ထသွားသည်နှင့် အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သားကောင်ရတတ်သည်။

အင်နီနှင့်တွဲ၍ အမဲလည်သော ဦးမုံမှာ အင်နီအား လွန်စွာ အံ့ဩလာရတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အင်နီက အိပ်မက်အတိုင်းပင် မဟုတ်တော့ဘဲ အိပ်မက်ထဲမှ မုဆိုးကြီးအား တမ်းတအာရုံယူသည် နှင့် သားကောင်ခိုအောင်းနေရာကို အလိုလိုသိပါတော့သည်။

အင်နီမှာ တူမီးသေနတ်အားကိုးဖြင့် တောအနှံ့တောင်အနှံ့ ရောက်သည်။ ဝေအင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကျွန်း၌ ရွှေကူမြို့နယ်ထဲလည်း ရောက်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကိုကျွန်း၌ မိုးညှင်းဘက်၊ ကောက်ကျွေ ချောင်းတွင်လည်း ဘဲငန်းရိုင်းနှင့် မျောက်များ၊ ဆတ်များပစ်ကြသည်။

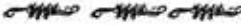
ဝေအင်းနှင့် ဧရာဝတီမြစ်ဆုံ၊ ကျောက်တုံးကြီးရွာမှ သူကြီး ဦးမှတ်ကြီးနှင့်တွဲ၍လည်း ဝေအင်းမြစ်တစ်ကြော ဘဲငန်းရိုင်းများ ပစ်

သည်။ တစ်ဖန် ယင်းခဲကြိုးပိုင်းအဆုံး ရွှေလီမြစ်ကမ်းရှိ မသိမ်း၊ မအူ
ကုန်း၊ ငါးအိုး၊ ငါးတဲကြိုးဘက်သို့လည်း ညအိပ်သွား၍ တောဝက်၊
ချေ၊ ဆတ်၊ စိုင်းတို့ကို ပစ်ကြပြန်သည်။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာတော့ ငွေကြေးအတော်များများ စုဆောင်း
မိလာ၍ နှစ်ဖက်မိဘများအား ခွင့်တောင်းပြီး အင်နီ၊ ဦးပုံသမီးမနှင်းနု
နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား မင်္ဂလာဆောင်သည်။ လူချစ်လူခင် အပေါင်း
အသင်းမိတ်ဆွေများသော အင်နီ၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ မုဆိုးကြီး
ဦးပုံ၏ ယင်းခဲရွာအိမ်၌လုပ်သော်လည်း အလွန်စည်ကားလှသည်။

တောရော ဖြူပါမကျန် အသိမိတ်ဆွေများ လာကြသည်။
လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းနှင့် ငွေကြေးများ ပေးကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့
လည်း အင်နီ ဦးပုံတို့အိမ်မှာပင် နေသည်။ စီးပွားလည်း မခွဲတော့။
တစ်ဦးတည်းသောသမီး မနှင်းနုနှင့်ပတ်သက်သော သမက်အား သား
အရင်းကဲ့သို့ သဘောထားသဖြင့် ဦးပုံက အမွေအားလုံး လွှဲပေးသည်။

ဦးပုံမှာ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်သည်။ ယခင်ကလို မသန်မြန်
တော့။ နောက်ပိုင်းတွင် အင်နီက ဦးပုံအား အနားပေးပြီး တူမီးသေနတ်
တစ်လက်ဖြင့်ပင် တစ်ယောက်တည်း တောလည်သည်။ နှစ်ဖက်မိအို
ဖအိုတို့ကို လုပ်ကျွေးသူဖြစ်၍ အင်နီမှာ အန္တရာယ်ကင်းသည်။

တစ်နေ့တွင် မုဆိုးအင်နီ တောဝင်ရန် စောစောထ၍ ပြင်ဆင်
နေစဉ် ဇနီးသည်မနှင်းနု ထမင်းကြော်ပေးနေရာမှ တဝေါ့ဝေါ့ ထိုးအန်
သည်။ အင်နီမှာ ကျန်းမာရေးအလွန်ကောင်းသော်လည်း ယခုတလော
အနီးသည်မှာ ချူချာနေရှာသည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်နှင့် ရေဘူးကို
ပြန်သိမ်းရင်း ဇနီးသည်အား နှိပ်နယ်ပေးနေမိသည်။ ထိုစဉ်တွင် ခြံဝမှ
ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“ကိုအင်နီရေ ... ဝေ ... ကိုအင်နီ”

“ဝေ ... ရှိတယ်ဟေ့”

အိမ်ပေါက်ဝထွက်ကြည့်တော့မှ စကားကုန်းသူကြီး ဦးဘချစ်
ဖြစ်နေသည်။

“လာ ... ဦးလေး ဘာကိစ္စရှိသလဲ”

“ဟ ... မောင်အင်နီရဲ့ မင်းဆီလာမှတော့ အမဲလိုက်ဖို့ပေါ့

”

“လာ... ဦးလေးထိုင်။ ကျွန်တော်လည်း တောထွက်ဖို့ဆဲဆဲ ဇနီးသည်နေမကောင်းလို့ ဒီနေ့နားမလား စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ဖျားတာလား”

“မဖျားပါဘူး ဦးလေး။ မနက်မနက် ထထအန်နေတာ။ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

ထိုစဉ်တွင် မုဆိုးကြီးဦးမုံ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး...

“ဪ... ဧည့်သည်အသံကြားလို့ ဘယ်သူများလဲလို့... ကိုဘချစ်ကိုး။ အလကား သားက စိုးရိမ်နေတာပါ။ ဒါသဘာဝပဲ။ မနက်အန်တယ်၊ တစ်နေ့လုံးလည်း အကောင်း။ အဲဒါ မင်းမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ သားရဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်သလား... နှင်းနု။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ အဖေက စောစောဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဟ... ငါလည်း စောင့်ကြည့်နေတာ... သားရဲ့။ ကိုယ်မပူဘူး။ မဖျားဘူး။ မနက်ပိုင်းမှ ထထအန်တာ။ တစ်နေ့လုံးလည်း အကောင်းပဲ”

နှင်းနုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရှက်သဖြင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်နေရာ အင်နီမှ အပြေးကလေးထ၍ နှင်းနုပုခုံးအား လှုပ်ယမ်းပြီး မေးတော့သည်။

“နှင်းနု... သားကလေးလား။ သမီးကလေးလားဟင်”

“အို... ဘယ်သိမှာလဲ အစ်ကိုရဲ့။ မွေးမှသိမှာပေါ့”

ဦးဘချစ် ။ ။ “မင်းဇနီးက အနေအထိုင် သိမ်မွေ့ပုံပေါက်တော့ သမီးကလေး ဖြစ်မှာပါကွာ။ မောင်အင်နီတော့ ကလေးအဖေဖြစ်တော့မှာပဲ”

အင်နီ ။ ။ “အေးဗျာ... ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သားကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးကလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်မှာပါဘဲဗျာ။ ကလေးသာရရင် နှင်းနုလည်းအဖော်ရတော့ မပျင်းတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်က ညအိပ်ညနေ ခရီးထွက်ရင် နှင်းနုကို စိတ်မချဖြစ်နေတာ။ သူပျင်းနေမှာစိုးလို့ပါ”

ဦးမုံ ။ ။ “သားရယ် အဖေရှိပါတယ်။ မင်းမရောက်ခင်ကလည်း အဖေနဲ့နှင်းနု နှစ်ယောက်တည်းနေရတာပါ။ ဇနီးသည်က နှင်းနုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားတော့ အဖေပဲ အဘအရာ၊ အမိအရာမှာနေပြီး ကြီးပြင်းအောင် မွေးခဲ့ရတာပါ။ အဖေရှိပါတယ်။ သွားစရာရှိတာသာ သွားပါ”

ထိုစဉ် ဦးဘချစ်က ဝင်ပြောလာသည်။

“ဒီလို... မောင်အင်နီရဲ့။ ဦးလေးမနေ့က ကျောက်တုံးကြီးရွာကို ဘက်ထရီမီးချောင်းသွားဝယ်ရင်း ဦးမှတ်ကြီးနဲ့ တွေ့တယ်။ သူက အမဲမလိုက်ရတာကြာလို့ ဒီနေ့ဝေအင်းထဲမှာ သူ့ပဲထောင်စက်လှေကလေးနဲ့ အမဲလိုက်ချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ မင်းမပါလို့မဖြစ်တော့ မင်းကို လာခေါ်တာ။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီထင်တယ်။ စက်လှေသံကြားရတယ်”

အသံကြားရုံဖြင့် အင်နီက သိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဦးလေး။ ဒါကျောက်တုံးကြီး သူကြီးဦးမှတ်ကြီးစက်လှေသံပဲ”

မကြာမီ အင်နီတို့အိမ်အနောက်ဘက်သို့ စက်လှေဆိုက်သံကြားရပြီး ဦးမှတ်ကြီးနှင့်တပည့်များ ဆင်းလာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း...

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “အောင်မလေး... တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ နောက် ကျလို့ ကျုပ်ဖြင့် မောင်အင်နီနဲ့ လွဲပြီမှတ်တာ။ ရော့ ... ရော့ ... မောင်အင်နီရေ ... မုန့်ပဲသရေစာတွေ။ မင်းအဖေနဲ့ မင်းမိန်းမစားဖို့ ယူလာတာ။ မင်းကတော့ ဒါတွေမစားမှန်း ငါသိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ... ဦးမှတ်ကြီးရေ။ ဒီမှာလည်း ကျွန်တော့်မိန်းမ က ကိုယ်ဝန်ရှိစဆိုတော့ အစားအသောက်ပျက်နေရှာတာ အတော်ပါပဲ ဗျာ။ ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “အချင်းချင်းတွေပဲ ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့။ မင်း မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတော့ မင်္ဂလာသတင်းပေါ့။ ဦးလေး နောက် နေ့ကျရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အားဆေးတွေနဲ့ လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ စားစရာ တွေ ဝယ်ပို့လိုက်မယ်။ ဒီနေ့တော့ မင်းလိုက်မှဖြစ်မယ်။ ဝေအင်းချောင်း ဖျားအထိ သွားချင်တယ်။ အဲဒီမှာ သားကောင်တွေ အလွန်ပေါကြောင်း သတင်းရထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး။ ဘာစားပြီးကြပြီလဲ။ ဒီအိမ်မှာတော့ ထမင်းကြော်ပဲ ရှိတယ်။ ဟင်းကတော့ မနေ့ကကျန်တဲ့ ချေသားဟင်း ရှိပါသေးတယ်”

“မင်းပဲစားပါ ... မောင်အင်နီရေ။ ဦးတို့ စားပြီးမှ ထွက်လာ ကြတာပါ”

အင်နီ မနက်စာစားပြီးတော့ မော်တော်ဆိပ်ဆင်းကြသည်။ အိမ်ပေါ်ကမဆင်းမီ အင်နီမှာ မနှင်းနအား စိတ်မချသဖြင့် တတွတ် တွတ်မှာနေသည်။

ဝေအင်းမှာ ဇရာဝတီမြစ်နှင့် ဆက်နေသော်လည်း တောင်ကျ ချောင်းဖျားခံသော မြစ်မဟုတ်သဖြင့် ရေသေအင်းဖြစ်သည်။ ရေသေ

ဖြစ်၍ ငါးကြီး၊ ငါးသေးများခိုအောင်းနေတတ်၍ ငါး၊ ပုစွန် အလွန်ပေါ သည်။ မော်တော်ကလေးမှာ ဝေအင်းထိပ်သို့ ဆန်တက်ခဲ့သည်။

ယင်းခဲရွာအထွက်တွင် စက္ကလာချောင်းက ဝေအင်းထဲ စီးဝင် သဖြင့် ဝဲထနေသည်။ ငါး၊ ပုစွန်များ အလွန်ပေါသော နေရာဖြစ်၍ တံငါသည်များ ပိုက်ချ၊ ငါးဖမ်းနေကြသည်။ ဆိပ်သာရွာအနီးရောက် တော့ ဘဲငန်းရိုင်းများ မော်တော်သံကြောင့် ဝေအင်းထဲမှထအပျံ ဝိုင်း ပစ်ကြတော့သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ... အုန်း ...”

သူကြီးသေနတ်နှစ်လုံးပြူးနှင့် တူမီးသေနတ်သံ ဖြစ်သည်။ ဘဲငန်းအုပ်ကြီးအထဲမှ (၆)ကောင် ကျကျန်ခဲ့သည်။

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “တွေ့လား ... အင်နီပါရင် ကံကောင်းတာပဲ။ မုဆိုးလာဘ်ဦးတော့ ကောင်းသွားပြီ။ ကဲ ... တပည့်တို့ ဘဲငန်းတွေ ကို ကောက်ကြစမ်း။ ကျုပ် အဓိကစားချင်တာက ဒီကောင်တွေပဲ။ တရုတ်ပြည်ဘက်ကလာကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသားငှက်တွေ စားလို့ကလည်း တအားကောင်းတယ်။ ဝဝဖြိုးဖြိုးကြီးတွေ”

ဦးဘချစ် ။ ။ “ဟုတ်သဗျာ။ ကျုပ်တို့အိမ်မွေး ဘဲငန်းတောင် နှစ်ပိဿာ၊ သုံးပိဿာရှိတာ။ ဒီဘဲငန်းရိုင်းတွေက သုံးပိဿာကျော်၊ လေးပိဿာလောက်ရှိတယ်။ စားလို့ကလည်း အိမ်မွေးဘဲငန်းထက် အရသာပိုရှိသဗျာနော်”

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “ကျုပ်ဆီမှာ နိုင်ငံခြားအရက် အကောင်းစား တွေ ပါလာတယ်ဗျို့။ နားတဲ့နေရာရောက်မှ ဘဲငန်းသားနဲ့ တဝတွယ် ကြတာပေါ့။ ဟား ... ဟား ...”

အင်နီ ။ ။ “ဦးလေး ... ဘယ်တော့ဝင်မှာလဲ”

“အဲဒါ မောင်အင်နီ ကိစ္စလေကွယ်။ မောင်အင်နီပြောတဲ့ တော ဝင်မှာပဲ”

“အဲဒါဆို ရွှေကူမြို့နယ်ဘက်က ဝေအင်းချောင်းဖျား၊ ဝါးဖြူ တောကိုသွားကြမယ်။ အဲဒီမှာ ဆတ်ရနိုင်တယ်”

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “ကြားတယ်မဟုတ်လား မော်တော်ဆရာ။ နေ မမြင့်မီ မြန်မြန်မောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဝေအင်းချောင်းဖျားရောက်တော့ မနက် (၉)နာရီခန့်သာ ရှိ သေးသည်။ မြောက်ပိုင်းကျသဖြင့် နှင်းထုက မကွဲသေး။ အအေးဓာတ် ကလည်း ရှိနေသည်။ ဝေအင်းချောင်းဖျား ဝါးဖြူတောရောက်တော့ မော်တော်ရပ်ပြီး အရိပ်ကောင်းလှသည့် ဝါးဖြူပင်၊ တောရိပ်တွင် စခန်း ချကြသည်။ ဦးမှတ်ကြီးတပည့်များက ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဦးမှတ်ကြီး၊ ဦးဘချစ်နှင့် အင်နီတို့က အမဲလည်ရန် သေနတ် များအား စစ်ဆေးပြင်ဆင်ကြသည်။ ဝါးဖြူတောမှာ ဝေအင်းကမ်းစပ် ဌာသာ ချုံတောဖြစ်နေပြီး အထက်တွင် အပူပိုင်းနှင့်အအေးပိုင်း သစ်မျိုး စုံ ပေါက်ရောက်နေသည်။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်းနှင့် မဟော်ဂနီ၊ အယ် ဘနီ၊ သစ်ကြားနှင့် ထင်းရှူးပင်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ သေနတ်များ အား မောင်းတင်၍ အင်နီက ဦးဆောင်သည်။ တောစပ်ကျော်သည်နှင့် အအေးဓာတ်မှာ စိန်အေးလာသည်။ တောင်နားမောင်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက် ကြသည်။ တောင်ပေါ်ကဆင်းပြီး လျှိုထိပ်ရောက်သည်နှင့် အင်နီက လက်ပြသည်။

ပြီးနောက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပူး၍ ခေါင်းနှင့်ကပ်ပြီး အိပ်နေ

သည်ဟု အချက်ပြသည်။ ပြီး သူ့ခြေရင်းရှိ ဆတ်ချေးပုံအား လက်နှင့် ထိုး၍ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။ သေချာသည်ဟုဆိုသည့် သဘောပင်။ ဦးမှတ်ကြီးတို့ သေနတ်များအား မောင်းထိန်းဖြုတ်၍ အသင့် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

အင်နီ ဆတ်ခြေရာများအား ငုံ့၍ကြည့်သည်။ နှစ်ကောင်ဖြစ် ကြောင်း လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြပြန်သည်။ ပြီးနောက် ခြေရာခြေ ကြောင်း လိုက်၍သွားရင်း ပေါက်ချုံတစ်ခုအနီးတွင် ရပ်သည်။ ပြီး နောက် ဦးမှတ်ကြီးတို့အား လက်ယပ်ခေါ်သည်။

ဦးမှတ်ကြီးတို့ အင်နီအနီးရောက်တော့ ပေါက်ချုံတစ်ဖက်ရှိ ဆူးရစ်ချုံအတွင်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ နီညိုရောင်အပုံကြီးမြင်ရ ပြီး အသေအချာကြည့်မှ ချိုကားကားကြီးတစ်စုံကို မြင်ရသည်။ ဆတ်ဖို ကြီးနှင့် ဆတ်မ အိပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမှတ်ကြီးနှင့် ဦးဘချစ်က ပစ်ရန်အလုပ် အင်နီက တား သည်။ လျှိုဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ လျှိုဘက်သို့ ထွက်လာမည် ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ အင်နီကတော့ တိရစ္ဆာန်များအလစ်အငိုက် ကို ပစ်လေ့မရှိ။ ဇီးနှင့်တောကောင်ကိုလည်း မပစ်ရ။ ကလေးငယ်ပါ သျှင်လည်း လက်ရှောင်တတ်သည်။

မကြာပါ။ လူနဲ့ရသည်ထင်သည်။ ဆတ်မောင်နဲ့ ဝုန်းခနဲထ၍ ဆတ်ဖားကြီးက အလျင်ပြေးသည်။ ဆတ်မကြီးမှာ ရုတ်တရက် မပြေး နိုင်။ အသေအချာကြည့်မှ ဖိုက်ကြီးမှာ ဖောင်းကားနေသည်။ အင်နီ ဘားချိန်မရတော့။ ဆတ်ဖားကြီး လျှိုထဲရောက်သည်နှင့် အသင့်စောင့် နေကြသော ဦးမှတ်ကြီးနှင့် ဦးဘချစ်တို့က လက်မနှေးဘဲ ပစ်ချလိုက် တော့သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

ဆတ်ဖိုကြီးမှာ ဦးချိုလဲတော့မည်အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်သဖြင့် သေနတ်မှန်၍ ပစ်လဲကျသွားပြီး လေးလံလှသော ခြောက်စထောင် ဦးချိုကြီး ဦးခေါင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟင် ... ဟာ ...”

အလွန်မြင်ရခဲသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ဆူးရစ်ချုံထဲမှဆတ်မကြီးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး သေနတ်သံကြားသော်လည်း ချုံထဲမှ မထွက်ရဲပါ။ မုဆိုးနှစ်ဦးမှာ အံ့သြနေကြသော်လည်း နောက်တစ်ကောင် ထွက်လာဦးမည်အထင်နှင့် မုဆိုးဒူးထောက်ချိန်၌ စောင့်နေကြသည်။ အင်နီကအချက်ပြပြီး သေနတ်များကို သိမ်းခိုင်း၍ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းနှင့် လက်ညှိုးကပ်၍ အချက်ပြပြီး ဆတ်ဖားကြီးအား အမြန်သယ်ကြသည်။ ဆတ်ဖားကြီးနှင့် ဆတ်မကြီးအတွက် အလွန်ကံဆိုးသောအချိန် ဖြစ်ပေသည်။ ဦးမှတ်ကြီးတို့ကတော့ သဘောမပေါက်ကြပါ။ သို့သော် အင်နီပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ကြသည်။

အသံမထွက်စေဘဲ ဆတ်ဖားကြီးအား သုံးယောက်ပိုင်းထမ်းကြသည်။ ဦးမှတ်ကြီးက ပြုတ်ထွက်သွားသော ဆတ်ချိုကားကြီးကို ယူလာသည်။ တောင်နာမောင်းပေါ်ရောက်မှ နားကြရင်း အင်နီက ရှင်းပြရတော့သည်။

“ကျွန်တော် မှားသွားတယ်ဗျာ။ အသေအချာမကြည့်ဘဲ ခင်ဗျားတို့ကို ပစ်ခိုင်းခဲ့တာ။ ဆတ်မကြီးက ဖီးကြီးနဲ့ဗျ။ ဗိုက်ကြီးကို ကားပေးတာပဲ။ မွေးခါတောင် နီးနေပြီထင်ပါရဲ့။ သူ့ခမျာ ဆတ်ဖိုကြီးလို မပြောနိုင်တော့ ဆူးရစ်ချုံတောထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာတယ်။ ဆတ်ဖိုကြီးကလည်း ကံဆိုးတာပဲ။ ချီနုလဲချိန် ခင်ဗျားတို့

အပစ်ခံခဲ့ကြတော့ ချိုအုံကြီးအရင်းက ပြုတ်သွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ခမျာ ချိုကိုးပြီး အလျင်အမြန် မပြေးနိုင်ရှာတာ”

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “ဪ ... အဲဒါကြောင့်ကိုး။ ဆတ်ဖားကြီး ထွက်လာပေမဲ့ တုံ့နှေးတုံ့နှေးဖြစ်နေလို့ ကျုပ်တို့ အံ့သြနေတာ။ နောက်ပြီး တစ်ကောင်ထွက်လာဦးမလားလို့ စောင့်ချိန်နေကြတာ”

အင်နီမှာ အိမ်ကဇနီးသည်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်မို့ ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ဤနေ့အဖြစ်အပျက်ကြောင့်လည်း မိမိတို့ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်မှာ သတ္တဝါများအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းကြကြောင်း သဘောပေါက်မိပြီး စိတ်ကုန်သွားမိသည်။

ထိုနေ့က ဝါးဖြူရုံတောအောက် စခန်းချရာနေရာရောက်တော့ အင်နီမှာ မသောက်စဖူး အရက်စသောက်တော့သည်။ ထမင်းစားတော့လည်း အလွန်ကြိုက်သော ဆတ်ဝမ်းတွင်းသားဟင်းကို ယောင်လို့မျှ မနှိုက်။ ဘဲငန်းသားဟင်းဖြင့်သာ စားသည်။ စကားလည်း မပြောတော့။ အင်နီမှာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် တနံ့နံ့ ခံစားနေရဟန်တူသည်။

အလိုက်သိသော ဦးမှတ်ကြီးတို့ကလည်း အင်နီအား စကားမပြောကြဘဲ စားကြသောက်ကြသည်။ အပြန် ယင်းခဲရွာဆိပ်ရောက်တော့ အင်နီဆင်းသည်။ မကြိုက်မှန်းသိ၍ ဆတ်သားမပေးတော့ဘဲ ဘဲငန်းနှစ်ကောင်နှင့် ငွေနှစ်သောင်း အရက်တစ်ပုလင်းပေးကာ ကျောက်ထုံးကြီးရွာသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ထိုနေ့က အင်နီ ညစာပင်မစားတော့ဘဲ အိပ်ရာစောစောဝင်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အင်နီ အိပ်ရာက စောစောထသည်။ မနှင်းနုကြော်ပေးသော ထမင်းကြော်ကိုစားနေစဉ် အလွန်အလိုက်သိသော မနှင်းနုက ...

“အစ်ကို ... နေမကောင်းရင်လည်း ဒီနေ့ နားပါလားဟင်”

“အေး ... အေး ... ညီမ။ ဒီနေ့ အမဲလိုက်တော့နားမယ်။ သပြေပင်ရွာက အစ်ကိုမိဘတွေဆီ သွားလည်ရအောင် နှင်းနုလည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ မရောက်တာလည်း ကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။ နှင်းနု လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ ဘဲငန်းသားဟင်း တွေလည်း အများကြီးဆိုတော့ အတော်ပါပဲ။ ညီမ ချိုင့်နဲ့ထည့်ယူလာ မယ်”

“ညီမရေ ... ဘဲငန်းသားတင် မကဘူးကွ။ မနေ့ကရတဲ့ ငွေ နှစ်သောင်းထဲက တစ်သောင်းပါယူခဲ့ဦး။ အဖေတို့ အမေတို့ကို မကန် တော့ရတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

မနက်(၇)နာရီခန့်တွင် မုဆိုးကြီးဦးမုံအား ခွင့်တောင်းပြီး လင် မယားနှစ်ယောက် သပြေပင်ရွာသို့ ထွက်လာကြသည်။ ယင်းခဲရွာနှင့် သပြေပင်ရွာမှ (၂)မိုင်ခန့်သာ ဝေးသည်။ သစ်ထုတ်ကားလမ်းရှိသဖြင့် သွားလာရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။ သပြေပင်ရွာရောက်တော့ အင်နီ ဇာမိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးစံနှင့်ဒေါ်ရေးက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြ သည်။

“လာကြဟေ့ ... သားတို့ သမီးတို့။ ညက သားအဖေ ငါးပတ် ကြီးတစ်ကောင်ရလို့ အမေချက်ထားတယ်။ စားသောက်ပြီး ညနေ နေအေးမှ ပြန်ကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ။ သားတို့လည်း ဘဲငန်းသားဟင်း လာ ပို့တာ။ အဖေ၊ အမေတို့ နေကောင်းကြတယ်နော်”

ဦးစံ ။ ။ “အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်သား။ ဦးမုံ လည်း နေကောင်းရဲ့လား”

နှင်းနု ။ ။ “ကောင်းပါတယ် အဖေ။ အဖေက မုဆိုးမလုပ် တော့ဘဲ နားနေတော့ ဘုရားတရားအလုပ်တွေ လုပ်နေပါတယ်”

“သာဓုပါဗျာ ... သာဓုပါ။ အဖေလည်း အိမ်စားဖို့ ငါးရှာ တာလွဲလို့ စီးပွားဖြစ် မလုပ်တော့ပါဘူး။ အသက်ကြီးလာတော့လည်း ဘုရား၊ တရားဘက် လှည့်ရပြီပေါ့။ မင်းတို့အဖေ ဒေါ်ရေးပဲ ငါးဒိုင် ဆင်းပြီး လုပ်နေတာ။ သားထောက်ပံ့ငွေနဲ့ လုံလောက်မျှတပါတယ် ကွယ်”

“အဖေ မနေ့က ကျောက်တုံးကြီးက ဦးမှတ်ကြီးက ငွေနှစ် သောင်းပေးသွားလို့ တစ်သောင်းလာကန်တော့တာ။ နောက်ပြီး အဖေ၊ အမေတို့ချွေးမ နှင်းနုမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဗျ”

ဒေါ်ရေး ။ ။ “ဝမ်းသာလိုက်တာ သားတို့ သမီးတို့ရယ်။ သား သမီးဆိုတာ ရတနာပဲ။ ရထိုက်လို့ရတာ။ သားအင်နီရေ ... မင်းမိန်းမ ကို ဂရုစိုက်ပေးတော့နော်။ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်ကို။ သမီး ကလည်း ဆင်ခြင်ပေးတော့။ လိမ်းရမယ့်ဆေးတွေ သောက်ဆေးတွေ အမေဖော်ပေးမယ်”

“ကလေးအတွက်လိုအပ်မယ့် အနီးတို့၊ စောင်တို့လည်း အမေ ကသာရေးထဲသွားပြီး ဝယ်ပေးမယ်”

အင်နီ ။ ။ “လိုပါသေးတယ် အမေရာ။ အခုမှ (၂) လ သောက်ရှိသေးတာ။ စောပါသေးတယ်”

ဦးစံ ။ ။ “သားရေ ... ဘာအလုပ်မဆို ကြိုတင်လုပ်

ရတယ်ကွယ်။ ဝိသိယဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူး အမြဲတမ်း လိုနေတတ်တာ။ သတိထားရတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ထိုနေ့က မိဘများအား ကန်တော့ကြပြီး နေ့လယ်စာစား၍ မိဘအိမ်တွင် အနားယူကြကာ နေအေးမှ ပြန်ကြသည်။ မုဆိုးအင်နီ၏ ရှားရှားပါးပါး အနားယူသောနေ့ဖြစ်သည်။ မုဆိုးအလုပ်ကို စိတ်ကုန်သော်လည်း အင်နီအတွက် ငွေမြက်မြက်ကလေးရသည်မှာ ဤအလုပ်သာရှိသဖြင့် လက်မလွှတ်နိုင်ပါ။ တစ်ညလုံး စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကုန်အိပ်ဖြစ်သည်။ အင်နီ ညဉ့်အတော်နက်မှ အိပ်ပျော်သည်။

အိပ်ရေးပျက်သော်လည်း မနက်ကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း စောစောနိုးသည်။ မိန်းမပိသစ္စာ လင်ယောက်ျားမနိုးမိ စောစောထတတ်သော နှင်းနုက ထမင်းပင် ကြော်နေပေပြီ။ တောနေတောင်သား မုဆိုးအစာမှာ အစာခံနိုင်သော ထမင်းကြမ်းဟင်းကျန်နှင့် ထမင်းကြော်သာဖြစ်ပေသည်။

အင်နီ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် အမဲလိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် နှင်းနုက မနက်စာစားရန် အသင့်ပြင်ပေးသည်။ အင်နီ မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် မုဆိုးလွယ်အိတ်ကို လွယ်ကာ သေနတ်ထမ်း၍ တစ်ဦးတည်း တောဝင်ခဲ့သည်။ ဦးတည်ချက်ကတော့ ယင်းခဲတောပင်ဖြစ်သည်။

တောစဉ်ပင် ယုန်နှင့်တွေ့သည်။ ယုန်မကြီးမှာ ကလေးပေါက်စ နှစ်ကောင်နှင့် မြက်နုကလေးများ စားနေကြသည်။ အင်နီ ရှောင်ခဲ့သည်။ ယုန်သားအမိကလည်း အစာစားပင်မပျက်။ ဆက်လက်တောတိုးခဲ့ရာ ယင်းခဲကြီးပိုင်အကွက်ကြီး အမှတ်(၁)အလယ် ကွက်သာ၌ ဝက်သား အမိနှင့်တိုးသည်။ ဝက်မကြီးနှင့်ဝက်သားပေါက် (၆)ကောင် အုပ်ဖြစ်

သည်။ အင်နီ အင်ပင်ကြီးကိုကပ်၍ ရှောင်ရပြန်သည်။ ဝက်သားအုပ်မကြီး တဝှက်နှင့်ကျော်သွားမှ အင်နီ ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့သည်။

တောအလယ် ကညင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ချေတစ်ကောင်ကို တွေ့၍ တူမီးသေနတ်နှင့် ပစ်ရန်အလုပ် နောက်မှ ချေငယ်ကလေးတစ်ကောင် တပီပီအော်၍ လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မပစ်ဖြစ်ပြန်ပါ။ အင်နီ စိတ်များ ဝေဝါးနေသည်။ တောစောင့်တောင်စောင့်များက သူ့အား ပညာပေးဟန်တူသည်။

အင်နီ ကညင်ပင်ကြီးအောက်တွင် အကြာကြီးထိုင်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုစဉ်တွင် တောတိုးသံကြားရသဖြင့် အင်နီအနီးရှိ အင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ပင်စည်သို့ ပြေးကပ်လိုက်ရသည်။ တောဝက်အုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ အစွယ်ကော့ပုံနေသော ဝက်သိုးကြီးက ဦးဆောင်သည်။ ဝက်မ (၆)ကောင်အုပ်ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ခါတော့ အင်နီ မရှောင်တော့ပါ။ ကိုးလုံး ကျည်ထည့်ထားသော တူမီးသေနတ်ဖြင့် ဝက်သိုးကြီး လက်ပြင်အား အသေအချာချိန်၍ ပစ်တော့သည်။

“ဒိန်း ...”

ဝက်သိုးကြီးမှာ ချက်ကောင်းမှန်သော်လည်း မလဲပါ။ ယမ်းခိုးလိုက်၍ အင်နီပုန်းခိုနေရာ အင်ပင်ကြီးကို တစ်ရှူးထိုး ပြေးထိုးသည်။

“အုန်း ...”

တူမီးသေနတ်သာကိုင်ထားသော အင်နီမှာ နောက်တစ်ချက် ချက်ချင်း မပစ်နိုင်။ ယမ်းထောင်း၊ ခဲသီးထည့် လုပ်နေရသည်။ သို့သော် ဝက်သိုးကြီးမှာ ချက်ကောင်း ကျည်ဆန်မှန်သည့်ဒဏ်ရာနှင့် အင်ပင်ကြီးအား တိုက်မိသည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် တစ်ခဏအတွင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဝက်သိုးကြီးမှာ ဝက်အုပ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ အချိန်(၃၀)ကျော် ခန့်ရှိသည်။ ထိုအခါမှ အင်နီခေတ္တနားပြီး ဝက်သိုးကြီး၏ အမြီးဖျားနှင့် နားရွက်ဖျားများအား ဖြတ်၍ ကညင်ပင်ကြီးအောက်တွင် အင်ဖက်နှင့် ထုပ်ကာ ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် ဝက်သိုးနံ့မကူးစေရန် ဝက်သိုးကြီးအား ကွင်း၍ လှီးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ယနေ့တော့ အင်နီအတွက် တွက်ခြေကိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်း ဝက်သိုးကြီးအားမနိုင်။ ရွာပြန်၍ လှည်းခေါ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

အချိန်စောသေးသဖြင့် အင်နီ ခေတ္တနား၍ အပန်းဖြေနေစဉ် တစ်ဖက်လျှိုအတွင်းမှ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်နေသံကို ကြားရသဖြင့် တူမီးသေနတ်ကို မောင်းတင်၍ လျှောက်ခဲ့သည်။ ကမ်းပါးစောင်း ကနစိုးပင်ကြီးအောက်မှ လျှိုထဲသို့ ချောင်းကြည့်ရာ တောဝက်သိုးနှစ်ကောင်တို့ ခိုလှုံလှ၍ အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောဝက်များထုံးစံမှာ အုပ်တစ်အုပ်တွင် ဝက်သိုးနှစ်ကောင် မထား။ တစ်ကောင်တည်းသာ ခိုလှုံလုပ်သည်။ ထိုခိုလှုံလုပ်သူအား အခြားသင်းကွဲတစ်ကောင်က တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်ပါက သင်းကွဲကြီးက အုပ်စုခိုလှုံဖြစ်သည်။ ခိုလှုံလှရာတွင် အသေအကြေ တိုက်ခိုက်တတ်သည်ကို သိထားသော မုဆိုးအင်နီက မပစ်ဘဲ သစ်ပင်ရင်းတွင် ထိုင်၍ စောင့်ကြည့်နေသည်။

အုပ်စုခိုလှုံဝက်သိုးကြီးမှာ အကောင်ကြီးသလို အသက်လည်း ကြီးပြီ။ အစွယ်ကြီးမှာ နောက်သို့ပင် လန်၍ ကော့ပျံနေသည်။ သင်းကွဲကြီးကလည်း အတော်တောင့်တင်းသည့်ဝက်မျိုးဖြစ်၍ အင်အားကောင်း

သည်။ အစွယ်မှာ ကော့ပျံမနေဘဲ အစွယ်နှစ်ချောင်းမှာ ဆင်စွယ်လို ရှေ့သို့ ငေါထွက်ပြီး ချွန်မြဲလှသည်။ နှစ်ကောင်စလုံး နှုတ်သီး၌ သွေးများ ခြင်းခြင်းရဲနေသည်။

“ဝ ... ဝ ... အစ် ... အစ် ... အိ ... ခုန်း ... ”

အသံများထွက်နေပြီး နှစ်ကောင်ရင်ဆိုင်၍ ခေါင်းချင်းဆိုင် အပက်တွင် အစွယ်ချင်းထိ၍ ဝက်သိုးကြီး၏ အစွယ်ကော့လန်ပြီး ‘ဖြောင်း’ ခနဲ ကျိုးသွားပြီး သင်းကွဲကြီး၏အစွယ်က ဝက်သိုးကြီး၏ မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

“အူး ... ဝူး ... အိ ... အစ် ... ”

ခေါင်းနှစ်လုံးပူးနေစဉ် အကွက်ကောင်းစောင့်နေသော အင်နီက ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

“အုန်း ... ”

ဟူသော တူမီးပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဝက်သိုးနှစ်ကောင်နားတွင်း ကျည်ဆန်ဝင်၍ လဲသည်။ ခဏအကြာတွင် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဝက်သိုးကြီးမှာ မျက်စိဟောက်ပက် မျက်လုံးအိမ်မှသွေးများ မြင်ပကောင်းအောင် ယိုစီးကျနေသည်။

သင်းကွဲကြီး မေးအောက်၌လည်း ဝက်သိုးကြီး၏ ကျိုးသွားသော အစွယ်ကြီးက တန်းလန်းကြီး စိုက်ဝင်နေသည်။ ထိုသည်မှာ ဝက်မာန်စွယ်ဖြစ်သည်။ သေနတ်ပြီးသည်ဟု သိရသည်။ အင်နီအတွက် အဖိုးတန် ရတောင့်ရဲခဲ့သော ရောင်းကုန်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဝက်မာန်စွယ်စစ်ပါက သိန်းဂဏန်းရတတ်သည်။

ယနေ့အဖို့ အင်နီအတွက် အလွန်ဟန်ကျသည်။ တောဝင်ခါစက ကျဆင်းနေသောစိတ်ဓာတ်များ ဘယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ။ ယခု

တော့ စိတ်ဓာတ်က ထိပ်ကပ်နေသည်။ ဝက်သိုးနှစ်ကောင်၏ အပြီးဖျား နားရွက်ဖျားများအား ဖြတ်၍ တောတင်သည်။

ပြီးနောက် ဝက်နှစ်ကောင်အား နီးစပ်ရာလျှော်ပင်မှ လျှော် ခုတ်၍ ဝက်တုပ် တုပ်ထားလိုက်သည်။ အကယ်၍ တောဝင်ပြီး အပမီ လျှင်လည်း ထွက်မပြေးနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ယခုမှ တောကောင် လှည်း တစ်စီးတိုက်စာရ၍ အလွန်ဝမ်းသာမိသည်။ ဇနီးသည်နှင်းနု မွေးဖွား ရန်အတွက် စရိတ်စုရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ရွာသို့ ဒုန်းစိုင်းပြန်ခဲ့ရာ စိတ်ဆောင်နေသဖြင့် ခဏအတွင်း ပြန်ရောက်သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ...

“အဖေ ... အဖေ ... လုပ်ပါဦး။ လှည်းမြန်မြန် စီစဉ်ပေး ပါဦး”

“ဟဲ့ ... သား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ မထိတ်သာ မလန့်သာ ကွယ်”

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
ဦးမုံနှင့် နှင်းနုက ပြိုင်တူပေးကြရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက် လာကြသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဝက်သုံးကောင်တောင်ရလို့ မနိုင်လို့ လှည်း လာခေါ်တာ။ အဖေလည်း လိုက်ခဲ့ပါဦးနော်”

“အစ်ကိုရယ် ... ဘာများလဲလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ”
ဦးမုံက အိမ်ပေါ်ကဆင်း၍ ဘေးအိမ်မှလှည်းကို သွားငှား သည်။ ပြီးနောက် သားအဖနှစ်ယောက် လှည်းမောင်းထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ ကညင်ပင်အောက်တွင် တစ်ကောင်၊ လျှိုထဲတွင် နှစ်ကောင်၊ လှည်းပေါ်သို့ ထမ်း၍တင်ရသည်။ အပြန်လမ်းတွင် ဦးမုံက ...

“သားရေ ... ဝက်တွေ ရလှချည်လား။ ဝက်သိုးကြီးတွေ ချည်းပဲ။ သုံးကောင်တောင်ဆိုတော့ ပိဿာ(၂၀၀)ကျော်ပဲ။ မင်းတစ် ယောက်တည်းကွာ။ အန္တရာယ်ပြုသေးသလား သား”

“မပြုပါဘူးအဖေ။ နောက်ဆုံး ဝက်နှစ်ကောင်က သူတို့ချင်း တိုက်နေကြတုန်း ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တာ။ အဖေရေ ... ဝက်မာန်စွယ် တောင် ရလိုက်သေးတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကော်တာပဲဗျို့။ နှင်းနုမွေးဖွား စရိတ်တော့ လုံလောက်ပြီဗျ”

“ဟ ... သားရဲ့ အဝေးကြီး ကျွန်သေးတဲ့ဟာကိုး”
“ဒါနဲ့အဖေ ဝက်တွေကများတော့ ရွာမှာတင် ရောင်းလို့ကုန် မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့တက်ရောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းဝက် သုံးကောင်လောက်များတော့ကွာ ဝေအင်းချောင်း ရိုးတင်ပြတ်ပါတယ်။ မြို့တက်ရောင်းစရာ မလိုပါဘူး ငါ့သားရယ်။ မင်း မိဘတွေနေတဲ့ သပြေပင်ရယ်၊ မာဂရီ၊ နွယ်နီနဲ့ သူကြီးဦးမှတ်ကြီးတို့ နေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးရောက်ရင် ကုန်မှာပါကွာ။ အိမ်ရောက်ရင်တော့ ဝက်ဖျက်ပြီး ပိဿာတွဲတွေသာ တွဲပေရော သားရေ”

ယင်းခဲရွာပြန်ရောက်တော့ မုဆိုးဦးမုံကြီးက မလုပ်တာကြာ သော ဝက်ဖျက်ခြင်းအလုပ်ကို ဝင်ကူသည်။ နှင်းနုက အမွေးခြစ်သည်။ အင်နီက ခုတ်ထစ်၍ ပိဿာတွဲများ တွဲသည်။ သူတို့ဆီမှာ အသားချည် သပ်သပ်မရောင်း။ တောခုတ်ဟုခေါ်သော အသားနှင့်အရိုးရော ရောင်း သည်။

အူကလီစာသပ်သပ်၊ ခေါင်းကသပ်သပ်၊ ခြေလက်ကသပ်သပ် ရောင်းသည်။ ခုတ်ထစ်အသားတွဲပြီးသည်နှင့် ညနေစောင်းတွင် လှည်း ပေါ်၌ ဝက်သားများတင်၍ ဝေအင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများသို့

လိုက်ရောင်းသည်။ မုဆိုးများကိုယ်တိုင်ရောင်းသည့် လတ်ဆတ်သော ဝက်သားကို အလှအယက်ဝယ်ကြသည်။ ကျောက်တုံးကြီးရောက်တော့ ပြတ်ပြီ။ သူကြီးဦးမှတ်ကြီးအား လက်ဆောင်ပေးရန် ဝက်သားနှစ်တွဲ ကို အနိုင်နိုင် ချန်ထားရသည်။

ဦးမှတ်ကြီးအိမ်ရောက်တော့ အင်နီတို့သားအဖအား ဦးမှတ် ကြီးက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုသည်။ တောဝက်သားများ လက်ဆောင် ပေး၍ ဦးမှတ်ကြီးက ညနေစာ အတင်းကျွေးသည်။ ထမင်းမစားခင်၌ လည်း အကောင်းစားအရက်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ညပြန်ရာ၌လည်း နှင်းနု အတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အားဆေးများနှင့် မုန့်ပဲသရေစာများအစား ဝယ် ပေးလိုက်သေးသည်။

နေ့လယ်စာနှင့်ညစာ ပေါင်းစားခဲ့ရသော အင်နီအတွက် အပျော် ဆုံး နေ့တစ်နေ့ပင်။ ယနေ့ ဦးမှတ်လည်း အလွန်ပျော်သည်။ မသောက် တာကြာပြီဖြစ်သော အရက်ကို သမက်နှင့်အတူ သောက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ဝက်သားရောင်းရငွေ တစ်သိန်းနီးနီးရသည်။

ဝက်မာန်စွယ်ကိုလည်း ရောင်းချပေးရန် သူကြီးဦးမှတ်ကြီး အား အပ်ထားခဲ့သည်။ ဦးမှတ်ကြီးက အပေါင်းအသင်းများသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အရက်သောက်ပြီး လှည်းမောင်း လာရသောကြောင့် မိုက်ဟာသဖြင့် နှင်းနုချက်ကျွေးသော ဝက်ကလီစာ ဟင်းဖြင့် ညစားစာကြပြန်သည်။ မုဆိုးလုပ်ရန် မွေးဖွားလာသော အင်နီ အတွက် အမဲလိုက်ခြင်းသည်သာ သူ၏ဘဝ ဖြစ်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နှင်းနုက နားခိုင်းသောကြောင့် အမဲ မလိုက်ဘဲ အင်နီနားသည်။ နားသည်ဟုဆိုသော်လည်း မိုးမကျမီ ပြင် ဆင်ရန်ရှိသည့် ခြံစည်းရိုးပြင်ခြင်း၊ အိမ်ကို ရေနံချေးသုတ်ခြင်းလုပ်ငန်း

များကို အင်နီ တစ်နေ့ကုန်လုပ်နေစဉ် ကျောက်တုံးကြီးက ဦးမှတ်ကြီး စက်လှေဖြင့် ရောက်လာသည်။ ဧည့်သည်များလည်း ပါလာသည်။ ရောက် ရောက်ချင်းပင် ...

“ကိုအင်နီရေ ... ဘာအမြည်းရှိသလဲဟေ့။ အရက်ကောင်း တွေတော့ ယူလာတယ်”

“ဝက်ကလီစာဟင်းနဲ့ ဝက်ခေါင်းသုပ်လုပ်ပေးမယ် ဦးလေး”
“အဲဒါလောက်ဆို ရပါပြီ။ ကိုအင်နီရေ ... ဒီက မိတ်ဆွေ တွေက ဝယ်လက်တွေ။ ဝက်မာန်စွယ်ကို ဈေးနည်းနည်းဆစ်နေတယ်”

အင်နီ သဘောပေါက်သည်။ တန်ဖိုးကိုသူမသိ။ ထို့ကြောင့် •
“ဝယ်လက်တွေက ဘယ်လောက်ပေးသလဲ ဦးလေး။ ကျွန် ခေတ်ပစ္စည်းက အစစ်အမှန်ပါ။ ကိုယ်တိုင် ဝက်သိုးနှစ်ကောင် တိုက် ခိုက်နေရင်း ရရှိခဲ့တာပါ”

“ကျုပ်က (၆)သိန်းပြောတယ်။ သူတို့က (၅)သိန်းဆစ်နေ ဘယ်။ ကဲ ... ဒီလိုလုပ်ရအောင် ကာယကံရှင်နဲ့လည်း တွေ့ပြီးပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ငါးသောင်းတော့ တိုးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့။ နောက်ရရင်လည်း ကျွန်တော် ဘို့ ဝယ်ပါမယ်။ စုထားပေးပါ။ ဘယ်သူမှ မရောင်းပါနဲ့။ ဒါနဲ့ မုဆိုးကြီး ရယ် တောဝက်သည်းခြေကလေးများ မရနိုင်ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးအသုံးရှိလို့ ဝယ်ပါမယ်”

“ဝယ်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့တော့ ဝက်သည်းခြေက ဘာဆေးအသုံးကောင်းလို့လဲဗျ”

“သူချည်းတော့မဟုတ်ဘူး မုဆိုးကြီး။ တောဝက်သည်းခြေနဲ့ ဘနစိုးပင်ကအရွက်ကို ခေါင်းအုံးထဲမှာ ထည့်အိပ်ရင် နှစ်ပေါက်ခေါင်း

ကိုက်ခဲတဲ့ဝေဒနာကို တစ်ညအတွင်း ယူပစ်သလို ပျောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရှာနေရတာ ကြာပြီ။ တောမုဆိုးတွေနဲ့ တိုက်ရိုက်မတွေ့ရတော့ မရနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး ခေါင်းကိုက်နေတာ နှစ်ပေါက်နေပြီ။ မပျောက်ဘူး။ အဲဒါ ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်က ဆေးနည်းပေးလို့ပါ။”

“ရပါ့ဗျာ။ ကဲ... ဦးမှတ်ကြီးတို့ စားကြ၊ သောက်ကြပါဦး။ အဖေနဲ့ နှင်းနု ညှဉ်းခံထားလိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော် ဝက်သည်းခြေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်။”

အင်နီ ကမန်းကတန်း ခြံအနောက်ထောင့်သို့ ပြေးခဲ့သည်။ ဝက်ပေါ်တိုင်း ခွာနှင့် အမွှေးအမျှင်၊ သေးအိမ်၊ ချေးအိမ်အတိုအစများပစ်ထားသည့် အမှိုက်ပုံနေရာအား ရှာ၍ ခွေးများမစားသဖြင့် ကျန်ခဲ့သော တောဝက်သည်းခြေ(၃)လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်လုံးကိုယူထားပြီး နှစ်လုံးအား ဆေးကြော၍ ယူခဲ့သည်။ တစ်လုံးယူထားရခြင်းမှာ မကြာခဏ ခေါင်းထိုးခေါင်းကိုက်တတ်သော မိခင်ဒေါ်ရေးအတွက် ဖြစ်ပေသည်။

“ရော့ဗျာ... ဟော့သည်မှာ တောဝက်သိုးသည်းခြေ စစ်စစ်ပါပဲ။”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ ဒါဟာ ဖိစိတဒါနုမြောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး ခေါင်းကိုက်ရောဂါပျောက်ရင် မုဆိုးကြီးကို လာကန်တော့ပါဦးမယ်။”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တောဝက်မကြာခဏ ရတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ကျရင် သိမ်းထားပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ ကနစိုးရွက်ပင်ကရာ ရှိရဲ့လား။”

“အင်း... အဲဒါလည်း ရှာရဦးမှာပေါ့။”

“ကဲ... စားကြသောက်ကြရင်း စောင့်ပါ။ ကျွန်တော် တောစပ်မှာ ကနစိုးသီးတွေသီးနေတဲ့ ကနစိုးပင်ကို တွေ့ထားတယ်။ မဝေးပါဘူး။ ဒါနုမြောက်သွားအောင် အခုပဲ သွားခူးလိုက်မယ်။”

“အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မုဆိုးကြီးရေ။”

ထိုညက ပျော်လွန်းလှသဖြင့် မုဆိုးကြီးဦးမှတ်သည် အရက်သောက်သည်။ အင်နီလည်း သောက်သည်။ ဝက်မာန်စွယ်ရောင်းရငွေ ငါးသိန်းခွဲအနက် ငါးသောင်းကို ပွဲခအဖြစ် ကျောက်တုံးကြီးရွာသူကြီး ဦးမှတ်ကြီးအားပေးသော်လည်း ဦးမှတ်ကြီးက မယူပါ။

ဦးမှတ်ကြီးမှာ ကျောက်တုံးကြီးရွာတွင် သူကြီးဖြစ်သလို၊ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတည်ထားပြီး သစ်တင်ကားနှစ်စီးလည်း ထောင်ထားသည်။ ပဲထောင်မော်တော်လည်းရှိသည့် သူငွေဖြစ်သည်။ အင်နီတို့မိသားစုက တော့ ဦးမှတ်ကြီး၏ကျေးဇူးကြောင့် ဝက်သုံးကောင်ထက် ဝက်မာန်စွယ်၏တန်ဖိုးက ပိုရသဖြင့် အလွန်အံ့ဩနေကြသည်။

ပြန်ခါနီးတွင် ဦးမှတ်ကြီးက ...

“ကိုအင်နီရေ... မနှင်းနုကို တစ်ရက်ခေါ်လာပြီး ကျုပ်တို့ ရွာဆေးခန်းမှာ ပြထားပါလား။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဆေးပျိုးနဲ့ သားဖွားဆရာမရှိတယ်။ ကြိုတင်ပြထားတော့ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ချိန်ရတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရက်လာခဲ့ပါ့မယ်။”

ဦးမှတ်ကြီးတို့ပြန်သွားတော့ အင်နီမှာ ငွေထုပ်ကြီးအား နှင်းနုကိုအပ်ပြီး သပြေပင်ရွာသို့ အပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မကြာခဏ ခေါင်းကိုက်

တတ်သော မိခင်ဒေါ်ရေးအတွက် တောဝက်သည်းခြေနှင့် ကနစိုးရွက်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ညကြီးမိုးချုပ်ရောက်လာသော သားအား မိခင်ဒေါ်ရေးက စိုးရိမ်မိသော်လည်း ဆေးလာပေးခြင်းဖြစ်၍ ဝမ်းသာရသည်။ ဝက်သားနှင့်ဝက်မာန်စွယ်ရောင်းရငွေအတွက်လည်း ပျော်ရွှင်ရသည်။

သားဖြစ်သူမှာ နှစ်ဖက်မိဘများအား ကျေးဇူးသိပြီး လုပ်ကျွေးသူဖြစ်သဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ဝမ်းသာမိသည်။ တောနေလူတန်းစားတောသူတောင်သားများဖြစ်၍ အကုသိုလ်နှင့် မကင်းနိုင်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက်သည်။

အင်ပင်တောထဲ၌ သူမကိုယ်တိုင်မွေးခဲ့ပြီး မွေးရာပါဗီဇပါလာသော မုဆိုးအင်နီအား ယခုအချိန်တွင် တားရမည်မဟုတ်သေး။ အသက်အရွယ်ရလာချိန်မှ သူ့ဘာသာ ဆင်ခြင်တုံတရား ရလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်သည်။

အင်နီ ယနေ့လည်း အမဲလိုက်မထွက်ပါ။ နှင်းနုကလည်း ငွေများရထားသဖြင့် အင်နီကို တောထဲမဝင်စေချင်ပါ။ အင်နီအိမ်မှာ နားသော်လည်း အငြိမ်မနေပါ။ ခြံထဲတွင် တံမြက်လှည်း၍ သန်ရှင်းရေးလုပ်နေသည်။ မနက် (၉)နာရီခန့်တွင် အင်နီ၏အမေ ဒေါ်ရေးပေါက်ချလာသည်။ ခြံဝရောက်သည်နှင့် ...

“သားရေ ... အင်နီ၊ နှင်းနု”

“ဪ ... အမေပါလား။ လာ ... လာ ... အမေ အိမ်ပေါ်တက်”

“နှင်းနုရေ ... အမေလာတယ်ဟေ့”

“အမေ ... လာ ထိုင်ပါ။ အဖေရော နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ညည်းအဖေက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါတော်။ အမေသာ ခေါင်းကိုက်တတ်လို့ ညက သားအင်နီ ဆေးလာပေးတာနဲ့ လုပ်လိုက်တာ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ပြီး ရှင်းသွားတယ်။ ငါ့သားဆေးက အတော်စွမ်းတာပဲ။ တခြားသူတွေကိုလည်း ဒီဆေးနည်း မျှဝေပေးရဦးမယ်”

အင်နီ ။ ။ “အမေ ... တကယ် ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားသလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ အမေရာ။ ဒီဆေးနည်းက ကျွန်တော့်ဆေးနည်းမဟုတ်ဘူး။ ဝက်မာန်စွယ်လာဝယ်တဲ့ ဆရာတွေ ပေးသွားတဲ့ဆေးနည်းပဲ။ သူတို့လည်း ရောဂါပျောက်လို့ ဝမ်းသာကြမှာပဲ”

ထိုစဉ် ဝေအင်းဘက်မှ ပဲ့ထောင်စက်လှေသံကြားရပြီး အင်နီတို့ အိမ်အနောက်ဘက်ရေဆိပ်တွင် စက်လှေရပ်သွားသည်။

“ကိုအင်နီရေ ... ဟေး ... ကိုအင်နီ”

ကျောက်တုံးကြီးရွာမှာ သူကြီးဦးမှတ်ကြီး အသံဝါဝါကြီး ဖြစ်သည်။

“လာ ... လာ ... ဦးမှတ်ကြီး။ ဪ ... ဧည့်သည်တွေလည်း ပါလာတာကိုး”

ဧည့်သည်များ အိမ်ပေါ်တွင်ထိုင်ကြရင်း ယမန်နေ့က ဝက်မာန်စွယ်ဝယ်သွားသူက ...

“မုဆိုးကြီးရယ် ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ ညက မုဆိုးကြီးပေးလိုက်တဲ့ တောဝက်သည်းခြေနဲ့ ကနစိုးရွက်ကို ကျွန်တော့် သယာကွမကြီး ခေါင်းအုံးထဲထည့်အိပ်တာ မနက်ကျတော့ ယူပစ်သလို ပျောက်သွားလို့ လာကန်တော့တာပါ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။

ကျွန်တော်က ငွေငါးသောင်း ကန်တော့မလို့။ အဲဒါ ဦးမှတ်ကြီးက သူ့မိန်းမကိုယ်ဝန်နဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ ဝယ်သွားဆိုတာနဲ့ ကိုယ်ဝန်

ဆောင်အားဆေးတွေ့ရော၊ အိုဗာတင်း၊ မိုင်လို၊ သကြား၊ နို့ဆီတွေ စုံအောင်ဝယ်လာတယ်။ မွေးဖွားခါနီးရင်လည်း ကသာမြို့ပေါ်တက်ခဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ဆေးရုံနားတင်။ ကျွန်တော် အားလုံး တာဝန် ယူမယ်နော် မုဆိုးကြီး”

အင်နီ   ။   ။ “ဒုက္ခရှာလို့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ လည်း ဝမ်းဆွဲလက်သည် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမေက နားလည်ပါတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မုဆိုးကြီး။ ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူရပါရစေ။ မွေးဖွားခါနီးရင် ဦးမှတ်ကြီးကိုသာ အကြောင်းကြားလိုက်။ ကျွန်တော် မော်တော်နဲ့ လာခေါ်မယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာလည်း ကျွန်တော့်ကျစ်ကား ရှိတယ်”

ဦးမှတ်ကြီး   ။   ။ “ဒါ လူမှုရေးပဲ။ ကိုအင်နီက လက်ခံလိုက်ပါ။ တစ်ဦးကျေးဇူး တစ်ဦးပေါ့လေ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးမှတ်ကြီး။ ကျွန်တော်က ပြန်ကျေးဇူး တင်ရမှာ။ တောဝက်တွေ မကြာခဏရလို့ သည်းခြေတွေပေါပေမဲ့ ကျွန် တော်က ဆေးသုံးမသိလို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့တာ။ ဒီကဆရာ ဆေးနည်းပေးလို့ ညကလည်း ကျွန်တော့်အမေကို ဆေးသွားပေးတာ အစောကလေးက ပဲ ကျွန်တော့်အမေလည်း ခေါင်းကိုက်ရောဂါ ယူပစ်သလိုပျောက်လို့ လာပြောနေတာ”

ဦးမှတ်ကြီး   ။   ။ “အင်း... ဒါဟာ တကယ်စွမ်းတဲ့ ဆေးနည်း ကောင်းပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ပေးပါဦး။ လိုရမည်ရ ဆောင်ထားမယ်။ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာသည်တွေကို ကူညီရတာပေါ့။ ခေါင်းကိုက်ရောဂါဟာ အလွန်ဆိုးတာ။ ရောဂါရတာနဲ့ ဘာမှ လုပ်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး”

အင်နီ   ။   ။ “ရပါတယ်... ဦးမှတ်ကြီးရယ်။ နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် နေခြောက်လှမ်းပြီး စုထားပါ့မယ်”

ဦးမှတ်ကြီး   ။   ။ “ကဲ... ဒါဖြင့် ကျွန်တို့အခုလာတာ အမဲလိုက် ဖို့ကိစ္စလည်း ပါတယ်။ ဒီကမိတ်ဆွေတွေက အမဲလိုက်အတွေ့အကြုံ လည်း လိုချင်လို့။ ကိုအင်နီ ကူညီပါဦးနော်”

“အင်း... ဒီနေ့ ကျွန်တော်အနားယူလို့ တွေ့ရတာ။ ဦးမှတ် ကြီးတို့လာတော့လည်း တောဝင်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဦးမှတ်ကြီးတို့က ဘာကောင်ပစ်ချင်ကြတာလဲ”

“တောဝက်ပဲပေါ့ဗျာ။ ဒီကမိတ်ဆွေတွေက တောဝက်ကိုပဲ အလွန်စိတ်ဝင်စားကြတာ”

“နေဦးဗျာ...။ အချိန်က စကောစကကြီး။ ဦးမှတ်ကြီးတို့ အခုအချိန်မှတောဝင်ရင် နေ့လယ်စာတော်လိမ့်မယ်”

“မယူနဲ့ ကိုအင်နီ။ ကျွန်တော်တို့ စားစရာသောက်စရာတွေ အများကြီးဝယ်လာတယ်။ ထမင်းတော့ မပါဘူး။ တစ်နပ်တလေ ထမင်း မစားရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ရပါတယ်”

“ဪ... ဆရာတို့က အမဲလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ ပျော်ပွဲစား ထွက်သလိုများ ဖြစ်နေမလား”

ဧည့်သည်   ။   ။ “အဲဒါလည်း ပါသပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က တောအတွေ့အကြုံ ရချင်တာပါ။ တစ်ခါမျှ တောမလည်ဖူးလို့ပါ မုဆိုး ကြီးရယ်”

“တောထဲဝင်ရင် တောစည်းကမ်း၊ တောင်စည်းကမ်းဆိုတာ တော့ ရှိတယ်ဗျာ။ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတယ်။ တောထဲ မှာ စကားကျယ်ကျယ် မပြောရဘူး။ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူး။ ကွမ်း

မစားရဘူး။ ကျွန်ကြီးကျင်ငယ်ကို နေရာတကာ မစွန့်ရဘူး။ အဲဒီကိစ္စ တွေ သည်းခံနိုင်ရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ”

“ရပါတယ် မုဆိုးကြီးရယ်။ မုဆိုးကြီးပြောစကားကို ကျွန်တော် တို့ နားထောင်ပါ့မယ်”

ထိုစဉ် မုဆိုးကြီးဦးမှုံ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာပြီး ဧည့်ခံသဖြင့် အင်နီအမဲလည်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ သေနတ်သမားမဟုတ်ဘဲ လူများစွာပါသဖြင့် အင်နီ အမဲလိုက်ရန် စိတ်ပျက်မိသည်။ သို့သော် လေးစားလောက်သော ဧည့်သည်များဖြစ်၍ အင်နီမငြင်းနိုင်ပါ။ လူရင်း ဦးမှတ်ကြီးလည်း ပါသည်လေ။

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “ကိုအင်နီ ... ဘယ်ဘက်ကို သွားမလဲ”

“အကွက် (၁) ထဲက တောဝင်တွေက ကုန်သလောက်ရှိပြီ။ အကွက်ကြီး(၂) အလယ်ပိုင်းကို သွားမယ်။ အဲဒီမှာ ရေစမ်းရှိတယ်။ ဝက်လူးအိုင်တွေလည်း ရှိတယ်”

အကွက် (၁) ထဲဝင်စမှပင် ဒေါင်းတွန်သံ၊ မျောက်အော်သံ များကို ကြားရသည်။

“အိုးဝေ ... အိုးဝေ ... ကြိုးခွေ ... ကြိုးခွေ ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

ဦးမှတ်ကြီးက သူ၏နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကို ပစ်ခတ်ရန်ပြင် သည်။ အင်နီက တားသည်။

“ဦးလေး ... တောဝက်ပစ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်လာရင် တခြား ကောင်တွေကို မပစ်ပါနဲ့။ တောထုံးစံ ပျက်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က လိုရမည်ရပါ”
အင်နီတားခါမှ ကညင်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဒေါင်းနှစ်ကောင်မှာ လူ

မြင်သော်လည်း မပြေး။ မျောက်များက ပြေးသော်လည်း လျင်လျင် မြန်မြန်မဟုတ်။ မပစ်မှန်းသိ၍ အချို့မျောက်များက အခြားအပင်အား ကူးသော်လည်း မပြေးတော့ပါ။ လူများကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ ဧည့်သည် များမှာတော့ မျောက်များအား လက်တွေ့မြင်နေရ၍ အသည်းယားနေ ကြသည်။ သို့သော် အင်နီကိုရှုံ့၍ ပစ်ခတ်ရန်တော့မပြော။

အင်နီဦးဆောင်၍ တောတိုးလာခဲ့ကြရာ၊ ဧည့်သည်များ၏ခြေသံ ကမလုံ။ သစ်ရွက်ခြောက်များအား နင်းမိ၍ တရွမ်းရွမ်း ဖြစ်နေသည်။ အကွက်ကြီး(၁)အဆုံး၊ အကွက်ကြီး(၂)အစတွင် အင်နီကဧည့်သည်များ အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြည်းညင်းစွာလိုက်စေပြီး သေနတ်ကိုင် ဦးမှတ် ကြီးအား ရှေ့တက်လာရန် ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရင်ပေါင်တန်း၍ ဖြည်းညင်းစွာ တက်ခဲ့ကြသည်။

အကွက်ကြီးအလယ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် အင်နီဦးမှတ်ကြီး အား နေရာတွင်ရပ်စေပြီး သူတစ်ဦးတည်း တောတိုးခဲ့သည်။ အောက် ခြေရှင်းသော အင်တောကြီးဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်နေရသည်။ ရေစမ်းနှင့်ဝက်လူးအိုင်နားရောက်တော့ အင်နီ ဝါးချုံကွယ်၍ ကြည့် သည်။

ဝက်အော်သံများ မကြားရသော်လည်း သင်းကွဲဝက်သိုးကြီး တစ်ကောင်တည်း ရေစိမ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင် အားလေ့လာရာ အခြားဝက်မများ မရှိပါ။ အင်နီ နောက်လှည့်၍ ဦးမှတ် ကြီးအား လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ဦးမှတ်ကြီးမှာ အင်နီနှင့်တွဲ၍ အမဲလိုက် နေကျဖြစ်၍ ခြေသံလှုပ်သည်။ အနီးရောက်သည်နှင့် ဝက်သိုးကြီးအား ပြု၍ အပင်တစ်ပင်တွင် နေရာယူစေသည်။ အသင့်ဖြစ်သည်နှင့် အင်နီ က အချက်ပြသည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

သေနတ်နှစ်လက်၏ ပေါက်ကွဲသံများကိုကြားရပြီး ဝက်သိုးကြီးထိုးအလဲ စောင့်နေကြစဉ် ဝက်သိုးကြီးမှာ ချက်ကောင်းမှန်သဖြင့် လူးအိုင်ပေါ်သို့သာ အနိုင်နိုင်တက်နိုင်ပြီး အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ အင်နီက အူသံပေး၍နောက်က အဖွဲ့များအား လှမ်းခေါ်သည်။

“ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

“ဝူး ... ဝူး ...”

မှဆိုးအင်နီက *တောဝက်သိုးကြီး၏ အမြီးဖျား နားရွက်ဖျားကိုဖြတ်၍ အင်ဖက်နှင့်ထုပ်ကာ တောမြှောက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဝက်သိုးကြီး၏သို့အား ဝိုက်လှီး၍ စွန့်ပစ်သည်။ ဧည့်သည်များမှာ တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ကိစ္စများပြီးမှ အင်နီက ဝက်သိုးကြီးအား ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ချည်နှောင်ပြီး အနီးမှ ဝါးနက်တစ်လုံးအား ခုတ်၍ ထမ်းစေသည်။ မြို့သားများဖြစ်ကြည့် ဝမ်းသာအားရ ထမ်းကြသော်လည်း မကြာခဏ လူလဲ၍ ... အင်နီက မသိဟန်ဆောင်နေသည်။

အ... (၁)အထက် အင်ပင်ကြီးအောက်ရောက်မှ နားကြပြီး ပါလာသော အ...အစာများအား စားကြသည်။ ဧည့်သည်များက ဖျော်ခွစားထွက် ... အရက်ပုလင်းပါထုတ်၍ သောက်စားကြသည်။ အင်နီက ... မသောက်ပါ။

ပါလာသော စားစရာများကိုသာ အဆာပြေစား၍ ရေကိုသာ သောက်သည်။ တောမှဆိုးဆိုသည်မှာ အမဲလိုက်စဉ် အရက်သေစာ မသောက်စားခြင်းက အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း သူသိသည်။ ဦးမှတ်ကြီး

ကတော့ အပျော်တမ်းမှဆိုးဖြစ်၍ သောက်သည်။ စားသောက်ပြီးတော့ အင်နီက ...

“ကဲ ... ဦးမှတ်ကြီး ပြန်ကြရအောင်။ နေလည်း စောင်းပြီ။ လူများတော့ တောလည်လို့ မကောင်းဘူး။ အန္တရာယ်ရှိမှာ စိုးလို့ပါ။ ခြေသံကလည်း မလုံဘူးလေ။ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရပြီဆိုတော့ အပြန်ကျရင် ကြိုရာပစ်နိုင်ပါပြီ”

အပြန်တွင် အင်နီနှင့် ဦးမှတ်ကြီးက ရှေ့က၊ ဧည့်သည်များကတော့ ဝက်သိုးကြီးကို တစ်လဲစီထမ်းရင်း နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြသည်။ အကွက်ကြီး (၁) ထဲအရောက် ရှေ့တွင် မျောက်အော်သံများ ကြားရ၍ အင်နီက အချက်ပြပြီး ဦးမှတ်ကြီးအား ရှေ့တင်ပေးလိုက်သည်။

မကြာပါ။ ဦးမှတ်ကြီး၏ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်သံများကို ကြားရတော့သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

အင်နီရောက်သွားတော့ မျောက်လေးကောင် ကျနေသည်။ မျောက်ညိုများ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အင်နီက ရှေ့ဆုံးကပြေးပြီး အင်ပင်ခွကြားတွင် ပုန်းအောင်းပြီး ခေါင်းပြုကြည့်သည့် မျောက်ခေါင်းဆောင်ကြီးအား ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

“အုန်း ...”

ဦးမှတ်ကြီး ။ ။ “ကိုအင်နီရယ် ... မျောက်အုပ်ကြီးက ပြေးသွားပြီပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် တစ်ကောင်ကျန်နေမှန်း သိတာလဲ”

“ဒါ မျောက်တွေထုံးစံပဲ ဦးမှတ်ကြီး။ ခေါင်းဆောင်မျောက်က အရင်ပြေးတယ်။ သူက အကြီးဆုံးပဲ။ ဝေးဝေးပြေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်ကွယ်မှာ ပုန်းနေတာ။ အန္တရာယ်ကင်းတယ်မှတ်မှ ထွက်လာတတ်

တာ။ အဲဒီအချက်ကို မုဆိုးကသိရင် အပိုင်စောင့်ပြီး ပစ်ရဲ့ပဲ”

“အေးဗျာ ... အဲဒီအချက်ကို မှတ်ထားဦးမှပဲ”

မျောက်လေးကောင်အား ထမ်းကြပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အင်နီတို့အိမ်တွင် ခေတ္တနားကြပြီးပြန်ကြရာ အင်နီအား မျောက်တစ်ကောင်နှင့် ငွေတစ်သောင်းပေးခဲ့သည်။ ဧည့်သည်များက အမဲလိုက်အတွေ့အကြုံရ၍ အလွန်ပျော်နေကြသည်။ အင်နီအတွက်လည်း တွက်ခြေကိုက်ပါသည်။ ငွေရသည့်အပြင် ညနေစာ၊ သူ့အလွန်ကြိုက်သော မျောက်ချေးခါးဟင်းပါ စားရမည်ဖြစ်သည်။

နောက်နေ့များတွင်တော့ အင်နီတစ်ယောက်တည်း တောလည်ရသည်။ တစ်ယောက်တည်း တောလည်ရသည်ကို အင်နီက နှစ်သက်သဘောကျသည်။ လူများတော့ တာဝန်ကြီးသည်။ ခြေသံကမလှုပ်။ ဝက်တောင်းလို့၊ တောကောင်ကျားကြီးလို့နှင့် ကြုံရလျှင် ငါးပါးမှောက်လေသည်။

သူကြီးဦးမှတ်ကြီးလို လူမျိုးပါလို့သာ သူလက်ခံခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးမှတ်ကြီး၏လူများကလည်း အလိုက်တော့ သိပါသည်။ လိုလေသေးမရှိ အင်နီတို့မိသားစုအား ပံ့ပိုးကူညီသည်။ ထိုသူများကလည်း တစ်လနှစ်ကြိမ်ခန့်တော့ အနည်းဆုံးလာသည်။ အင်နီရသမျှ သားကောင်များကိုလည်း ဦးမှတ်ကြီးထံ ပို့ပေးသည်နှင့် ဦးမှတ်ကြီးက ထိုဧည့်သည်များထံ စက်လှေဖြင့် ပို့ပေးပြီး ဈေးကောင်းပေးဝယ်ယူသည်။

တစ်ခါက ချီနလဲစ ဆတ်ဖားကြီးရရာ ထိုသူများက ဆေးဖက်ဝင်သော ဆတ်ချီနပါရသဖြင့် အင်နီအား ငွေနှစ်သိန်းတိတိ ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်နီမှာ ထိုသူများနှင့် ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားများ ဖြစ်လာရသည်။

ထို့အပြင် ထိုသူများ၏ အကူအညီဖြင့် အင်နီဇနီး မနင်းနုလရင့်လာသောအခါ ကသာဆေးရုံနှင့်နီးစေရန် ပတ္တမြားမြို့သစ်ရှိ အိမ်ခြံဝိုင်းကလေးအား ထိုသူများရှာဖွေပေးသဖြင့် အင်နီ ဈေးချောင်ချောင်နှင့် ရလိုက်သည်။ အင်နီအနေဖြင့် တောနှင့်နီးသော ရွာတွင်သာ နေလိုသည်။ သို့သော် ဇနီးသည်မနင်းနု မွေးဖွားရလွယ်ကူစေရန်နှင့် နှစ်ဖက်မိအိုဖအိုများအတွက် ကျန်းမာရေးကို အရှည်ကြည့်ပြီး ခြံဝိုင်းကို ဝယ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့ပေါ်တွင် ပြောင်းရွှေ့နေသဖြင့် အင်နီအမဲလိုက်ရန် အဆင်မပြေသော်လည်း ထိုဧည့်သည်ခေါင်းဆောင် ကိုမောင်ကြီး၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်ခန့် မုဆိုးလမ်းပြ လုပ်ရသည်။ ကသာမှ ဧည့်သည်များအပြင် မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်မှဧည့်သည်များလည်း လာကြသဖြင့် တစ်ပွဲစားမုဆိုးအင်နီ ဝင်ငွေဖြောင့်သည်။

ရန်ကုန်မှ ဧည့်သည်များလာ၍ သားကောင်များများရပါက အင်နီအတွက် သိန်းဂဏန်းနီးနီး ရတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော် တစ်ပွဲစားမုဆိုးအင်နီကိုယ်တိုင် တောလည်သည်ထက် လက်နက်ပေါင်းများစွာပါလာသည့် အပျော်တမ်းမုဆိုးများနှင့် တောလည်ရသည်က ဝင်ငွေကောင်းပြီး အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်တွင် တက်နေနိုင်ပြီး တစ်ကိုယ်တော်မုဆိုးဘဝမှာ တစ်ပွဲစားလမ်းပြ မုဆိုးအင်နီ ဖြစ်လာတော့သည်။

အင်နီဇနီးမနင်းနုလည်း ပတ္တမြားမြို့သစ်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး မကြာမီ မီးဖွားရာ မနင်းနုကိုယ်ဖွား သမီးကလေးကို ချောမောစွာ မွေးဖွားသည်။ ကသာမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် တက်၍မွေးဖွားရာ

အင်နီ၏မိတ်ဆွေများက အထူး ကူညီပံ့ပိုးကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်နီတို့မိသားစု တောမှာနေခြင်းထက် မြို့မှာနေခြင်းက ပိုမိုကောင်းမွန်ကြောင်း သဘောပေါက်ကြတော့သည်။

ပတ္တမြားမြို့သစ်သို့ အင်နီတို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်တော့ ယင်းခဲရွာတွင် မုဆိုးကြီးဦးမုံမှာ တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့ရှာသည်။ အင်နီက ခေါ်သော်လည်း မလိုက်။ သူ့အိမ်နှင့်သူ့ခြံကို မခွဲနိုင်ဟန်တူပါသည်။ သမီးနှင့်နမ္မေးဖွားရန် ကိစ္စအတွက်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမုံသဘောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အင်နီက တစ်ပတ်တစ်ခါ ပတ္တမြားမြို့သစ်မှ ရောဝတီမြစ်ကိုကူးကာ ဦးမုံရှိရာ ယင်းခဲရွာသို့ သွား၍ ရိက္ခာပို့ရသည်။ သူ၏လက်စွဲတော် တူမီးသေနတ်ကြီးနှင့် ဒူးလေးကိုယ်စီဖြင့် တောစပ်သို့ဝင်၍ အကောင်ငယ်များအား ပစ်တတ်သည်။ ယုန်နှင့် ရစ်ဒေါင်း၊ ချေများကို ရတတ်သည်။

အသက်အရွယ်ရလာသော မုဆိုးကြီးဦးမုံအား အညောင်းပြေစေရန် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေရန် အင်နီက ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးမုံမှာ မုဆိုးဖြစ်၍ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်သော်လည်း မျက်စိပူနံ့၍ ခါးကိုင်းချေပြီ။

မုဆိုးအင်နီမှာ ကသာမြို့ပေါ်တွင်နေ၍ မုဆိုးလမ်းပြ လုပ်နေသောကြောင့် ယင်းခဲတောဘက်အစား ဧည့်သည်မုဆိုးများသွားလိုသော ဖိုးညှင်း၊ ကောက်ကျွေ့ချောင်းဘက်၊ အင်းတော်နှင့် ဗန်းမောက်ဘက်၊ ရွှေလီမြစ်ကမ်း မဘိမ်းဘက်သို့ စက်ကျနေသဖြင့် ယင်းခဲဘက် ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ပတ်တစ်ခါခန့် အင်နီက ဦးမုံထံသို့ သွားရောက်၍ အားပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

အင်နီ ။ ။ “အဖေ... နင်းနက သွေးနုသားနုဆိုတော့ ဒီဘက်ကိုခေါ်လာဖို့ မသင့်သေးဘူး။ မြေးမကလေးကိုလည်း ကြည့်ရအောင် တစ်ခါလောက်လိုက်ခဲ့ပါလား အဖေရယ်”

“အေး... အေး... တစ်ခါတော့ လိုက်မှာပေါ့ သားရယ်။ အဖေက အသက်ရွယ်ကြီးလာတော့ ရေလမ်းခရီးကို မသွားချင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ရေနစ်ပြီးသေတယ်လို့ ခဏခဏ မက်နေလို့ပါ သားရယ်။ ငါ့မြေးမလေးကိုတော့ အဖေလည်း မြင်ချင်တာပေါ့”

“အဖေလိုက်ချင်ရင် ကျောက်တုံးကြီးက ဦးမှတ်ကြီးတို့မော်တော်ကို သား အကူအညီတောင်းရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒီယင်းခဲရွာအထိ လာကြိုမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်းပါတော့ အဖေ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

“အေး... အေး... အဲဒီတော့မှ လိုက်တာပေါ့ကွယ်”
တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အင်နီလာလျှင် နေ့လယ်နှင့် ညနေစာကို ချက်ပြုတ်၍ အတူစားတတ်သည်။ စကားတွေ ပြောကြသည်။ ဦးမုံက သူငယ်စဉ် ဘဝမုဆိုးအံ့တွေအကြံများ အင်နီနှင့်တွဲ၍ တောလည်ပုံများကို စားမြဲပြန်၍ ပြောတတ်သည်။

ထို့အပြင် ထူးခြားသော တောကောင်များအကြောင်း၊ နစ်ချိုမြွေများနှင့် ကင်းကြီးများအကြောင်း၊ ဆေးဖက်ဝင်သော ကျားနို့အကြောင်းနှင့် ဆတ်ချိုနု ဆေးဖက်ဝင်ပုံ၊ ကြွသွေး၊ ကျောက်သွေးများအကြောင်း၊ ဆေးဖက်ဝင်သစ်ပင်များအကြောင်း၊ နွယ်ငန်းကြီးများအကြောင်း ပြောပြီးနောက် ဦးမုံတွေ့ထားသော ဂျပန်များသိုဝှက်သွား

သည် လက်နက်တိုက်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ အင်နီက လက်နက်များကိုတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။

သို့သော် တောနက်ကြီးအတွင်းဖြစ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း သွားရန်တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အထက်တွင်ဆိုခဲ့သော အင်နီမပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားသည်ဆိုသည်မှာ ထိုအချက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်နီက စိတ်ချယုံကြည်ရမည့်သူကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်နီအဖေ ဦးစံမှာ ကျွဲသမား၊ သစ်သမားဖြစ်ပြီး အသက်ကြီးမှ တံငါသည်လည်း လုပ်ရသည်။ ရေနှင့်အနေများသူဖြစ်ပြီး ပတ္တမြားမြို့သစ်တွင် အနားယူနေထိုင်နေစဉ် အရက်လည်းစွဲသဖြင့် တစ်နေ့တွင် အဆုတ်အအေးပတ်ရာမှ အဖျားဝင်လာသည်။

တော်ရုံတန်ရုံထင်၍ ဆေးမြီးတိုများနှင့် ကုသသော်လည်းမရ။ ကသာဆေးရုံကြီးသို့ တင်ရတော့သည်။ ဆေးလိမ်ကြိုက်သူဖြစ်သဖြင့် ချောင်းဆိုရာတွင် သွေးများပါလာသည်။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဦးစံမှာ အဆုတ်ရောင်ရောဂါကြောင့် ကွယ်လွန်ရှာသည်။

ဒေါ်ရေးမှာ တောဌ်နေထိုင်စဉ်က ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သူ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးစံအား အလွန်ချစ်ခင်သူဖြစ်၍ ငို၍မဆုံး။ ပြော၍ မဆုံးတော့။ ကံအကျိုးပေးကြောင့် ကံကုန်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့သော အင်နီက တရားချသော်လည်း ဒေါ်ရေးက တရားမရ။

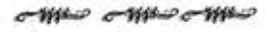
ဝင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ရပြီး သက်သောင့်သက်သာ အနားယူချိန်ရောက်ခါမှ အသေစောခဲ့သူကြီးအတွက် အစားအသောက်ဖျက်ပြီး တပိုင်ပိုင် တတွေတွေ ဖြစ်နေရှာသော မိခင်ကြီးအား စိတ်ပြောင်းစေရန် အင်နီက ဇနီးဖြစ်သူ မနှင်းနုနှင့် တိုင်ပင်ပြီး

လမ်းဆုံလမ်းခွကျသည့် ၎င်းတို့၏အိမ်ရှေ့တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကလေး ဖွင့်သည်။

အစပိုင်းတွင် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် နှင်းနုက ရောင်းသော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှေးရောင်းလာခဲ့သော ဒေါ်ရေးမနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ကူရတော့သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ကုန်စုံဆိုင်ကလေးမှာ အရောင်းအဝယ် ကောင်းလှသည်။ လက်မလည်အောင် ရောင်းရတော့မှ ဒေါ်ရေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ရှေးရောင်းဝါသနာပါသူဖြစ်၍ စိတ်ဖြေရာ ရသွားဟန်လည်း တူပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန်ယူရပြီး မုဆိုးလမ်းညွှန်လုပ်ရသော တစ်ပွဲစားအင်နီဘဝမှာ အိမ်ဆိုင်ကလေး၏ ပုံမှန်ဝင်ငွေကြောင့် အသက်ရှူချောင်လာသည်။ အားအားယားယား အချိန်ရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သစ်တောအရေးပိုင် ဦးနေအောင်တို့အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးလေး ကျော်စိန်ဝင်း၏အဖေမှာ သစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အင်နီတို့အဖေနှင့် အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်စိန်ဝင်းနှင့် အင်နီတို့ သိကျွမ်းနေကြသည်။

ထိုစဉ် အသားဖြူဖြူ။ အရပ်မြင့်မြင့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့်အဖွဲ့
ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ စုစုပေါင်း(၆)ဦး ဖြစ်သည်။ တော
လိုက်အဝတ်အစားကိုယ်စီနှင့် အကောင်းစားသေနတ်များလည်း ပါကြ
သည်။ ကိုမောင်ကြီးက မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ဒီဆရာက ဦးစိန်ချစ်ပါ (...)သံရုံးက အရာရှိနဲ့အဖွဲ့တွေ
ပါ။ ဒီဆရာတွေကတော့ သစ်တောအရေးပိုင်ဦးနေအောင်၊ တောအုပ်
ဦးဇော်မင်းနဲ့ စာရေးကိုကျော်စိန်ဝင်း။ ဒီဆရာကြီးကတော့ ခင်ဗျားတို့
အလွန်တွေ့ချင်နေကြတဲ့ တစ်ပွဲစားမှဆိုးကြီး ကိုအင်နီပါ။”

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ပြီးနောက် မနက်စာ အတူစားကြသောက်ကြသည်။

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ကျွန်တော်ကတော့ မှော်ဘီ၊ တိုက်ကြီး၊ ချိုး
ဖြူကန်၊ ပဲခူးရိုးမ၊ ပြည်တစ်ဖက်ကမ်း ပန်းတောင်၊ တောင်ကုတ်၊
ဖောင်းကန်အင်း၊ ဥသျှစ်ပင်၊ ညောင်ကျို၊ မိုးထိတောင်၊ တောင်ငူ၊
ကျောက်ကြီး စုံနေပြီဗျ။ တောကောင်အကြီးအသေး အတော်စုံအောင်
ပစ်ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ အားရက်ကလေးရတာနဲ့ ဒီက ကိုမောင်ကြီး
ကလည်း ကိုအင်နီအားကိုးနဲ့ လှမ်းဖိတ်တာကြောင့် လာကြတာပါ။ ဆရာ
ဦးနေအောင်တို့ သစ်တောအဖွဲ့နဲ့ ဆုံနေတော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့
ဗျာ။ ကသာပတ်ဝန်းကျင် တောစုံအောင် လည်ကြတာပေါ့။”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကျွန်တော်တို့လည်း သစ်လုပ်ငန်းတာဝန်နဲ့
သွားလာရင်း အပျော်တမ်းမှဆိုးတွေပါပဲ။ ကိုအင်နီနဲ့တွေ့မိတော့ သေချာ
လို့ မပင်ပန်းတော့ဘူး။”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “ကျွန်တော်ကတော့ ကိုအင်နီနဲ့ အမြဲတမ်းတွဲ
နေတော့ ကိုအင်နီအကြောင်းကို သိနေပြီဗျာ။ အခုတစ်ခါ ဦးစိန်ချစ်တို့

အခန်း(၅)

ဧည့်သည်မှဆိုးများနှင့် တောပစ်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ကိုအင်နီနှင့်အတူ
ကမ်းနားရှိရွှေကမ်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်၍ မနက်စာ စား
သောက်နေကြစဉ် ကိုအင်နီ၏မိတ်ဆွေ ကိုမောင်ကြီးနှင့် ဧည့်သည်များ
ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “တော်ပါသေးရဲ့ ... ကိုအင်နီရယ်၊ တွေ့ပေ
လို့သာပဲ။ ဆရာဦးနေအောင်တို့နဲ့ တောထဲပါသွားပြီ အောက်မေ့နေ
တာ။ ပတ္တမြားမြို့သစ်က အိမ်ဝင်မေးပြီးမှ ဒီကိုလာရတာ။ ရန်ကုန်က
လာတဲ့ ဆရာဦးစိန်ချစ်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

လည်း ရန်ကုန်ကရောက်လာပြီး ဆရာဦးနေအောင်တို့နဲ့လည်း တွဲမိပြီ ဆိုတော့ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုအင်နီရေ ... ဒီက မိတ်ဆွေတွေက လက်ယားနေကြတော့ ဒီနေ့ ဘယ်တော့တိုးသွားပြီး ဘာကောင်ပစ်ကြမလဲ။ ညွှန်ကြားပါဦး”

အင်နီက စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးနောက် အလင်းတစ်ချက်ရ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့ ခွာလှန်ကြီး ပစ်မလား။ သင်းကွဲစိုင်းကြီး တစ် ကောင်တည်းနေတာ။ အန္တရာယ်တော့ များတယ်။ ဒီကောင်ကြီးက နာမည် ကြီးမုဆိုးတွေ မနိုင်လို့ လက်လျှော့ထားရတာ။ အလွန်လည်း ပါးနပ် တယ်”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “ကိုအင်နီနဲ့ ဆုံဖူးလို့လား။ ဘယ်တော့ကို သွား ရမှာလဲ”

“ငါနဲ့တော့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ခွာရာပဲ မြင်ဖူးသေး တာ။ သူ့ရဲ့ နောက်ခြေထောက်တစ်ဖက်က မုဆိုးပေါက်စတွေ ပစ်ထား လို့ ခြေတစ်ဖက်နိမ့်ပြီး ခွာရာကြီးက အပေါ်ကို လန်နေတယ်။ မည်း မည်းမြင်တာနဲ့ အတင်းလိုက်ထိုးတတ်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် မုဆိုးတွေက ဝေးဝေးက ရှောင်ကြတယ်”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ကျုပ်တို့ကတော့ အဲဒီအကောင်မျိုးမှ ပစ်ချင် တာ။ ကျုပ်မုဆိုးသက်တမ်းမှာ အိပ်နေတဲ့တောကောင်ကို မပစ်ဘူး။ ဇီးနဲ့သားကောင်ကို မပစ်ဘူး။ တောကောင်ရဲ့နောက်ကလည်း မပစ်ဘူး။ ရှေ့တည့်တည့်က ရင်ဆိုင်ပစ်တာချည်းပဲ။ တောကောင်ဆိုတာ သဘာဝ ကပေးတဲ့ ခွန်အားနဲ့ ဦးချိုအဖွယ်ပဲရှိတာ။ သူတို့အတွက်လည်း အခွင့်

အရေးပေးရမှာပေါ့ဗျာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျုပ်တို့မှာက အကောင်းစား သေနတ်တွေနဲ့ လူအင်အားကလည်း များသေးတယ်။ သူက တစ်ကောင် တည်း။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဗျာ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဦးစိန်ချစ် တောကောင်တွေ အပေါ်မှာထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ နောက်ပြီး တောကောင်တွေတာနဲ့ မည်းမည်းမြင်ရာပစ်တာလည်း မုဆိုးစည်းကမ်း မဟုတ်ဘူး။ မပိုင်ရင်မပစ်နဲ့။ ပစ်ရင်လည်း သေကွင်းသေကွက်ကို အသေ အချာချိန်ပြီး ပွဲသိမ်းပစ်ရတယ်။ ဒါမှလည်း တစ်ဖက်တောကောင်မှာ တာရှည်မခံစားရဘဲ ဇီဝိန်ချုပ်မယ်။ နောက်တစ်ခုကလည်း အန္တရာယ်ရှိ တဲ့ တောကောင်ကြီးတွေကို ပစ်လို့မသေရင် မုဆိုးမှာတာဝန်ရှိတယ်။ အစအဆုံး လက်စတုံးပေးရမယ်”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ဟုတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးနေအောင် သဘော ချင်း ကိုက်ညီတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုအင်နီ အဲဒီခွာလှန်စိုင်းကြီးကို ဘယ် တော သွားပစ်ရမှာလဲ ”

“ကသာအနောက်တော ဖက်ဆွတ်တောင်ခြေကို သွားရမှာ။ နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ်”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “လူကများမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဂျစ်ကား နဲ့ ဆုံမယ်မထင်ဘူး။ စားစရာသောက်စရာတွေကလည်း ပါဦးမှာ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးနေကျ ကျွန်တော့် စာရေးလေး ကျော်စိန်ဝင်းရဲ့ ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီး ရှိပါတယ်။ ဘောလုံးပေး ခရီးက ဒေါ့ဂျစ်ကားနဲ့မှ ကောင်းတာ။ သူတို့ကားကြီးက အမိုးဖွင့်ထား ပြီး မီးအားလည်းကောင်းတော့ ညဘက်ညမီးလည်ဖို့ အလွန်ကောင်း တာ”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “အဲဒါဆို အဲဒီကားကြီးငှားပါ ဆရာဦးနေအောင်။ ကျွန်တော် ငှားခလည်း ပေးပါမယ်။ ဓာတ်ဆီလည်း ထည့်ပါမယ်။ ကုန် ကျသမျှ ကျွန်တော် အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်”

“ကဲ ... ကိုအင်နီရေ ဘယ်အချိန်ထွက်ကြမလဲ”

“စောသေးသားပဲ။ အခုပဲ ထွက်မယ်လေ။ နေ့လယ်ခင်း ခွာ လှန်ကြီးအိပ်ချိန်မှာ ရှာပြီးပစ်ရတာပေါ့”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကဲ ... အဲဒါဆိုရင် ကိုမောင်ကြီးနဲ့ ကျော်စိန် ဝင်းက ကားကိစ္စလုပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦး မယ်”

ကျွန်ုပ်နှင့် တောအုပ်ဖော်မင်း ဘိုတဲသို့ ပြန်လာကြပြီး အဝတ် အစားလဲသည်။ သေနတ်နှင့်ယမ်းတောင့်၊ ရေဘူး၊ ဓားမြှောင်တို့ကို ပြင်ဆင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်၍ ရွှေကမ်းသာဆိုင်ကို ပြန် ရောက်တော့ ကားမရောက်သေးသဖြင့် စကားပြောရင်း စောင့်ဆိုင်း နေကြသည်။

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ဪ ... ဦးနေအောင်ကလည်း မဂ္ဂနမ် ရိုင်းဖယ်ကို သဘောကျတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်နိုင်ငံလုပ် သေနတ်လဲ”

“ဘယ်လ်ဂျီယန်လုပ်ပါ။ ဒသမ . ၃၇၅ မဂ္ဂနမ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်လိုဏ်စင်နဲ့ ကိုင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဌာနမှာတော့ ဒသမ . ၃၀၃ အမေရိကန်ရိုင်းဖယ်နဲ့ ဂရင်းနာ၊ တစ်လုံးထိုး ပြောင်းချောသေနတ်တွေ ပဲရှိတယ်။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ ...။ ကျွန်တော် ကိုင်တာကတော့ ဒသမ . ၃၇၆ မဂ္ဂနမ် စပါယ်ရှယ် ရိုင်းဖယ်ကြီးပါ။ ဘယ်ဂျီယန်နိုင်ငံလုပ်ပဲ။ မဂ္ဂနမ်ကို ချက်ကလည်း လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လ်ဂျီယန်နိုင်ငံလုပ် သေနတ်တွေကို မမိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးစိန်ချစ်။ ချက်ကိုစလိုဗက်က သေနတ် တွေမျိုးစုံ ထွက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံပျော့ဟန်တူတယ်။ ပစ်ပါများရင် ပြောင်းရစ်တွေပါးပြီး RANGE မမီတော့ဘဲ ပစ်မှတ်ကို စိတ်တိုင်းကျ မထိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးနေအောင်။ ကျွန်တော့်သေနတ်လည်း တစ်လက်ကိုင်ပါပဲ။ အလွန်စိတ်ချရတယ်။ ယမ်းအားဂရိန်လည်း ပြင်း တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပစ်ရင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ပစ်တာချည်းပဲ။ အလွဲလွဲအချော်ချော် မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။

ကျွန်တော်ကတော့ နိုင်ငံခြားက ကိုယ်တိုင်မှာပြီး လိုင်စင် လုပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ USA လုပ် SMITH AND WATSON ပြောင်းရောင်းခြောက်လုံးပြုပြီးကလေးလည်း ပါသေးတယ်။ လိုရမည်ရ အနီးအဝေးတိုက်မို့အတွက်ပေါ့ဗျာ။ သူကလည်း ပြောင်းရှည်ဆိုတော့ ထိ ရောက်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ် : “ကျွန်တော့်မှာလည်း SMITH AND WATSON ကလေးရှိတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းတိုက် အသံကျယ်တယ်။ အနီး အဝေးစေ့စွာ ကောင်းပါတယ်။ ပြောင်းတိုက်ဆိုတော့ နည်းနည်းခါတယ်။ ပစ်လေ့ရှိပုံပစ်မှတ်ကို မှန်တယ်။ ဌာနက ပေးထားတာပါ”

လူခင်ပုထိုးထိုင်တွင် ကျော်စိန်ဝင်းနှင့် ကိုမောင်ကြီး။ ဒေါဂျစ်ကားပက် လက်ကြီးဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

ကိုမောင်ကြီး : “ဆရာတို့ရေ... ဓာတ်ဆီရှာနေတာနဲ့ ကြာ နေပုံဘာမျိုးနဲ့ (၁၀)ဂါလံတောင် ထည့်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ကြိုက်သာ လည် ကြပေမိရဲ့။ နေဦးလို့... နေလယ်စာအတွက် ထမင်းထုပ်တွေကို မှာ ထားတာ ယူရဦးမယ်”

ထိုစဉ်တွင် ဆိုင်အလုပ်သမားများက ထမင်းထုပ်များအား ယူ လာပေးသဖြင့် ကိုမောင်ကြီးက ငွေရှင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကားထွက်လာ တော့ မနက်(၈)နာရီ ကျော်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကား သစ်တောလမ်းမှ ရထားလမ်းကျော်၍ အနောက်ဘက်သို့ထွက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ကိုအင် နီက ပတ္တမြားမြို့တစ်ဖက်မှ ထွက်ရန်ပြောသဖြင့် မြို့သစ်ဘက်သို့ ဖောင်း ခဲ့ကြသည်။ ကိုအင်နီက ပတ္တမြားမြို့သစ်မှ သူ့အိမ်သို့ ခေတ္တဝင်သည်။

သူ့အိမ်ကလေးမှာ ကားလမ်းဘေး မြေကွက်ကျယ်ကျယ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ ကုန်စုံ ဆိုင်ကိုတော့ အိမ်အနီးတွင် သီးခြားဆောက်ထားသည်။ ကိုအင်နီ၏ လက်ရာဖြစ်ပေမည်။ မြို့သစ်ကျော်မှ ရထားလမ်းဖြတ်ကူးပြီး ဖက်ဆွတ် တောင်တန်းကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်းခဲ့သည်။

လမ်းနံဘေးဂဲယာတွင် သစ်မာအုပ်စုဝင်များ ဖြစ်ကြသည့် ကျွန်ုပ်၊ ပျဉ်းကတိုး၊ ပိတောက်၊ အင်ကြင်း၊ အင်၊ ကညင်၊ တမလန်၊ သစ်မန်ကျည်းပင်များ ပေါက်ရောက်နေပြီး တောင်ခြေအနီးရောက်တော့ သစ်ဖြူ၊ တောင်တမာ၊ စကားဝါ၊ စကားစိမ်း၊ ယင်းမာ၊ နေ၊ ဘာသစ် များအပြင် ခုခံ၊ ပျဉ်းမသတီ၊ သင်းဝင်၊ လက်ပံ၊ မအူ၊ သစ်ကဖော်၊ တုတ်ဟဲ၊ ထောက်ကြံ၊ မဏိဩဃ၊ ရုံး၊ ဖန်ခါး၊ တောသရက်၊ အောက် ချင်းစာ၊ ဘိုင်၊ နဘဲ၊ ချည်ဂုတ်၊ တောင်ပိန္နဲ၊ မျောက်လုတ်၊ သပြေ စသော သစ်မျိုးစုံကို တွေ့ရသည်။ ကသာတောမှာ အဖိုးတန်သစ်မျိုးစုံ ထွက်သောတောကြီး ဖြစ်သည်။ တောကောင်လည်း မျိုးစုံသည်။ သစ်ခွ ပန်းမျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မြို့နယ်ရေယာအား သစ်တောကြီး ဆာ ဖုံးလွှမ်းထားသဖြင့် အလွန်အေးချမ်းသာယာသည်။

အင်းတော်လမ်းခွဲရောက်တော့ ကိုအင်နီက တောင်ခြေသို့ မောင်းခိုင်းသည်။ ညာဘက်သို့ချိုး၍ မောင်းခွဲရာ တောင်ခြေတောစပ် ရွာကလေးများအား ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် အင်နီက လက်ဝဲဘက်သစ် ထုတ်လမ်းသို့ ချိုးဝင်ခိုင်းသည်။ တစ်မိုင်ကျော်ခန့်မောင်းပြီး ပျဉ်းမ တောစခန်းရောက်တော့ ကားရပ်ခိုင်းသည်။

အင်နီ   ။   ။ “ငါတို့ ဒီကနေ လမ်းလျှောက်ရမယ်။ ကညင် နှစ်ပင်စခန်းရောက်မှ သစ်ရာတောကို ဆက်သွားရမယ်။ ခွာလှန်ကြီး က အဲဒီမှာ စတည်းချတာ”

ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် သစ်တောကြီးမှာ ညို့နေသည်။ နွေ နှောင်းရာသီဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်များ အရွက်သစ်လဲပြီး ရွက်နုဝေ နေသဖြင့် နေပြောက်ပင် မထိုးပါ။ အချိန်က နေမွန်းတည့်လှပြီ။

အင်နီ   ။   ။ “ကဲ ... ငါတို့ နေ့လယ်စာ စားကြမယ်။ တော လိုက်နေရင် ထမင်းစားလို့ မကောင်းဘူး။ တစ်ခါတည်းစား။ တစ်ခါ တည်းသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ကျွဲတည်းပင်ကြီးအောက်၌ ဝိုင်းဖွဲ့၍ နေ့ လယ်စာ စားကြသည်။ ထမင်းစားနေတော့မှ လူများကို ရေတွက်ကြည့် မိသည်။ အားလုံးပေါင်း (၁၂)ယောက်ဖြစ်သည်။ တောအတွေ့အကြုံ ရှိသူများရော၊ မရှိသူများပါ ပါဟန်တူသည်။ ခွာလှန်ကြီးနှင့်တွေ့လျှင် တော့ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကြပေဦးမည်။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးနောက် အင်နီက လူခွဲသည်။ သူက ရှေ့က၊ သေနတ်သမားများက နောက်က၊ လက်နက်မပါသူ ဧည့်သည် များက နောက်ဆုံးက တန်းစီ၍လိုက်စေသည်။ လေတင်လေအောက်

ရွေးသည်။ စကားမပြောရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရဟုလည်း မှာသည်။ ခြေသံလုံစေရန် ခြေဖွနင်းနည်းကိုလည်း ပြသည်။

ကညင်နှစ်ပင် မုဆိုးစခန်းရောက်ပြီးနောက် ဆက်၍လျှောက် ခဲ့ကြရာ ရေစမ်းရှိသော တောစိမ်းသို့ရောက်သည်နှင့် အင်နီက လက် နက်မပါသူ ဧည့်သည်များအား အရိပ်ကောင်း၍ ပင်စည်ကြီးသော ပျဉ်းမ ပင်ကြီးအောက်၌ အနားယူရင်း စောင့်ကြရန်မှာသည်။

ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်ကိုသာ ကိုင်ထားသည့် စာရေးကလေး ကျော်စိန်ဝင်းအား ဧည့်သည်များအတွက် အစောင့်ချထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် နှင့် ဦးစိန်ချစ်၊ အဖော်(၃)ဦး၊ ကိုဇော်မင်းတို့က လက်နက်ကိုယ်စီအသင့် ပြင်၍ ကိုအင်နီနောက်မှ တန်းစီ၍ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“သူ အိပ်နေတယ်။ ရှေ့နားမှာတင် ရှိတယ်။ ဒီမှာ ခြေရာ ခြေကြောင်းတွေ။ ခင်ဗျားတို့ လူဖြန့်တက်တော့။ အနံ့ခံ အလွန်ကောင်း တယ်။ နားပါးတယ်။ ကိုယ်က ဦးပါစေ။ အလွန်အားကောင်းတဲ့ ကောင် ကြီးဆိုတာ မမေ့နဲ့”

ကျွန်ုပ်တို့အား မှာကြားပြီး ကိုအင်နီ ပင်စည်ကြီး၍ ခွဆံ့ ကောင်းသော ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်နယ် ကျွမ်း ကျင်စွာ တက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူဖြန့်လိုက်သည်။ အလယ်က ကျွန်ုပ်၊ ဇော်မင်းနှင့် ဦးစိန်ချစ်တို့ ဖြစ်သည်။ လက်နက်ကိုင် (၆)ဦး ဖြစ်သည်။

စိုင့်ကြီးအား ခြေရာခံလိုက်လာကြရာ ဝါးရုံတောတန်းအလွန် ကျွဲတညင်းပင်ကြီးအောက်ရှိ အလွန်ကြီးမားသော မြရာပင်ချုံပင်ကြီး ဆီသို့ ခြေရာများက ဦးတည်နေသည်။ ကိုအင်နီပြောသလို ချုံထဲ၌ စိုင့် ကြီးအိပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အချက်ပြ၍ လူစုခွဲကာ ပင်စည်ကြီးသော သစ်ပင် ကိုယ်စီကပ်၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ မကြာပါ။ မြရာပင်ချုံကြီး လှုပ် လာသည်။ ချိုကားကားကြီး ပေါ်လာသည်။ လူနဲ့ရဟန်တူသည်။ ‘တရှူး ရှူး’ နှာမှုတ်၍ ‘ဘူးဘူး’ ဟုအော်မြည်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးချလာတော့သည်။

“ဘူး ... ဘူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

ရင်ဆိုင်ပစ်လိုသော ဦးစိန်ချစ်က အလျင်ပစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့က တစ်ချက်စီ ပစ်ကြသည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိန်း ... ဒိုင်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

မီးရထားခေါင်းတွဲကြိုသဖွယ် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးချလာသော

ဦးစိန်ချစ်နှင့်အဖွဲ့မှာ အတွေ့အကြုံများသူများ ဖြစ်ကြကြောင်း သွားရင်းလာရင်း ဂရုပြုမိသည်။ တောတိုးသည်မှာ ညင်သာသည်။ တော စီးဖိနပ်များစီးထားပြီး လမ်းလျှောက်တော့လည်း ညင်သာသည်။ အသက် ရှူသံပင် မကြားရ။ ကိုအင်နီကတော့ သေနတ်မကိုင်။

သူ၏လက်စွဲတော် အရွက်ကြီးကြီး ဓားရှည်ကြီးကိုတော့ ကိုင် ထားသည်။ သစ်ရာတောကိုရောက်တော့ သူက လက်ထောင်ပြု၍ ရပ် စေသည်။ ပြီးနောက် သူတစ်ဦးတည်း ရှေ့တက်သွားသည်။ ခြေရာ၊ ခြေကြောင်း ငုံ့ကြည့်သည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်နှင့် ပင်စည်များကို လိုက် ကြည့်သည်။

တစ်နေရာသို့ရောက်တော့ သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် လက်ညှိုးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ စိုင့်ချေးပုံကြီးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် တို့အား လက်ယပ်ခေါ်သည်။ အနီးရောက်တော့ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

စိုင်းကြီးမှာ ဦးစိန်ချစ်၏ ဒဿမ . ၃၄၆ မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန်ကြောင့် တုံ့ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားသော်လည်း မလိဘဲ ဆက်ပြေးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကပစ်သည်။ ထို့နောက် အဖွဲ့က ဝိုင်းပစ်သော်လည်း အရှိန်ကြီးလွန်း၍ ဦးစိန်ချစ်အကာအကွယ်ယူထားသော ကျွန်းပင်ကြီးအား 'ဒုန်း' ခနဲ ဝင်တိုးပြီးမှ အသက်ပျောက်၍ လဲတော့သည်။

“ဒုန်း ... ဝုန်း ...”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ဟင်း ... တော်ပါသေးချဲ့ဗျာ။ ကျွန်းပင်ကြီးခံနေလို့ ကျွန်တော်သက်သာတာ။ အသက်ကတော့ အတော်ပြင်းတဲ့ ကောင်ကြီး။ ပိဿာချိန်ကလည်း (၄၀၀) (၅၀၀)ရှိမယ် ထင်ပါချဲ့”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ရှိနိုင်တယ် ဦးစိန်ချစ်။ ပြောင်တွေလောက် မကြီးပေမဲ့ ဒီတော့နွားမျိုးနွယ်ဝင် စိုင်းတွေကလည်း အတော်ကြီးကြတယ်။ သင်းကွဲကြီးဆိုတော့ တစ်ကောင်တည်း စိတ်ကြိုက်ရှာစားနိုင်တာကိုးဗျ။ အုပ်လိုက်ဆိုရင် လုစားကြရမှာလေ”

ကျွန်ုပ်တို့ စိုင်း (ခွာလှန်) ကြီးအား စစ်ဆေးကြရာ ကိုအင်နီ ပြောသကဲ့သို့ပင် နောက်ခြေဘယ်ခွာမှာ လန်နေပြီး ဒူးဆစ်အောက်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာကို တွေ့ရသည်။ အရိုးမထိဘဲ ရှုပ်မှန်ထားဟန်တူသည်။ အကြောပြတ်သွား၍ အကြောက ထုံးနေသည်။

သေနတ်ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးကြရာ ဦးစိန်ချစ်၏ ဒဿမ . ၃၄၆ မဂ္ဂနမ် ကျည်ဆန်ရာက ရှေ့လက်ပြင်ကို မှန်သည်။ အောက်ရောက်သွား၍ နှလုံးကို မဖောက်နိုင်။ ကျွန်ုပ်၏ ဒဿမ . ၃၄၅ မဂ္ဂနမ် ကျည်ဆန်က နောက်လက်ပြင်ကို ထိသည်။ ငယ်ထိပ်နဖူးတွင် ကိုးလုံး ကျည်မှန်ထားသော်လည်း ဦးနှောက်ပေါက်မထွက်သေး။ ဝမ်းဗိုက်တွင် ဒဿမ . ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်က ဖောက်ဝင်သွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကိုးလုံးကျည်ဆန်ရာများ ပြည့်နေသည်။ သေနတ်(၆)လက်၏ ကျည်အားဖြင့် လဲသင့်ပါလျက် ကျွန်းပင်ကြီးအား ဝင်တိုက်ပြီးမှ လဲခြင်းမှာ အတော်ထူးဆန်းနေသည်။ အားလုံးလည်း အံ့ဩနေကြသည်။ ထိုစဉ် ကိုအင်နီ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ...

“ထူးတယ်ဟေ့။ ဒီလောက်အသက်ပြင်းတဲ့ တောကောင် ငါ မမြင်ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားတို့လက်တွေလည်း မညံ့ကြပါဘူး။ မှန်းစမ်း ... ခြောက်ချက်စလုံး မှန်တယ်။ လက်ပြင်နောက်ကဒဏ်ရာက ဘယ်သူပစ်တာလဲ။ နှလုံးကို ဖောက်သွားတာပဲ။ ဒါတောင် တုံးခနဲမသေဘူး။ ကဲ ... ခဏနားကြဦး။ ငါ လုပ်စရာလေးတွေရှိတာ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ကိုအင်နီက စိုင်းကြီး၏ နားရွက်ဖျား၊ အမြီးဖျားများကိုဖြတ်၍ သစ်ရွက်ဖြင့်ထုပ်ကာ တောတင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ဘက်တွင် စောင့်နေကြသောအဖွဲ့များ လိုက်လာကြသည်။

“ဟာ ... နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ကားဆီသယ်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကင်မရာပါလာသော ဦးစိန်ချစ်က စိုင်းသေကြီးနှင့်တွဲ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတော့သည်။

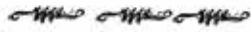
ကိုအင်နီ ။ ။ “လွယ်ပါတယ် ... လူများသားပဲ။ ငါ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ကိုအင်နီ ဝါးရုံသို့သွားပြီး အဆစ်ပိတ် ဝါးနက်ဝါး တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်များအား ရွေးသည်။ ခုတ်ပြီး အချောသပ်သည်။ ပြီးနောက် ကျားမနိုင်နွယ်များ ခုတ်သည်။ ခြေ၊ လက်ဖျားအား ဝါးလုံး လျှို၍တုပ်သည်။

ပြီးနောက် နွယ်ကြိုးဖြင့် သိုင်းကာ (၆)ယောက်ထမ်းနိုင်ရန် ဝါးလုံးများ တန်းသည်။ (၆) ဦးဝင်ထမ်းတော့ စိုင်ကြီးမှာ မတ်တတ် ကြီး ဒယဉ်တိုက်ပါလာသည်။ သို့သော် အဝေးကြီး မထမ်းနိုင်ကြ။ နား ၍နား၍ ထမ်းသည်။

ကျော်စိန်ဝင်းကလည်း ကားကို နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် နေရာ ရွှေပေးသည်။ ကားပေါ်သို့တင်တော့လည်း လူအားဖြင့်မရ။ မျောများ ခုတ်၍ ကုတ်အားဖြင့် တင်ကြရသည်။ ကားပေါ်တင်ပြီးမှ အားလုံး နားကြရသည်။

ဦးစိန်ချစ်က ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဝိစကီပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ဝပ် သောက်ကြသည်။ ကိုအင်နီအား တိုက်သော်လည်း မသောက်။ ကျန်သူများအားလုံး သောက်ကြသည်။ ပြန်ကြတော့ ညနေ စောင်းချေပြီ။ စိုင်ကြီးမှာ ကြီးမားလွန်းလှ၍ ကားနောက်ခန်းမှ လူများ ထိုင်စီး၍မရတော့။ မတ်တတ်ရပ်၍ စီးကြရသည်။ ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီးမှာ တောလမ်းတွင် တအိအိသာ မောင်းနိုင်တော့သည်။

ကသာမြို့ပြန်ရောက်တော့ ကိုမောင်ကြီးက မြို့လယ်ဈေးအနား ရှိ သူ့အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်သွားသည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးဖြင့် အလွန်ခမ်းနား သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ၌ ဧည့်ဆောင် ကို သပ်သပ်ဆောက်လုပ်ထားသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ကိုအင်နီက စိုင်ကြီးအား အရည်ချ သည်။ စနစ်တကျ ခုတ်ထစ်ပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှင် ကိုမောင် ကြီးက မြည်းစရာများနှင့် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ပေးသည်။ ကိုမောင်ကြီး၏တပည့် များကလည်း အလွန်လျင်မြန်စွာ ချက်ပြုတ်ပေးရာ စိုင်ဝမ်းတွင်းသား ဟင်း၊ အသည်းကြော်၊ ဦးနှောက်ကြော်၊ အသားကြော်၊ အသားကင်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည်။ အရက်များမှာလည်း ဦးစိန်ချစ် ယူလာဟန် တူသည်။ ဝိစကီအကောင်း စားများချည့်သာဖြစ်သည်။

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “ဆရာဦးနေအောင်ရေ ... ကျွန်တော့်လူတွေ က ခွင့်ရက်သိပ်မရကြတော့ သုံးလေးရက် ဆက်တိုက် လည်ချင်ကြ တယ်။ အဲဒါ ဆရာတို့အဖွဲ့ပါ လိုက်စေချင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “အရေးပေါ်အခြေအနေရှိလို့ နယ်ဆင်းရရင် တော့ မအားဘူးပေါ့ဗျာ။ သာမန်အခြေအနေနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့အား လို့ ရပါတယ်”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ဆရာတို့လက်တွေ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့လက်တွေ့ က တက်ညီလက်ညီပါပဲဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နောက် နှစ်ရက်သုံးရက် လောက် အတူလည်ချင်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးစိန်ချစ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “အဲဒါဆို မနက်ဖြန် ဘယ်ဘက်သွားကြမလဲ ဆရာတို့”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ကိုမောင်ကြီးရေ ... ဟိုနှစ်ကလို ဘဲငန်းရိုင်း ကြီးတွေ ပစ်ရအောင်ဗျာ။ တရုတ်ပြည်ဘက်ကလာတဲ့ မှောင်ခိုဘဲငန်း ရိုင်းကြီးတွေလေ။ ကသာအနောက်တောင်ဘက်က ရွာတွေမှာလေ။ ဘာ တဲ့ ... နာမည်တောင် မေ့နေပြီ။ ရေကန်တွေ အင်းတွေရှိတဲ့ ရွာဗျာ။ ရွာနာမည်က နတ်ဆိုတာပါတယ်”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “ဪ... ဦးစိန်ချစ်ပြောတာ ကသာအနောက် တောင်ဘက်က နတ်ရေတွင်းနဲ့ နတ်တံခါးရွာတွေပါ။ ဒီအချိန်က ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်မို့ ကားလမ်းလည်း ပေါက်နေပါပြီ။ ဒီကနဲ့ မဝေး ပါဘူး။ လေးငါးမိုင်ပဲရှိလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန် သွားကြတာပေါ့”

ထိုစဉ် ကိုအင်နီက ဝင်ပြောလာသည်။

“အဲဒီဘက်မှာ ဘဲငန်းရိုင်းတွင်မကဘူး။ ရေစုစုလီ၊ တောဘဲ နဲ့ ဘိုစားငှက် (စနီက) နဲ့ တောဝက်တွေတောင် အုပ်လိုက်ကျနေတယ် လို့ သိရတယ်။ ညတော့ ရွာမှာ အိပ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “မြို့နဲ့မှမဝေးပဲ အရေးပေါ်လည်း ပြန်နိုင်တာ ပဲ။ ဆရာဦးနေအောင်တို့က ရုံးမှာမှာထားရင်လည်း လာခေါ်နိုင်တာ ပဲ။ ဆရာတို့ လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ စားကြသောက်ကြပြီး ညအတော်မိုးချုပ်မှ ကမ်း နားဘိုတဲသို့ ကျော်စိန်ဝင်း၏ ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီးဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဘို တဲပြန်ရောက်တော့လည်း ဦးမောင်ကြီးတို့ပေးလိုက်သော စိုင်သားများ ကို တပည့်ကျော်အောင်ဘုက ကင်ပေးပြန်သဖြင့် ကိုမောင်ကြီးလက် ဆောင်ပေးလိုက်သော ဝီစကီပုလင်းနှင့် ရေမိုးချိုးပြီး စားသောက်ကြ ပြန်သည်။ ကိုမောင်ကြီးတပည့်များ၏ လက်ရာလည်း ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့စားသောက်နေကျ၊ တပည့်ကျော်အောင်ဘု၏ လက်ရာ ကိုတော့ မမီသလိုပါပင်။

မြို့ထဲ ကိုမောင်ကြီး၏အိမ်တွင် ဧည့်သည်များဖြင့် မလွတ် လပ်ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အိပ်ရန် လိုက်လာခဲ့သည်။ ကိုအင်နီကလည်း အောင်ဘုလက်ရာကို ပို၍ကြိုက်သည်ဟုဆိုသည့် ထိုညက ကိုအင်နီမှာ သူ့ဝေစုရရှိသော စိုင်သားများအား ရွှေကမ်းသာဆိုင်သို့ သွားသွင်း သည်။

မုဆိုးလမ်းပြခလည်း သောင်းဂဏန်းရရှိသဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ဖြင့် အရက်သောက်နိုင်သည်။ အာရွှင်သဖြင့် စကားလည်း အတော် ပြောနိုင်သည်။ ကိုအင်နီ၏ မရိုးနိုင်သော မုဆိုးဇာတ်လမ်းများမှာ ဂန္ထီရ ဆန်သည်များလည်း ပါသဖြင့် မငြီးတမ်းနားထောင်၍ ကောင်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ညက ကိုအင်နီနှင့် စကားကောင်းကြသဖြင့် ညည့် သန်းခေါင်မှ အိပ်ကြရသော်လည်း မနက်(၆)နာရီခန့် ထ၍ ပြင်ဆင်ပြီး ရွှေကမ်းသာတွင် မနက်စာစား၍ ကျော်စိန်ဝင်း၏ ဒေါဂျစ်ကားကြီးဖြင့် မြို့လယ်ဈေးအနားရှိ ကိုမောင်ကြီးတို့အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မှဆိုး ဦးစိန်ချစ်နှင့်အဖွဲ့မှာ ဝီရိယကောင်းစွာ အဆင်သင့်စောင့်နေကြသည်။ ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “လာဗျို့... ဆရာဦးနေအောင်တို့၊ ဒီမှာ ရန်ကုန် က ဧည့်သည်တွေက ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားချင်တယ်ဆိုလို့ လုပ်ထားတယ်။ စားကြပါဦး”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကျွန်တော်တို့က ထုံးစံအတိုင်း ရွှေကမ်းသာ ဆိုင်မှာ စားပြီးကြပါပြီ။ ကျေးဇူးပဲ ... ဦးမောင်ကြီးရေ”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “ကဲ... ဒါဖြင့် အသင့်ပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ ရွာမှာ ပဲ ချက်ပြုတ်စားကြမှာမို့ ထမင်းထုပ်တွေ မယူတော့ဘူး။ ချက်ဖို့ပြုတ် ဖို့ အသားငါးဘူးတွေနဲ့ စိုင်သားကြော်တွေတော့ ယူလာခဲ့မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ကားထွက်လာတော့ မနက်(၇)နာရီခွဲပြီ။ သစ်တော လမ်းဘက်ဆင်းပြီး တပ်မတော်လမ်းမှ အနောက်တောင်ဘက်သို့ ဆင်း ခဲ့ကြသည်။ ကားလမ်းဆုံးတော့ မြေလမ်း၊ မြေလမ်းဆုံးတော့ ရွာကို ဦးတည်ဖောက်ထားသည့် နွေရာသီလယ်ကွင်းလမ်း။ ဖုန်တထောင်း ထောင်းတလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ဒေါဂျစ်ကားကြီးမှာ လယ်ကွင်းပြင်ထဲ၌ ရုန်း ကန်မောင်းနှင့်နေရသည်။

လယ်ကွင်းများမှာ ရိတ်သိမ်းပြီး ရိတ်သိမ်းစနှင့် အချို့လယ် များက မရိတ်သိမ်းရသေးဘဲ မောင်းညှိ၍ ယိမ်းယိုင်လဲနေကြပြီ။ တစ်စုံ

တစ်ရာသော အကြောင်းကြောင့် ရိတ်သိမ်းရန် နောက်ကျဟန်တူသည်။ သဖန်းကိုင်းရွာကို ကျော်ပြီးနောက် နတ်ရေတွင်းရွာဘက်သို့ ဆက်မောင်း ခဲ့ကြသည်။

နတ်ရေတွင်းရွာတွင် လယ်ထဲဝင်စားသော တောဝက်အုပ် သတင်းကို ကြားရသည်။ ညဘက်တွင် လယ်ကွင်းထဲ ဝင်စားခြင်းဖြစ် ပြီး ဝက်အုပ်မှာ အကောင်(၃၀)၊ (၄၀)ရှိကြောင်း သိရသည်။ ညဘက်မှ ပစ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ရွာခံမိတ်ဆွေအား အသိပေးခဲ့ပြီး ဘဲငန်းရိုင်းများ ပစ်ရန် နတ်တံခါးရွာဘက်သို့ ဆက်မောင်းခဲ့ကြသည်။

နတ်တံခါးရွာမှာ ရှေးဟောင်းရွာကြီးဖြစ်သည်။ ရွာ၏အနောက် တောင်ဘက်၌ ရေနက်ကွင်းနှင့် ကန်ကြီးများ၊ အင်းများရှိသည်။ ကန်ပတ် လည်အား ကိုင်းတောကြီးက ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ကန်ထဲအင်းထဲ၌လည်း ဒိုက်များ၊ ဗေဒါပင်များက ကမ်းစပ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရွာစွန်ရှိ ကိုအင်နီ၏အသိအိမ်တွင် စတည်းချကြ သည်။ အိမ်အနီး ကြီးမားသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးအရိပ်မှာ အေးမြလှသည်။ အောက်ခြေ မြေတလင်းကိုလည်း တံမြက်လှည်းထားသဖြင့် ပြောင်ရှင်း နေသည်။

ကိုမောင်ကြီး၏ တပည့်များက နေ့လယ်စာ ထမင်းဟင်းချက် ပြုတ်ရန် စတင်စီစဉ်ကြတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှာ အိမ်ရှင်ဦးမြအေး ဝည့်ခံသော ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့် ရေခွေးကြမ်းကို စားသောက် ရင်း ...

ကိုအင်နီ ။ ။ “ကိုမြအေး... ဒါက ကျွန်တော့်ဆရာတွေ။ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဦးစိန်ချစ်အဖွဲ့နဲ့ ကသာကလာတဲ့ သစ်တောအရေးပိုင်

ဦးနေအောင်တို့အဖွဲ့။ ဒါက ကသာကသူဌေး ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဦးမောင်ကြီး။ ဘဲငန်းရိုင်းနဲ့ တောဝက်ပစ်ဖို့ လာကြတာ”

“အင်နီရေ... ငါတို့ရွာက စပါးရိတ်ပြီးသွားပြီ။ ရေနက်ကွင်းဘက်ပဲ နည်းနည်းကျန်တော့တာ။ တောဝက်မလာတော့ဘူး။ ဒီရွာနားမှာတော့ အင်းတွေ၊ အိုင်တွေရှိလို့ ငါးပေါတယ်။ ဘဲငန်းရိုင်းနဲ့ ငန်းနက်ကြီးတွေရယ်၊ တောဘဲ၊ ဟင်္သာနဲ့ ဘိုစားငှက်တွေကတော့ လွှတ်ပေါ့ပဲ။ အဲ... တောဝက်ပစ်ချင်ရင်တော့ နတ်ရေတွင်းရွာကိုသွားပြီး ညအိပ်စောင့်ပစ်ရတယ်”

“အခုလိုအချိန်ရော ဘဲငန်းတွေကို ပစ်လို့ရသလား”

“အချိန်မရွေး ပစ်လို့ရတယ်။ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဆင်းနေတာ”

“တစ်ကောင်ကို သုံးပိဿာကျော်ကျော် ရှိမယ်။ ငန်းနက်ကြီးတွေက ပိုကြီးတယ်။ လေးပိဿာလောက်ရှိလိမ့်မယ်”

“ကဲ... ဒါဆို အခုသွားကြမယ်။ ကိုမြအေးက လမ်းပြပါဦး”

“အင်နီရယ်... နင်လာနေကျဘဲဥစ္စာ။ ရွာတောင်ဘက်တံခါးကထွက်တာနဲ့ ကိုင်းတောကြီးကို တွေ့မယ်။ ကိုင်းတောတစ်ဖက်မှာ အင်းအိုင်တွေချည်းပဲ။ ကိုင်းတောကွယ်ပြီး ပစ်ကြပေါ့။ ငါလိုက်စရာလိုသေးလို့လား”

“အင်းထဲ၊ အိုင်ထဲမှာ ငါးဖမ်းနေကြတဲ့လူတွေရော ရှိသလား”

“ဒီအချိန် မရှိတော့ဘူး။ ငါးဖမ်းတဲ့သူတွေက မနက်စောစောနဲ့ ညနေစောင်းမှ ဖမ်းကြတာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် အချိန်ကလေးရှိတုန်း သွားကြစို့... ဆရာတို့”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “နေဦး... ကိုအင်နီ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ်ကြီးနဲ့ နှစ်လုံးပြူးပဲပါတာ။ ငှက်ပစ်ဖို့အတွက် စရိတ်ကျည်တွေ ရွေးရဦးမယ်”

“ဦးစိန်ချစ်တို့အဖွဲ့ စရိတ်ကျည်များ ရွေးနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်မင်းလည်း ပါလာသည့် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်အတွက် စရိတ်ကျည် (S.G) များရွေးသလို၊ ကျွန်ုပ်ငှက်ပစ်ရန် အပိုဆောင်ယူလာသော ကျော်စိန်ဝင်းထံမှ ပွိုင့် ၂၂ SEMI AUTO ငှက်ပစ်သေနတ်ကလေးကို စစ်ဆေးရသည်။ အတွဲလိုက်မဟုတ်ဘဲ တစ်တောင့်ချင်းထွက်သော တောကောင်ငယ်ပစ် သေနတ်ကလေးဖြစ်သည်။ လက်တည့်ပါက ထိရောက်မှုရှိသော သေနတ်လည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စု ရွာတောင်တံခါးသို့ ထွက်လာကြသည်။ ကိုအင်နီက ရွာခံကိုမြအေးအား မရမက ခေါ်လာသည်။ ရွာအပြင် ပေသုံးလေးရာအကွာတွင် ကိုင်းတောကြီးက ဆီးနေသည်။ ရေနက်ကွင်းဒေသဖြစ်၍ ကိုင်းတောကြီးမှာ ကြဲပင်များအလား လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်မားကြသည်။ ကိုင်းပင်များကြားတွင် ကန်ထဲသို့ အဆင်းအတက်လမ်းကို တွေ့ရသည်။

ကိုအင်နီက လမ်းပြမှဆိုးပီပီ အရင်ဝင်၍ လေ့လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုင်းတောတိုး၍ နောက်ကလိုက်ဝင်ကြသည်။ ဘဲငန်းရိုင်းများကို မတွေ့ရ။ ရေစွလီ၊ တောဘဲနှင့် စနိုတ်၊ တင်ကျီးငှက်တို့ ပျံလိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေသည်။ အင်းရေပြင်မှာ အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။

ကမ်းစပ်တွင်ဖေဒါနှင့် ဒိုက်များပြည့်နေသော်လည်း ကန်လယ်တွင် ရှင်းလင်းနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပစ်လိုသည်မှာ ဘဲငန်းရိုင်းဖြစ်၍ စောင့်ကြရန်ညှိနှိုင်းနေကြစဉ် ကိုမောင်ကြီးက တောဘဲသားနှင့် ဘိုစားငှက် (စနိုက်)ကို ပစ်၍ အမြည်းလုပ်ရန် ပြောလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဇော်မင်းနှင့် ဦးစိန်ချစ်တပည့်များပစ်ခတ်ကြရန် ချောင်းမြောင်းနေရာယူကြသည်။ အသင့်ဖြစ်ကြသည်နှင့် တစ်ဦးက လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ တောဘဲနှင့် စနိုက်များ အုပ်လိုက်ထအပျံ့ ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

စရိတ်ကျည်ဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် အုပ်လိုက်ပြုတ်ကျသည်။ (၁၀) ကောင်ခန့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုအင်နီက အနီးရှိလှေကလေးဖြင့် ရေလယ်သို့သွား၍ ကောက်ရန်ပြင်နေသော ဦးမြအေးအား ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး အားလုံးပုန်းနေကြရန် လက်ရိုပ်ပြသည်။ မကြာပါ။

အရှေ့ဘက်မှ ဘဲငန်းအုပ်ကြီးပျံလာပြီး ကန်ရေပြင်အား တစ်ပတ်ဝဲ၍ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ရေထဲသို့ ဆင်းလာကြသည်။ သို့သော် ငှက်သေများတွေ့ရ၍ ကြောက်လန့်တကြား ရေပေါ်တွင်ကူးခတ်၍ ထအပျံ့ မုဆိုးအဖွဲ့က လက်မနှေးဘဲ ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

ဘဲငန်းရိုင်းများ ရေပေါ်မှပျံအတက် ထွေးခနဲ ပြန်ကျသည်။ (၈)ကောင်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ အင်နီနှင့် ဦးမြအေးဘို့ လှေကလေးကိုလှော်၍ သွားကောက်ကြသည်။ ဘဲငန်း၊ တောဘဲ၊ ရေစုစလီနှင့် စနိုက်ငှက်များ၊ လှေကလေးတစ်စီး အပြည့်ရသည်။

ဦးစိန်ချစ်က ကိုအင်နီအား စနိုက်ငှက်များဆွဲ၍လည်းကောင်း၊ သူနှင့်သူ့တပည့်က ဘဲငန်းရိုင်းများဆွဲ၍လည်းကောင်း တတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ အလွန်လည်း ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုအင်နီက ဝပ်နေကြရန် အချက်ပြပြန်သည်။ အားလုံး ပုန်းအောင်းနေကြစဉ် တောဆဲငန်းနက်နှင့် ဘဲငန်းကြားများ အုပ်လိုက် ပျံသန်းလာကြပြန်သည်။ အင်းရေပြင်ကို တစ်ပတ် ပတ်သည်။ ပြီးမှ ရေပေါ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

သို့သော် ဘဲငန်းနက်ကြီးများမှာ စိတ်ချလက်ချ အစာမစားတော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ်ကြည့်နေကြသည်။ ရေထဲတွင် သွေးညှိနံ့၊ ယမ်းနံ့များကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကိုဇော်မင်းတို့မုဆိုးတစ်သိုက် အသင့်ချိန်တွယ်ထားကြစဉ် ကိုအင်နီက ခြောက်လှန့်သံပေးလိုက်သည်။

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

ဘဲငန်းနက်များ ရေပြင်ပေါ်တွင် အရှိန်ယူကူးခတ်၍ ထအပျံ့ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။

“ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

ဘဲငန်းနက်ကြီးများမှာ အချိန်စီးလှ၍ ချက်ချင်းထမပျံနိုင်။ ရေကူးအတောင်ပံခတ်၍ယူပြီးမှ ရေထဲကထပျံနိုင်ကြရာ စရိတ်ကျည်ဆန်ထိမှန်၍ အတုံးအရုံး ပြန်ကျလာကြသည်။ ကိုဇော်မင်းတို့လက်ချက်ကြောင့် (၈)ကောင် အုပ်လုံးပြုတ်ရသည်။

ကိုအင်နီနှင့် ဦးမြအေးတို့ လှေကလေးဖြင့် ကောက်ကြပြန်သည်။ ထိုနေ့က ဘဲငန်းကြီး (၁၆)ကောင်နှင့် ရေစုစလီ၊ စနိုက်၊ တောဘဲများ အတော်များများရသည်။ အားလုံး ဝိုင်းဆွဲပြီး ရွာပြန်ကြသည်။

ချက်ပြုတ်သူများကလည်း တောဘဲများကို ဟင်းချက်သည်။
ဘဲငန်းများကိုတော့ ညနေစာအတွက် ကင်ရန်၊ ကြော်ရန်၊ ချက်ရန်
စီစဉ်နေကြပြီး ပိုသောအကောင်များအား ရွာတွင်ဝေမျှစားရန် ဦးမြအေး
အားအပ်သည်။ ဦးမြအေးကလည်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ဝေငှပေးသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီး ညနေခင်း ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် ဖျာကြမ်း
ခင်း၍ မှေးစက်အနားယူကြသည်။ အင်းဘက်၊ ကန်ဘက်တို့မှ တိုက်ခတ်
လာသော လေနုအေးကလေးမှာ အမောအပန်းပြေစေသည်။ ကုက္ကိုပင်
ရိပ်တွင် အနားယူရသည်မှာ အလွန်အေးချမ်းလှသဖြင့် ဘဝတစ်သက်
တာတွင် အမှတ်ရစရာလေးများ ဖြစ်သွားသည်။

ညနေစောင်းတော့ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ကြရန် စီစဉ်ကြသည်။ ပြန်
ကြမည်ဆိုသော်လည်း ကသာပြန်ရန်မဟုတ်။ နတ်တံခါးရွာမှ နတ်ရေ
တွင်းရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ညပိုင်းဝက်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ အလွန်ရိုး
အေးလှသော နတ်တံခါးရွာခံ ဦးမြအေးက နောက်လည်း မကြာမကြာ
လာရန် ဖိတ်သည်။

ချက်ပြုတ်သူများက နတ်ရေတွင်းရွာတွင် အလုပ်မရှုပ်စေရန်
ညစာထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေကြသေး၍ စောင့်ရသည်။ ထိုအချိန်
အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ တွင်းရေခပ်၍ ရေချိုးကြသည်။ ရေနက်တွင်းဒေသ၊
အင်းအိုင်ပေါ်သဖြင့် ရေနိုးသည်။ တွင်းရေမှာ စိမ့်အေးနေသည်။

ပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲကြပြီး အသင့်ဖြစ်သောအချိန်တွင်
ထမင်းဟင်းများလည်း ကျက်ပေပြီ။ ကိုမောင်ကြီး ကသာမှယူလာသော
အိုးခွက်များဖြစ်၍ အဆင်ပြေသည်။ ကားပေါ်တင်ပြီး ရွာခံဦးမြအေး
အား နှုတ်ဆက်၍ နတ်ရေတွင်းရွာသို့ ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

လမ်းမှာ လယ်ကွင်းထဲမှ ဖြတ်မောင်းရသဖြင့် ကန်သင်းရိုးများအား ကျော်တိုင်း ကားကဆောင့်သည်။ ဟင်းများ မဖိတ်စေရန် အထူးသတိထားကြရသည်။ နတ်တံခါးရွာနှင့် နတ်ရေတွင်းမှာ မဝေးလှပါ။ တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးပါသည်။ ထိုရွာ၌လည်း ကိုအင်နီ၏ အသိအိမ်တွင် စတည်းခိုကြပြန်သည်။ ရွာအနောက်ဖျားတွင် ဖြစ်သည်။

ရွာထဲတွင် မန်ကျည်းပင်များရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုသော ရွာစွန်ဦးကုလားအိမ်မှာ သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမား မရှိပါ။ အိမ်ကလေးက မြေစိုက်တဲ့အိမ်။ ဧည့်ခံစားပွဲရည်ကြီးထားသော အဆောင်အား အိမ်ရှေ့တွင် ထုတ်ထားသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ ဦးကုလားမှာ မုံရွာဘက်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသော အညာသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အညာလေ့ပုံစံ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နတ်ရေတွင်းရွာ၊ ဦးကုလားအိမ်တွင် ခေတ္တနားကြရင်း လယ်ထဲတောဝက်ဝင်သော သတင်းအား စုံစမ်းမေးမြန်းရသည်။
ကိုအင်နီ ။ ။ “ဦးကုလားရေ ... တောဝက်တွေက ဘယ်အပိုင်းကို ဝင်တာလဲ”

“ကိုအင်နီရေ ... ရွာအနောက်ပိုင်း ရေနက်ကွင်းလယ်တောကို ဝင်တာဗျ။ ဒီဘက်ကုန်းကျတဲ့အပိုင်းက ရိတ်သိမ်းပြီးလို့ ကျန်နေတဲ့ အခင်းတွေကို ဝင်တာဗျ။ အဲဒီဘက်မှာ ရေကကျန်နေသေးလို့ မရိတ်ရသေးဘူး။ ခြင်တော့ အလွန်ကိုက်မှာဗျနော်”

“အဲဒီကွင်းနားမှာ သစ်ပင်ကြီးကြီးရော ရှိသလားဗျ”
“လယ်ကွင်းပဲ ဘယ်သစ်ပင်ကြီးကြီးရှိမလဲ။ လယ်စောင့်တဲ့နဲ့ အခုနောက်ပိုင်း ဆောက်ထားကြတဲ့ ဝက်ခြောက်တဲ့တွေတော့ရှိတယ်”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “တစ်ညတလေ ဖြစ်သလိုပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ခြင်မကိုက်အောင် လိမ်းတဲ့ဆေး (REPITO) တွေပါလာတယ်။ အနံ့လည်း မထွက်ဘူး။ ရှေ့တန်းက တပ်မတော်သားတွေ သုံးတာ”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဦးကုလား ... လယ်ပိုင်ရှင်တွေကို ပြောထားဦးနော်။ ညကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စောင့်မှာဆိုတော့ သူတို့ မလာခဲ့ကြနဲ့လို့ ကြိုပြောထားဦး”

“စိတ်ချစမ်းပါ ... ကိုအင်နီရယ်။ ကျွန်တော် ပြောထားပါမယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်နေဦးမှာပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ ညနေစာ စောစောစားကြသည်။ အိမ်ရှင်ဦးကုလားမှာ ဘဲငန်းသားကို အတော်ကြိုက်ပုံရသည်။

“ဆရာတို့ရေ ... ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်နော်။ အမဲပစ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ပါ။ တောဝက်သားလည်း မစားဖူးသေးဘူး”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ကိုကုလားရယ် ... ခင်ဗျားကရွာခံပဲ။ ခင်ဗျားက လမ်းပြရမှာပေါ့။ တောဝက်သားလည်း တာဝစားရပါစေမယ် စိတ်ချပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီး အမဲလိုက်ယူနီဖောင်းလဲ၊ သေနတ်များအား စစ်ဆေးပြီး အမဲလိုက်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကိုကုလားအပြင်ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ ပြန်ရောက်လာပြီး ...

“ပြောခဲ့ပြီးဖျို ...။ သူတို့က အလွန် ကျေးဇူးတင်နေကြတယ်။ ဒီမှာ တောအရက် (၃) လုံးတောင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေးတယ်”

တို့မောင်ကြီး ။ ။ “ကျွန်တော်တို့မှာ အပြည်အဝှံ့ ပါပါတယ်။ ဦးကုလားပဲသောက်ပါ”

“ဟာ... အဲ့သည်လို ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခင်ဗျားတို့အတွက်ပေးတာ။ ကျုပ်အတွက်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးကုလားပဲ သိမ်းထားပါ။ လိုတော့မှတောင်းမယ်”

“အဲလို လုပ်စမ်းပါ။ ကျုပ်က အညာသားဆိုတော့ ထန်းရည်ပဲကြိုက်တာ။ ဒီမှာထန်းရည်မရှိတော့ အရက်ကို တစ်ခါတလေပဲသောက်တာ”

နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရွာအနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင်တော့ ရိတ်သိမ်းပြီး လယ်ကွင်းများမှ ရိုးပြတ်နံ့က သင်းနေသည်။ တောင်ဘက်မှ လေပြည်လေညင်းကလေး ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်လာသဖြင့် လူမှာ လန်းဆန်းသွားရသည်။

အနောက်ဘက် ကွင်းစပ်ရောက်တော့ မြင့်မားထွားကျိုင်းလှသည့် ရေနက်ကွင်းစပါးခင်းကြီးကို လူတစ်ရပ်ခန့်အမြင့်ဖြင့် မြင်ရသည်။ အတန်ငယ်လိုသေးသဖြင့် မရိတ်သိမ်းနိုင်ကြသေးခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လယ်စောင့်တဲနှင့် ဝက်ခြောက်တဲများအား လေ့လာ၍ လူစုခွဲပြီး နေရာယူကြသည်။ လယ်ကွင်းအလွန်တွင် ရေမခန်းသေးသော ရိုးတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ရိုးတစ်ဖက်တွင် တောတန်းကြီးနှင့် တောစပ်ဖြစ်လေသည်။

ညမောင်သည်နှင့် တောခြင်ရိုင်းကြီးများမှာ တစ်ပျံသန်း၍ ထွက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးစိန်ချစ်ပေးသော ခြင်ကာကွယ်ရေးလိမ်းဆေးကို ခြေဖျားလက်ဖျားနှင့် နားရွက်ဖျားများကို ကိုယ်စီ

လိမ်းကြရတော့သည်။ သို့သော် မျက်နှာနားကပ်၍ တစ်ပျံပျံဝဲနေသော ခြင်အုပ်ကြီးကိုတော့ လက်ဖြင့် ယမ်း၍ မောင်းပစ်နေရသည်။ အမဲစောင့်နေခြင်းဖြစ်၍ မီးလည်း မဖိုနိုင်ပါ။ သူတစ်ပါးအသက် သတ်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ခံနေကြရသည်။

(၂) နာရီခန့်အကြာတွင် တောတိုးသံနှင့် စပါးခင်းကြီး လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ သို့သော် မြင့်မားလှသော စပါးခင်းကြားတွင် အကောင်အထည်ကို မမြင်ကြရ။ မကြာမီ ဝက်အော်သံ စပါးစားသံများကို ကြားလာရသည်။

“အိ ... အိ ... ဝူ ... ဂလပ် ... ဂလပ် ...”

လယ်စောင့်တဲနှင့် ဝက် ဝင်ရာနေရာမှာ အတော်လှမ်းသည်။ ဝက်ခြောက်တဲများဖြင့်တော့ နီးသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ဝက်ခြောက်တဲများမှာ မြင့်၍ ဖက်ခိုးကလည်း ကျွီးတိုးကျဲတဲ။ ကျွန်ုပ်တို့မှဆိုများ ဝက်စောင့်တဲနှစ်လုံးပေါ်သို့ တက်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ အမိုးကိုဖောက်၍ မျှော်ကြည့်ရသည်။

ဝက်စောင့်တဲနှစ်လုံးမှာ ဝါးခြမ်းခင်းဝါးတဲသာဖြစ်၍ ခိုင်မာခြင်းတော့မရှိ။ အတော် သတိထားကြရသည်။ ဝက်စောင့်တဲများမှာ လေးပေခန့်မြင့်၍ အပေါ်စီးမှ မြင်ရသော်လည်း စပါးခင်းမှာ မြင့်လွန်း၍ သဲကွဲစွာ မမြင်ကြရပါ။ မည်းမည်းလုံးလုံးများကိုတော့ ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်နေကြရသည်။ မပိုင်သေး၍ မီးထိုးသမားများအား တားထားရသည်။

မကြာပါ။ ဝက်အုပ်ကြီးမှာ များပြားလှ၍ စပါးခင်းကြီး တအိအိ ပြိုလဲလာသည်။ မြင့်မားလှသော စပါးပင်များအား နင်းခြေ၍ စား

၂၀၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သောက်ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးထိုးသမားများက အချိန်ကိုက်၍ မီးထိုးပေးကြသည်။ ပစ်ကွင်းထဲဝင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်သမားများ ပစ်ကြတော့သည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ..”

တန်းစီပြန်၍ အုပ်လိုက်တက်လာသော တောဝက်အုပ်ကြီးမှာ ပြိုလဲသွားပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြတော့သည်။ ငြိမ်သက်သွားမှ ကျွန်ုပ်တို့ တဲအောက်ဆင်းကြသည်။ အမဲလိုက်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်အောက်၌ ဝက်များမှာ အတုံးအရုံး၊ စုစုပေါင်း (၁၀)ကောင်တိတ်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပစ်သော ဝက်သိုးကြီးနှစ်ကောင်နှင့် ဝက်မ(၈)ကောင်ဖြစ်သည်။

ဦးကုလား ။ ။ “အားရပါးရပဲဗျို့...။ ဝက်အုပ်ကြီးတော့ ဒီညလာရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကိုမောင်ကြီး၏လူများ ဝက်များအား အခေါက်ခေါက် အခါခါ သယ်ကြသည်။ ရွာခံကိုကုလားကလည်း အားရပါးရ ဝင်ထမ်းသည်။ ကိုကုလားအိမ်ရောက်တော့ ညလယ်စာချက်စားရန် ပြင်ကြသည်။ ကိုအင်နီက ဝက်များအားဖျက်ပေးသော်လည်း သူ့အတွက် နားရွက်တစ်လျားနှင့် ပေါင်တစ်ချောင်းတိုင်း၍ ယူခြင်းမရှိ။ ကိုမောင်ကြီးက သူ့အား ပုတ်ပြတ်ပေးထားဟန်တူသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ညလယ်စာစားရန် ပြင်ဆင်စဉ် ဦးစိန်ချစ်က အကောင်းစားစိရကီပုလင်းများ ထုတ်လာပြန်သည်။ ပွဲပြီးသဖြင့် အတော်များများ သောက်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်မင်းတို့က သင့်ရုံသာ သောက်ကြသည်။ ဦးစိန်ချစ်နှင့် ကိုမောင်ကြီးတို့က အတော်သောက်နိုင်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် လယ်ကွင်းဘက်မှ ခွေးဟောင်သံလို အသံများ ကြားရသည်။

“ဝု ... ဝု ... အု ... အု ...”

“ဝေါက် ... ဝေါက် ... ဝေါက် ...”

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “ဟော... ခွေးဟောင်သံလား မသိဘူး”

ကိုအင်နီ ။ ။ “မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ဒရယ်ဟောက်သံ။ စပါးခင်းထဲ ဒရယ်ဝင်နေပြီ”

ဦးစိန်ချစ်နှင့် ကိုမောင်ကြီးတို့က အထူး ကျွန်ုပ်က တားရတော့သည်။

“ဦးစိန်ချစ်တို့ နေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုဇော်မင်းနဲ့ ကျော်စိန်ဝင်းတို့ပဲ သွားပစ်လိုက်မယ်။ ဒရယ်က အင်မတန်လျင်တာ။ လူများရင်မကောင်းဘူး”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ရပါတယ်ဗျာ ... ဘယ်သူပစ်ပစ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ သောက်ရင်း စောင့်နေပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စု ထွက်လာကြသည်။ ကျော်စိန်ဝင်းက ကျွန်ုပ်၏ ဓာတ်ခဲ(၈)လုံးထိုး HUNTER LIGHT တောလိုက်ဓာတ်မီးကို ယူလာသည်။ ရွာတံခါးက ထွက်သည်နှင့် ဒရယ်ဟောက်သံများကို လယ်ကွင်းဘက်မှ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ အစောပိုင်းက ကျွန်ုပ်တို့ တောဝက်ပစ်သော လယ်တဲဘက်ကမဟုတ်။ စပါးခင်းမြောက်ဘက်အစပ်သီက ဖြစ်သည်။ ထိုဘက်က ကုန်းကျ၍ စပါးခင်းမှာ သိပ်မသန်။ လူခါးစောင်းကျော်ခန့်သာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် မှောင်ထဲ၌ လေတင်လေအောက်ကို ခန့်မှန်းရာရွေးရသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ရှေ့ဆောင်ပြီး သေနတ်ပိုက်ကာ ကုန်း၍ ဘက်ရသည်။ နီးသည်နှင့် ကျော်စိန်ဝင်းအား အချက်ပြလိုက်သည်။

ကျော်စိန်ဝင်းမှာ ညမီးထိုးကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အမဲလိုက် တတ်မီးအားဖွင့်၍ အပေါ်မှအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲချသည်။ စပါး ခင်းထဲရောက်သည်နှင့် စိမ်းနေသောမျက်လုံး(၃)စုံကို တွေ့ရသည်။ မီး ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြိုင်တူ ပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

ကျွန်ုပ်က ရှေ့ဆုံးမှ ဒရယ်ဖိုကြီးကို ပစ်သည်။ ကိုဇော်မင်း က သူ့ထုံးစံအတိုင်း အနောက်မှ ဒရယ်မနှစ်ကောင်ကို ဘယ်ပြောင်း၊ ညာပြောင်း ဆွဲ၍ပစ်သည်။ ဒရယ်(၃)ကောင်လဲပြိုသွားကြသည်။ ကျွန်ုပ် တို့လက်ကို ယုံကြည်သော်လည်း လိုရမည်ရ မောင်းပြန်တင်ပြီး ကျည် သစ်လဲလိုက်ကြသည်။ ပြေးလွှားသံ မကြားရ။ ကျွန်ုပ်တို့ မီးထိုး၍ လယ် ကွင်းထဲဆင်းကြည့်တော့ ဒရယ်(၃)ကောင် အသက်ပျောက်၍ လဲနေပေ ပြီ။

သေနတ်သံကြောင့် ကိုအင်နီနှင့် မုဆိုးအဖွဲ့ မီးများထိုး၍ လိုက် လာကြသည်။

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “အဆင်ပြေသလား ... ဦးနေအောင်”

“ပြေပါတယ်။ (၃)ကောင်စလုံးရပါတယ်”

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဆရာတို့ တယ်စွမ်းတာပဲ။ သေနတ်(၂)လက် နဲ့ သုံးကောင်တောင်ရတယ်နော်”

“ကိုဇော်မင်းက နှစ်လုံးပြု။ ကိုင်တာလေဗျာ။ သူက ဘယ် ပြောင်း၊ ညာပြောင်းပစ်တော့ နှစ်ကောင်ရတာပေါ့”

ဒရယ်များအား သယ်ကြပြန်သည်။ ထိုစဉ် ကိုအင်နီက ...

“ဒရယ်ဝမ်းတွင်းသား ဆေးဖက်ဝင်တယ် ဆရာ။ အသား ကတော့ စားကောင်းပေမဲ့ ရောဂါဟောင်းရှိသူတွေ ရောဂါပြန်ထတတ်

တယ်။ ဥပမာပြောရရင် ကာလသားရောဂါ ရှိဖူး။ ဖြစ်ဖူးတဲ့ သူမျိုး ပေါ့”

ဦးကုလားတဲရောက်တော့ ဒရယ်မတစ်ကောင်အား ကိုအင်နီ က ဖျက်၍လတ်ဆတ်သော ဒရယ်ဝမ်းတွင်းသားကို ချက်ကြပြန်သည်။ ဆေးဖက်ဝင်သည်ဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းစားကြသည်။ ကိုမောင်ကြီး၏ လူအချို့ကတော့ မစားရဲကြပါ။ စားသောက်ပြီးတော့ မနက်(၃)နာရီပင် ထိုးလုပြီချေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တမှေးစက်ကြသည်။ နှစ်ချီ၊ နှစ်လော ပစ်ထား၍ မနက်ဝိုင်း ဘာတောကောင်မျှ မလာတော့ပါ။

မနက်(၅)နာရီကျော်မှ နိုးကြသည်။ ကိုမောင်ကြီး၏တပည့် များ ညကကျန်သည့်ထမင်းကို ကြော်နေကြသည်။ ဦးစိန်ချစ်နှင့် သူ့ အဖွဲ့ကတော့ ကော်ဖီဖျော်၍ ကိတ်ခြောက်ဖြင့် စားနေကြသည်။

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “လာချို့... ဦးနေအောင်နဲ့ ဦးဇော်မင်းတို့၊ ကိတ် ခြောက်နဲ့ ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

“စား ... စား ... ဦးစိန်ချစ်။ ကျွန်တော်တို့က ကသာသား တွေဆိုတော့ ထမင်းကြော်စားပြီးမှ ကော်ဖီသောက်မယ်။ အကျင့်ဖြစ် နေတော့ ကိတ်ခြောက်လောက်နဲ့ မရဘူး။ ထမင်းကြော်လောက် စား ထားမှ အာသာပြေတာ”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ကြိုက်သလိုလုပ် ... ဦးနေအောင် ခေ။ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ လက်က လည်း တည့်ပါ။ အတွဲညီလှသဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီးတော့မှ အိမ်ရှင်၊ ဦးကုလားနှင့် ကိုအင်နီတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဘယ်သွားကြတာလဲ ကိုအင်နီ။ ဒီမှာ မနက်စာ စားကြတော့ ခင်ဗျားတို့ကို မမြင်မိဘူး”

“ဝက်သား လည်ရောင်းတာလေ ဆရာရဲ့။ ဒီရွာမှာမကုန်လို့ နတ်တံခါးရွာအထိ သွားရောင်ခိုင်းရတယ်။ အတော်လည်း ရောင်းရ တယ်။ ပေးသင့်တာလည်း ပေးပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စားသောက်ပြီး ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ ဒရယ်နှစ်ကောင်နှင့် ဝက်မတစ်ကောင်အား ကားပေါ်တင်သည်။ ပစ္စည်း ပစ္စယ၊ အိုးခွက်များလည်းတင်နေစဉ် လူနှစ်ယောက် အပြေးရောက် လာသည်။

“ကိုအင်နီရေ... ဒီမှာ ဝက်သားရောင်းရငွေ။ အကြွေးစာရင်း ကတော့ ဒီမှာ။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကျမှ ပေးကြမယ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်းထားရမှာလား။ ခင်ဗျား လာတောင်းမှာလား”

“ရပါတယ် ...။ နောက်တစ်ပတ်ကြာမှ ကျွန်တော်လာ တောင်းပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ ဦးကုလားနှင့် ရွာသားများအား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန် ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ့ဂျစ်ကားမှာ လယ်ကွင်းများအား ဖြတ်ပြီး တအိအိ မောင်းနေသည်။ မနက်(၉)နာရီခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း လယ်ကွင်း ထဲ၌ သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမားရှိသဖြင့် အမိုးမပါသော ဒေါ့ဂျစ်ကားပေါ် တွင် အလွန်ပူပြင်းလှသည်။

ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီးမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် လှည်းကြမ်း ကြီးကို စီးရသလို ဘယ်ညာလူးလိမ့်နေသည်။ နတ်ရေတွင်းရွာမှ (၃) မိုင်ခန့် လယ်ကွင်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ မြေလမ်းပေါ်သို့ရောက်သည်။

မကြာမီ သဖန်းကိုင်းရွာသို့ရောက်သည်။ ထို့နောက် တပ်မတော်လမ်း ပေါ်သို့ရောက်ပြီး သစ်တောလမ်းမှတစ်ဆင့် ကိုမောင်ကြီးအိမ်ရှိရာ မြို့ လယ်ဈေးနားသို့ သွားရသည်။

မြို့လယ်ဈေးအနီးရှိ ကိုမောင်ကြီးအိမ်တွင် နားကြပ်ပြန်သည်။ ကိုအင်နီက ဒရယ်နှစ်ကောင်နှင့် ဝက်ကို ဖျက်နေသည်။ ကိုမောင်ကြီး တပည့်များက နေ့လယ်စာစားရန် ချက်ပြုတ်ကြပြန်သည်။

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ဆရာဦးနေအောင် ... ဒီနေ့တော့ နားပြီး မနက်ဖြန်မနက်စောစော ထွက်ကြရအောင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခပ်ဝေးဝေး သွားချင်တယ်”

“ဦးစိန်ချစ်က ဘာကောင်ပစ်ချင်တာလဲ”

“အကောင်ကြီးကြီးပေါ့ဗျာ။ ဆတ်တို့၊ ကျားတို့၊ ပြောင်တို့ ပစ်ချင်တာ။ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆတ်ချိုတစ်စုံနဲ့ ကျားသားရေ မှာလိုက်လို့ဗျ။ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန် တော်က သူများဆီကဝယ်တာ မလိုချင်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ပစ်တာကိုပဲ လက် ဆောင်ပေးချင်တာ။ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်ချင်တယ်ဗျာ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မြတောင်တောဘက် သွားမှဖြစ်မယ် ထင် ဘယ်။ ကိုအင်နီ ... အဲဒီဘက်မှာ အဆင်ပြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုအင်နီက ...

“အင်း ... ဆရာဦးစိန်ချစ်လိုချင်တာ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတော်ဝေးတယ်နော်။ မြတောင်တောက တောနက်တယ်။ အန္တရာယ် ကြီးတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ ...။ ကျွန်တော်တို့မှာ ထိရောက်တဲ့ လက်

နက်ကောင်းတွေ ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံလည်း များပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာ နဲ့သွားကြမှာလဲ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ရပါတယ် ...။ ကျွန်တော်တို့မှာ မော်တော် ဘုတ်တွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ မနက်ဖြန်မနက် စောစော ကမ်းနားကို ဆင်းခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေကမ်းသာဆိုက်က အသင့်စောင့်နေပါမယ်”

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာစားကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဒရယ်သားနှင့် တောဝက်သားများကိုယူကာ ကမ်းနားသစ်တောဘိုတ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကိုအင်နီကတော့ တောကောင်သားများဆွဲ၍ ပတ္တမြားသစ်သို့ ပြန်သွား သည်။

ကမ်းနားဘိုတ်ရောက်သော် ညစာမြည်းရန်၊ ထမင်းနှင့် စား ရန်အတွက်သာယူ၍ ကျန်အသားများအား စာရေးလေးကျော်စိန်ဝင်း အိမ်အတွက် ပေးလိုက်သည်။ သူက ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီးအားပြန်ထားရင်း သူ့မိဘများအိမ်သို့ အသားများ ယူသွားသည်။

ညစာကို တပည့်ကျော်အောင်ဘုက ဝက်သားနှင့် ဒရယ်သား များအား ကင်ခြင်း၊ ကြော်ခြင်း၊ ချက်ခြင်း ပြုလုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ် တို့ ညက အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် ခေတ္တအနားယူအိပ်စက်ကြပြီး ရေခဲချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ညနေစောင်းတွင် စားစရာ၊ မြည်းစရာများ အား တပည့်ကျော်အောင်ဘုက အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

စားနေကျ ဖြစ်သောကြောင့်လားမသိ၊ အောင်ဘု၏လက်ရာ မှာ အလွန်ကောင်းမွန်၍ အရသာရှိသည်။ အစပ်အဟပ်တည့်သည်။ အကင်ကို အချဉ်ရည်ဖြင့် တို့စားရန်အတွက်လည်း စပ်ဖျော်ထားသည်။

သူ့အချဉ်ရည်မှာ ငရုတ်ဆီမဟုတ်။ အပင်ပန်းခံ၍ မန်ကျည်းရည်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ဖြင့် ရောစပ်ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဇော်မင်း ။ ။ “ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်တာမဟုတ်ဘူး... ဆရာရေ။ မနေ့က ရွာမှာရော ကိုမောင်ကြီးအိမ်မှာပါ စားခဲ့ရတာ တောဝက်နဲ့ ဒရယ်သားပဲ။ ခုလည်း တောဝက်သားနဲ့ ဒရယ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုအောင်ဘုလက်ရာကို လုံးဝမမိဘူး။”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်... ကိုဇော်မင်း။ ဟင်းချက်လက်ရာဆိုတာ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ ဟိုတယ်ကြီးတွေ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ လူစည်ကားနေတာ ဟင်းချက်လက်ရာကြောင့်ပဲ။ အချိုးအစား အစပ်အဟပ်တည့်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးသဗျ။

နောက်ပြီး ဟင်းဆိုတာ တချို့ဆိုင်တွေမှာ ခင်ဗျားလည်း စားဖူးမှာပါ။ နန္ဒင်းကို အသားထဲစိမ့်ဝင်အောင်မနယ်ဘဲ အပေါ်ယံတင်လူးထားတော့ အရသာက ပျက်ကရော။ ဟင်းရည်အနှစ်ကလည်း အရသာရှိရတယ်။ အနောက်တိုင်းသားတွေဆိုရင် ဟင်းရည်အနှစ်ကို အရသာခံပြီး စားကြတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မိန်းမမယူဘဲ ရွှေကမ်းသာဆိုင်နဲ့ နှစ်ပါးသွားနေရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေကမ်းသာဆိုင်က လက်ရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တပည့် အောင်ဘုလက်ရာကို မမိပါဘူး။”

ကျော်စိန်ဝင်း ။ ။ “အင်း... ဆရာတို့ ချီးမွမ်းတာနဲ့ အောင်ဘုမြောက်ကြမြောက်ကြ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော်အမြင်တော့ အောင်ဘု

လက်ရာ ကောင်းပါတယ်။ အရက်ကလေးများ မူးပြီးချက်ရင် ပိုတောင်ကောင်းသေး”

အောင်ဘု ။ ။ “တော်ပါ... ကိုကျော်စိန်ဝင်းရယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ဟင်းတူးသွားတာကို ရွဲ့ပြောတာမဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်မှာ ချစ်ခင်ညီညွတ်လှသည်။ တစ်ဦးသဘော တစ်ဦးနားလည်ကြသည်။ လက်တွဲလာခဲ့ကြသည်မှာလည်း ကြာချေပြီ။ အားလုံး လူပျိုလူလွတ်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ထိုညကတော့ စားသောက်ကြပြီးသည်နှင့် မနက်ဖြန်စောစောခရီးထွက်ရန်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ် စောစော အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ကိုဇော်မင်းနှင့် ကျော်စိန်ဝင်းတို့ကတော့ မနက်ဖြန်ခရီးထွက်ရန်အတွက် မော်တော်ကိစ္စနှင့် လက်နက်ပစ္စည်းများအား စစ်ဆေးပြင်ဆင်နေကြသည်။

မနက်ဖြန် အမဲလိုက်ထွက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စကိုပါ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားနေမိသည်။ ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းအဆုံး ရွှေလီမြစ်ကမ်းဘေးရွာများသို့ ကျွန်ုပ် မစစ်ဆေးသည်မှာ ကြာချေပြီ။ ထိုရွာများအနီး၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ သစ်စခန်းနှင့် ဆင်စခန်းများရှိသည်။

ထိုကြောင့် မနက်ဖြန်တွင် အလုပ်ကိစ္စလည်း ဖြစ်စေရန် ရောဝတီမြစ်ကမ်းဘေး ‘အင်းရွာ’မှတစ်ဆင့် ရွှေလီမြစ်တွင်းဝင်၍ ငါးတဲကြီး၊ ငါးအိုးသို့ဝင်ပြီး မဟီဘက်အထိ သွားရောက်စစ်ဆေးရင်း အမဲပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားယူကာ အိပ်စက်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော် အောင်ဘုကတော့ အိုးခွက်ပန်းကန်များအား သိမ်းဆည်းရင်း မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရန်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို စီစဉ်နေပေလိမ့်မည်။

မနက်(၆)နာရီခန့်ထ၍ ကျွန်ုပ် ဘုရားဝတ်ပြု ပုတီးစိပ်သည်။ ပြီးနောက် ညက တပည့်ကျော်အောင်ဘု စီစဉ်ပေးထားသော ရုံးလုပ်ငန်းစာရွက်စာတမ်းများနှင့် ယူဆောင်သွားရမည့် ပစ္စည်းများအား စစ်ဆေးသည်။ ကျွန်ုပ် ယူနီဖောင်းလဲပြီး အိပ်ခန်းထဲကထွက်ခဲ့တော့ အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပြီကြပြီ။ သေနတ်များနှင့် ပစ္စည်းများယူ၍ ချိန်းဆိုထားသည့် ရွှေကမ်းသာစားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဆိုင်တွင်းတွင် ပတ္တမြားမြို့သစ်သို့ ပြန်အိပ်သော ကိုအင်နီက အရင်ရောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည် စားသောက်ကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် ဂျစ်ကားဖြင့် ကိုမောင်ကြီးနှင့် ဦးစိန်ချစ်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ သူတို့လည်း ဆိုင်၌ပင် မှာ၍ စားသောက်ကြသည်။

ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “ဆရာဦးနေအောင် ... မြတောင်တော ဘယ်အပိုင်းကိုသွားမှာလဲ။ ကျွန်တော်မရောက်ဖူးသေးလို့ မေးရတာပါ”

“မြတောင်တောကို ဒီအတိုင်းဝင်ရင်တော့ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဌာနပိုင် မော်တော်ကိုသုံးရမှာဆိုတော့ လုပ်ငန်းပြုမှုကောင်းမှာလေ။ ရွှေလီနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ဆုံကနေ အထက်ကိုဆန်မယ်။

ကျွန်တော်တို့သစ်စခန်းနဲ့ ဆင်စခန်းတွေရှိတဲ့ ငါးတဲကြီး၊ ငါးအို၊ မအူကုန်းရွာတွေကိုဝင်ပြီး တောကောင်သတင်း စုံစမ်းမယ်။ သတင်းအတိအကျရမှ တောဝင်တော့ ပိုသက်သာတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သစ်စခန်းတွေ စစ်ဆေးရင်း အမဲလည်ရတော့ အလုပ်နှစ်လုပ်ပြီးတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီစခန်းတွေဘက်ကို မရောက်တာကြာပြီလေ”

ဦးချစ်စိန် ။ ။ “ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်

ပြတ်ပေါ့။ ဆရာဦးနေအောင်တို့ လုပ်ငန်းကိုလည်းလေ့လာရင်း သတင်းယူရင်း တောပစ်ရတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကဲ ... ဦးစိန်ချစ်တို့၊ ကိုမောင်ကြီးတို့ မော်တော်ဆင်းကြစို့။ ဆိပ်ကမ်းမှာ အဆင့်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။ လူများသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းတွင် L.BOAT ကို ကိုဇော်မင်းက စီစဉ်ထားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မော်တော်ပေါ်တွင် နေရာချပြီးသည်နှင့် မော်တော်ထွက်သည်။ မော်တော်အား ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော် အောင်ဘုက မောင်းသည်။ အောင်ဘုမှာဘက်စုံတော်သူဖြစ်သည်။ ကားလည်းမောင်းတတ်သည်။ အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းသည်။ အမဲလိုက်လည်း ဝါသနာပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ L. BOAT မော်တော် ကသာဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခဲ့သည်။ ကသာမြို့မှာ ဧရာဝတီမြစ်ပြင် ရေလယ်မှုကြည့်ခါမှ အလွန်သာယာလှပသည်။ ဖတ်ဆွတ်တောင်တန်းကြီးနှင့် မင်းဝံတောင်တန်းစိမ့်ညိုညိုကြီးက နောက်ခံပြုနေသည်။

ကသာမြို့မှာ ကချင်ပြည်နယ်အဆုံး စစ်ကိုင်းတိုင်း၏အစ မြို့ကြီးဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ယင်းခဲကြိုးပိုင်း သစ်တောကြီးကလည်း စိမ်းပြည့်ပေါင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ L.BOAT ကြီးမှာ ရေရန်ကိုခုတ်မောင်းလာရာ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကသာမြို့မှမိုင်(၂၀)ဝေးသည့် ရွှေလီမြစ်ဝ၊ အင်းရွာကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ရွှေလီမြစ်ကြီးမှာ နိုင်ငံတော်၏ အရှေ့မြောက်ပိုင်း ယူနန်နယ်ထဲမှ မြစ်ဖျားခံစီးဝင်လာပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ကို ဖြတ်သည်။ အရှေ့

တောင်မှအနောက်မြောက်သို့ ကွေ့ပတ်စီးဆင်းလာပြီး ရောဝတီမြစ်ကြီး အတွင်းသို့ စီးဝင်ပေါင်းဆုံသည်။

“ဟော... ဟိုတောင်းတန်းပေါ်မှာ ဘုရားတန်ဆောင်း၊ သိမ် ကျောင်းတွေနဲ့ မြင်ရတာ ထီးချိုင့်မြို့ပေါ်”

ကိုမောင်ကြီးက ဦးစိန်ချစ်အား ရှင်းပြနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏မော်တော်ကြီး လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးဝင်ပြီး အင်း ရွာကြီးကိုဖြတ်ကျော်ကာ ရွှေလီမြစ်ကြီးကို ဆန်တက်ခဲ့သည်။ မော်တော် ခုတ်မောင်းချိန် (၄၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ငါးတဲကြီးရွာသစ်တောဆိပ်သို့ ရောက်သည်။ မော်တော်ဆိုက်သည်နှင့် သစ်တောအုပ်နှင့် သစ်တော ဝန်ထမ်းများက လာကြိုကြသည်။

“ဆရာဦးနေအောင်တို့ ... အစောကြီး ရောက်လာတာကိုး။ နေ့လယ်စာ ဒီမှာစားကြမှာလား ဆရာ”

“လုပ်ငန်းစစ်ရင်း၊ အမဲလည်း လိုက်ရင်း လာကြတာပါ။ နေ့ လယ်စာတော့ မစားတော့ဘူး။ ငါးအိုးကြီးစခန်းကျမှ အခြေအနေအရ စားတော့မယ်။ ဒီစခန်းထဲမှာ ဘာထူးခြားတာ ရှိသေးသလဲ”

“နွေရာသီဆိုတော့ အလုပ်ပါတယ် ဆရာ။ မိုးတွင်းက ခုတ် ထားပြီး လက်ကျန်သစ်တွေနဲ့ ရေမျောကမ်းတင်သစ်လုံးတွေကို ဆယ် ပြီး ကမ်းနားမှာ စုပုံထားတာပဲ ရှိပါတယ်။ သစ်ခုတ်တဲ့အဖွဲ့ကတော့ တောထဲမှာ ရှိတယ်ဆရာ”

“ထူးခြားချက်မရှိရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ မိုးရာသီတုန်းက ခင်ဗျားတို့ သစ်လုံးမျှောတာကိုယ်တာ မပြည့်ဘူးနော်။ ဘာအခက်အခဲ ရှိလို့လဲ”

“ကျွဲခေါင်းတွေပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွဲတွေနေမကောင်းတာကို အကြောင်းပြပြီး သစ်ဆွဲကိုယ်တာ မပြည့်တာပါ။ သစ်ဆွဲဆင်အင်အား လည်း နည်းတယ်ဆရာ။ လာမယ့်မိုးရာသီနဲ့ ဆောင်းရာသီမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တာ တန်ချိန်ပြည့်အောင် လုပ်ပါမယ်။ ဝန်ထမ်းအင် အားလည်း တိုးချပေးပါဦးဆရာ”

“အင်း... ဟုတ်ပြီလေ။ ခင်ဗျားတို့ဆီက ဝန်ထမ်းအင်အား ဆင်အင်အား၊ ကျွဲအင်အားစာရင်လည်း ပို့လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဒါနဲ့ မြတောင်တောဘက်မှာ တောကောင်ကြီးကြီးသတင်း ဘာကြားရတာ ရှိသေးသလဲ”

“ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့ဆီကတော့ သတင်းမကြားရသေး ဘူး။ ငါးအိုးကြီးစခန်းဘက်မှာတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ အဲဒီရွာမှာ မုဆိုးတွေ ရှိတယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ကလေးရှိတုန်း ငါးအိုးကြီး ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်။ အင်အားလည်း အမြန်ပို့လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့ L. BOAT ဖြင့် ရွှေလီမြစ်ကို ဆန်တက်ခဲ့ကြပြန် သည်။ (၁၅)မိနစ်ခန့်ဖြင့် ငါးအိုးကြီးစခန်းသို့ ရောက်သည်။ စခန်းလုပ် ငန်းကိုစစ်ဆေးပြီး နားကြသည်။ သစ်စခန်းတာဝန်ခံမှာ တောအုပ်ဦးစိန် မြင့်ဖြစ်သည်။

ဦးစိန်မြင့် ။ ။ “ဆရာတို့ ... ဒီမှာ နေ့လယ်စာ စားကြမယ် မဟုတ်လား။ မနက်က မုဆိုးတွေ ဆတ်တစ်ကောင်ရထားတယ်။ ကျွန် တော် စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့က လူအင်အား များတယ်။ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ရပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရိက္ခာပြည့်စုံပါတယ်။ ဝန်ထမ်းမုဆိုးလည်းရှိတော့ ရိက္ခာစိုလည်း ပေါပါတယ်။ အားမနာပါနဲ့ ဆရာရယ်”

ကျွန်ုပ်   ■   ■   “ဦးစိန်မြင့် ... ခင်ဗျားဝန်ထမ်း မုဆိုးတွေကို ခဏခေါ်ပေးပါဦး။ နည်းနည်း မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မကြာမီ ဝန်ထမ်းမုဆိုးနှစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်   ■   ■   “လာ ... ထိုင်ကြဗျာ။ နည်းနည်းမေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“မြတောင်တောဘက်မှာ သားကောင်ကြီးကြီး ဘာရှိသလဲ”

“ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်။ မြတောင်တောဆိုတာက တကယ့်တောကြီးပဲ။ ဆင်တွေ၊ ဝံတွေ၊ ကျားတွေ၊ ဆတ်တွေ အစုံရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တောစပ်လောက်တင် လည်ရဲတာ။ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ တောနက်ထဲအထိ မသွားရဲဘူးဆရာ”

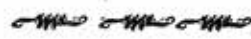
ဦးစိန်ချစ်   ■   ■   “မြတောင်တောဆိုတာ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီး ဦးမြတ်စံကို ပို့ခဲ့တဲ့ မဲဇာတောပဲလား ဦးနေအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မြတောင်နဲ့ မဲဇာက ဆက်နေတာပါ။ တောအလွန်နက်တယ်။ ငှက်ကြီးတယ်။ နတ်ကြီးတယ်ပေါ့ဗျာ။ မဲဇာတောက အောက်ကျတယ်။ ထီးချိုင့်မြို့နယ်ထဲမှာပါ”

ကျွန်ုပ်တို့၏လူများလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီသဖြင့် ထမင်းဟင်းအမြန်ကျက်သည်။ အချိန်မှာ မနက်(၁၁)နာရီခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ နေ့လယ်စာ စောစောစားကြသည်။ စားပြီးသည်နှင့် ဝန်ထမ်းမုဆိုးနှစ်ဦးကိုပါခေါ်ကာ ရွှေလီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း မြတောင်တောဘက်သို့ မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် ကူးခဲ့ကြသည်။

ကမ်းစပ်တွင် မော်တော်ဆိုက်ပြီး ကမ်းပေါ်တက်သည်နှင့် တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် စိမ့်အေးသွားသည်။ အလွန်နက်သော တောကြီးဖြစ်သည်။ အဖိုးတန်သစ်မာများဖြစ်သော ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ အင်ကြင်း၊ ပိတောက်၊ သစ်ရာ၊ အင်၊ ကညင်နှင့် အခြားသစ်မျိုးစုံသည်။

ရွှေလီမြစ်ကမ်းဖြစ်၍ တောကြီးမှာ အောက်ခြေရှုပ်သည်။ ကြိမ်ရုံ၊ ဝါးရုံ၊ ဆူးရစ်နှင့် တောင်ထန်း၊ စလူပင်များက နေရာအနှံ့ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ တောစိုဖြစ်သည်။ တောကောင်ကြီးများ နှစ်သက်ရာတောလည်း ဖြစ်သည်။

ကညင်ပင်ကြီးအား နွယ်တက်နေသည်မှာ ပေ(၁၀၀)ကျော်ခန့် ရှိပေမည်။ ကညင်ပင်ကြီးအနီးရှိ တောင်သရက်ပင်ကြီးပေါ်တွင် ပျားအုံ ကြီးများအား တွေ့ရသည်။ အချို့ပျားအုံကြီးများမှာ ဆန်ကော့ဝိုင်းခန့် ပင်ရှိမည်။ ယင်းအပင်ကြီး ပင်စည်၌လည်း ဝက်ဝံခြေသည်းရာ လက် သည်းရာများကို တွေ့ရသည်။

တောထဲဝင်သည်နှင့် လက်နက်မပါသူများအား မလိုက်စေဘဲ မော်တော်ပေါ်၌ အောင်ဘုနှင့်အတူ အစောင့်ထားခဲ့သည်။ အောင်ဘုတွင် အရေးပေါ်သုံးရန် ဒသမ . ၃၀၃ အမေရိကန် ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ပါသည်။

တောထဲသို့ ကိုအင်နီက ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်၊ ကိုဇော်မင်းနှင့် ကျော်စိန်ဝင်း၊ ကိုမောင်ကြီး၊ ဦးစိန်ချစ်နှင့်အဖွဲ့ (၃)ဦး စုစုပေါင်း (၉)ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုအင်နီက မုဆိုးလမ်းပြ။ ကမ်းစပ်မှအတက်တွင် သူ၏ ဓားရွက်ကြီးကြီးဓားကြီးဖြင့် လမ်းထွင်၍ တက်သွားသည်။ ကြိမ်ရုံ၊ ဆူးရုံများခံနေပါက ဝေ့ဝိုက်သွားသည်။

တောတွင်းရောက်သည်နှင့် ဒေါင်းအော်သံ၊ မျောက်အော်သံများကို မတင်ကြားရသည်။ အဝေးဆီမှ ချေဟောက်သံနှင့် ဆတ်တစ်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။ တောကြီးမှာ တောစိုဖြစ်၍ အောက်ခြေရှုပ်သည်။ အဖိုးတန်သစ်မာများ ပေါက်ရောက်သည့်အပြင် ခုခံ၊ သတိ၊ သင်းဝင်း၊ ဒီဒူးလက်သံ၊ မအူ၊ မျောက်ငို၊ ကုတ်ဟဲ၊ ထောက်ကြံ့၊ မဏိဩယ၊ ဖန်ခါ၊ ဆိုင်သစ်၊ နဘဲ၊ သပြေ စုံလှသည်။

ရှေ့မှသွားနေသော ကိုအင်နီမှာ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး လက်ကာပြု၍ မြေပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူတစ်ယောက်တည်း ရှေ့ဆက်သွားသည်။ ခြေလှမ်း (၁၀)လှမ်းခန့်သွားပြီး ငုံ့ကြည့်

ရွှေလီ၊ မဲဇာသစ်တောကြီးများမှာ လွန်စွာနက်ရှိုင်းသော တောများ ဖြစ်ကြသည်။ အရှေ့ကသာအတွင်း ပါဝင်သည့် သစ်တောကြီးဝိုင်းများမှာ ယင်းခဲကြီးဝိုင်း၊ ဟင်္သာကြီးဝိုင်း၊ အင်းဒေါင်းကြီးဝိုင်း၊ တကောင်းတောင်ကြီးဝိုင်း၊ မိုင်းတိုင်ကြီးဝိုင်းတို့အပြင် ရွှေလီမြစ်ကြီးခြား၍ မြတောင်တောကြီးကလည်း နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းလှသည်။

မြတောင်ဆိုသည်မှာ ယခင်က အနော်ရထာမင်းစော တည်ခဲ့သည့် ကင်းမြို့ကြီး(၄၃)မြို့တွင် တစ်မြို့အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ မြတောင်ကို ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် 'လားဖူးမြို့' ဟုလည်း ရှေးယခင်က ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ယခုတော့ မြတောင်မှာတောကြီးဖုံး၍ ရွာအဆင့်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤတောကြီးအား မြတောင်တောဟု ခေါ်ပေတော့သည်။ တောစပ်၌ပင်တွေ့ရသော ကြိမ်နွယ်ကြီးများမှာ လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိသည်။

နေပြန်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ယပ်ခေါ်သည်။ သူပြော
ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုမိတော့သည်။

ဆတ်ခြေရာနှင့် ကျားခြေရာ ယှဉ်တွဲနေသည်။ ဆတ်ခြေရာ
ကြီးမှာ ကြီးမားသော်လည်း ကျားခြေရာမှာ မကြီးမား။ အကြမ်းပန်း
ကန်အဝလောက်သာရှိသဖြင့် အလတ်စားဖြစ်သည်။ ဆတ်ဖားကြီး
နောက်သို့ လိုက်နေခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ တောကောင်ကျားဟူသည်
မှာ ကြီးသည်ပင်မရွေး အန္တရာယ်တော့ ပေးတတ်ပေသည်။

ကိုအင်နီ ။ ။ “ဆရာတို့ ... ဟင်းမျိုးကြီးနောက် လိုက်မှာ
လား။ နှစ်ကောင်စလုံးက ဦးစိန်ချစ်လိုချင်တဲ့ အကောင်တွေ ဖြစ်နေ
တယ်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “သူ့အစာကို လှသလိုများ ဖြစ်နေမလား ...
ကိုအင်နီ”

“ဆတ်ဖားကြီးကို မဲလိုက်နေလို့ ငါတို့ကို ဂရုမပြုမိတာဆရာ။
ဆတ်ကရှေ့က သူကနောက်က ဖြတ်သွားတာ မကြာသေးဘူး။ လိုက်
မှာလား”

ကျွန်ုပ် အဖြေမပေးခင် ဦးစိန်ချစ်က ...

“နှစ်ကောင်စလုံးကို လိုချင်တာပဲ လိုက်ရမှာပေါ့။ ဒါ အကွက်
ပဲလေ”

ကျွန်ုပ်ကတော့ တောကောင်ကျားအား မလွဲမရှောင်သာ
အန္တရာယ်ပြုမည်ထင်မှ ပစ်လိုသည်။ ယခုအခြေအနေက တောကောင်
ကျားလိုက်နေသည့်အစာအား ဝင်လှရမည့်အပြင်၊ သူ့ကိုပါ ခုတ်ရမည်
ဖြစ်၍ မုဆိုးအချင်းချင်း စည်းဖောက်ရာကျသည်။ ကျွန်ုပ် မပစ်လိုပါ။
သို့သော် ဦးစိန်ချစ်က ဧည့်သည်ဖြစ်၍ ဦးစားပေးရပေတော့မည်။ ကိုအင်

နီ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရာ၌လည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မရှိပါ။

ကိုအင်နီ ရှေ့ဆက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်များအား
မောင်းတင်ကာ လုံခြုံရေးသော့ (SAFE) ပိတ်၍ နောက်မှ အသင့်
အနေအထားဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။ (၁၀) မိနစ်ခန့်သွားသော်လည်း
အသံမကြားရ။ တောမှာ ငြိမ်လွန်းလှသည်။

(၁၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဆတ်တစ်သံကို ကြားရတော့သည်။
“ဝေါင်း ... ဝေါင်း ... ထရိန် ... ထရိန်”

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မဝေးလှပါ။ ရှေ့ကိုက် (၂၀၀) ခန့်ကသာ ဖြစ်
သည်။ ကိုအင်နီက လေတင်လေအောက်ကြည့်ပြီး ရှေ့မှနေရာပြောင်း
၍ သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်မောင်းထိန်း (SAFE) များအား ဖွင့်
လိုက်ကြသည်။

ရှေ့တွင် နဘူးချုံ၊ မြရာပင်ချုံနှင့် ကြိမ်ရုံများက ဆီးကာနေ
သည်။ မုဆိုးကိုအင်နီ အချက်ပြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုခွဲပြီး ဖြန့်တက်ကြ
သည်။ တောစိုဖြစ်၍ ခြေသံတော့လုံသည်။ မကြာမီ ဆတ်နှင့်တော
ကောင်ကျားကိုက်သံ ကြားရတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အပြေးတက်ကြ
သည်။

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဂရား ... ဂရား ... ဝေါင်း ... ဝေါင်း”

ကြိမ်ရုံတစ်ဖက် စမ်းချောင်းကလေးအနီးတွင် ကျားနှင့် ဆတ်
ဖားကြီး တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆတ်ဖားကြီးမှာ ခြောက်စ
ထောင် ဦးချိုကြီးအား ခါးယမ်း၍ ကာကွယ်သည်။ တောကောင်ကျား
က ခုန်အပ်လိုက်၊ ရှောင်လိုက် လုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်များ
ဖြင့် အသင့်ချိန်ထားကြသည်။

တောကောင်များမှာ အစာမာန်တက်နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ လူမုဆိုး

များအား သတိပြုမိဟန်မတူပါ။ တစ်ချိန်တွင် ကျားက ခုန်အအုပ်၊ ဆတ်ဖားကြီးက ချိုနှင့်ထိုးအကော် ကျားကြီးနံစောင်းအား ခတ်မိသွားသဖြင့် အစင်းကြောင်းကြီး ထင်သွားသည်။ သွေးထွက်သည်နှင့် တောကောင်ကျားမှာ ဒေါသထွက်လာဟန်တူသည်။

ဆတ်ဖားကြီးအား ဝိုက်ပတ်ချောင်းသည်။ ဆတ်ဖားကြီးကလည်း အလိုက်သင့် စောင်းလှည့်၍ အသင့်စောင့်နေသည်။ မကြာပါ။ ကျားက ရှေ့ဘက်အရောင်ပြပြီး နောက်ကခုန်အုပ်၍ ဆတ်ဖားကြီးတင်ပါးအား ခုန်အုပ်ရာ အသားတစ်ကြီး ပါသွားသည်။ သွေးများကလည်း ရဲခနဲ ထွက်လာသည်။

ဆတ်ဖားကြီးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာပြီး သူရုံးတော့မည် အထင်နှင့် နားကြည်းစွာ အော်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ရက်စက်လှသော သားစားကျားကြီးအား စိတ်အချဉ် ပေါက်သွားမိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တောကောင်နှစ်ကောင်တိုက်ပွဲကို အပြီးသတ်ရန် ဦးစိန်ချစ်နှင့်အဖွဲ့အား အချက်ပြရတော့သည်။ ကျွန်ုပ် အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် အသင့်ချိန်ရွယ်ထားကြသော မုဆိုးအဖွဲ့က ဝိုင်းပစ်ကြတော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

တောကောင်နှစ်ကောင်စလုံးအား ချက်ကောင်းထိမှန်သော်လည်း တောကောင်ကျားက အာဂသတ္တိခဲ၊ ဆတ်ဖားကြီးအား ခုန်အုပ်၍ လည်ကုပ်ကို ခဲထားသေးသည်။

“ဂူး ... ဂဲ ... ဂယား ... ဝေါင်း ... ဝေါင်း ...”

သို့သော် ဆတ်ဖားကြီးလဲသွားသလို တောကောင်ကျားလည်းလဲသည်။ ဆတ်ဖားကြီးအား ကိုက်လျက် သေဆုံးသွားသည်။

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်ကြသည်။ ကိုအင်နီ ။ ။ “ဝါက မုဆိုးချင်း မပစ်စေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တောကောင်ကျားက အတော်ရက်စက်တာပဲ။ ကောင်းပါတယ်လေ ... ။ တောတိရစ္ဆာန်တွေအတွက် တစ်တောငြိမ်းတာပေါ့လေ”

ကျွန်ုပ်တို့ ကျားအား စစ်ဆေးကြသည်။ နာဖျားမှ အမြီးဖျားအထိ (၇)တောင်ခန့်သာ ရှိသည်။ ကျားလတ် အထီးဖြစ်သည်။ သေနတ်ဒဏ်ရာများကတော့ ရစရာမရှိ။ ခေါင်းကလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်နှံ့နေသည်။ ဆတ်ဖားကြီးကတော့ ကိုးလုံးကျည်များ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်ထားသည်။

တင်ပါးဆုံမှ တစ်ပိဿာခန့် အသားတစ်ကြီး ပါသွားသဖြင့် သွေးများရဲနေသည်။ လည်ကုပ်အား ကိုက်ခဲထားသည့် ကျားပါးစပ်ကြီးအား သေနတ်ပြောင်းနှင့် ဓားများကလန်၍ မနည်း ဟယူရသည်။ ဆတ်ဖားကြီး၏ကျောကုန်းအား ကုတ်ခြစ်ထားသည့် လက်သည်းများကိုလည်း မနည်းခွာယူရသည်။ ကျား၏အားမာန်ဆိုသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရမှ သဘောပေါက်တော့သည်။ သေဆုံးသည်အထိ ရန်သူအား အလျှော့မပေး။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ တိုက်ခိုက်သွားသေးသည်။

တစ်ခု ထူးဆန်းနေသည်ကတော့ ကျားကြီးကိုက်ဆွဲသွားသည့် ဆတ်တင်ပဆုံအသားတစ်ကြီးအား မတွေ့ရတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိရှေ့မှောက်၌ပင် ကျားကြီးက မျိုလိုက်ဟန်တူသည်။

ဆတ်ဖားကြီးမှာ ခြောက်စထောင် ချိုကားကြီးဖြင့် အချိန် (၈၀)ကျော်ခန့်ရှိသည်။ အတော်လည်း ဝမ်းကြီးသည်။ ဦးစိန်ချစ်ကတော့ သူတောင့်တလိုချင်နေသော ဆတ်ချိုကြီးနှင့် ကျားသားရေ ရပြီဖြစ်၍

အလွန်ပျော်ရွှင်နေဟန် မြင်ရသည်။ လမ်းပြညွှန်ကြားသော ငါးအိုးကြီး ဝန်းရံမှ ဝန်ထမ်းမုဆိုးနှစ်ဦးအား မုန့်ဖိုးများ ထုတ်ပေးနေသည်။ ကိုအင်နီ ခေါင်းဆောင်၍ ကျားနှင့် ဆတ်ဖားကြီးအား သယ်ဆောင်ရန် စီစဉ်နေ ကြစဉ် ရှေ့တစ်ခေါ်ခန့်မှ ဒေါင်းတွန်သံကို ကြားရသည်။

“အိုးဝေ ... အိုးဝေ ... အိုးဝေ ...”

ဦးစိန်ချစ် ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် မဂ္ဂနမ် ရှိင်ဖယ်၊ အမေရိကန်ရှိင်ဖယ်နှင့် နှစ်လုံးပြူးများသာ ပါကြသည်။ သို့ သော် ဦးစိန်ချစ်တပည့်တစ်ဦးတွင် ပွိုင့် ၂၂ ဘဂ္ဂနီ ငှက်ပစ်သေနတ် ကလေး ပါသည်။

ဦးစိန်ချစ်က သေနတ်ချင်းလဲ၍ ရှေ့ထွက်သွားရာ သူ့တပည့် က နောက်ကလိုက်သွားသည်။ မကြာမီ ‘ဖန်း’ ဟူသော သေနတ်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ‘ဗန်း’ဟူသော ပြုတ်ကျသံကို ကြားရသည်။ ဦးစိန်ချစ်မှာလည်း အတော်လက်ဖြောင့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်း မှအပြီးများအထိ လူတစ်ရပ်ကျော်သည်။

ဦးစိန်ချစ်က ဒေါင်းကြီးအား ပိုက်၍လည်းကောင်း၊ ဆတ်ဖား ကြီးနှင့် တွဲ၍လည်းကောင်း၊ ကျားကြီးနှင့်တွဲ၍လည်းကောင်း ဓာတ်ပုံ ရိုက် မှတ်တမ်းယူသည်။ ကိုအင်နီကတော့ အဖိုးတန်သည့် ဒေါင်းသည်း ခြေတစ်စုံ ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တနားကြပြီး တောကောင်သေများအားထမ်း၍ မော်တော်ဆိပ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အောင့်အည်းထားကြသော စကားသံ များ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး တဟေးဟေး တဟားဟားဖြင့် တော တွင်းလူသံများ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားတော့သည်။

မော်တော်ပေါ်ရောက်တော့ ဦးစိန်ချစ်က အောင်မြင်မှုအထိမ်း အမှတ်အဖြစ် ဝီစကီပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ငုံစီ ငုံကြ သည်။

“ဦးနေအောင်ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ လိုချင်တာတွေ အကုန်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဆန္ဒတော့ ပြည့် သွားပြီ။ ညနေကျရင် ကသာက အကောင်းဆုံးစားသောက်ခိုခိုမှာ ကျွန် တော်ကပဲ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပြုစုပါရစေ”

“နေပါစေ ... ဦးစိန်ချစ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဧည့်သည်တွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ရှင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကပဲ ကျွေးမွေးပြုစုပါမယ်” ကိုမောင်ကြီး ။ ။ “မဟုတ်တာ ... ဦးနေအောင်ရယ်။ ကျွန်တော် က မြို့ခံဖိတ်ကြားထားသူပါ။ အခု ဦးနေအောင်တို့၊ ဦးဇော်မင်းတို့ ကိုအင်နီတို့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော့်ဧည့်သည် ဦးစိန်ချစ်တို့အဖွဲ့

အစွဲကျေနပ်သွားကြပြီ။ အဲဒါကြောင့် ညကျရင် ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ နက်မြတ်စားသောက်ရင်း ဧည့်ခံပါရစေ”

ကျွန်ုပ်   ။   ။   “ဒီလိုလုပ်ဗျာ ... ကိုမောင်ကြီး။ ခင်ဗျားအိမ်က မိသားစုတွေနဲ့ဆိုတော့ အားနာတယ်ဗျာ။ ကမ်းနားက ကျွန်တော်တို့ဘုံတဲမှာပဲ ညစာစားကြရအောင်။ ကျွန်တော့်တပည့် အောင်ဘုက လက်ရာအလွန်ကောင်းတယ်။ ဘုံတဲမှာဆိုတော့ လွတ်လပ်တာပေါ့။ အဲတစ်ခုတော့လိုတယ်။ အရက်ကောင်းကောင်း မရှိဘူး”

“အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဧည့်ခံဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ အရက်ကောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဦးစိန်ချစ် ရန်ကုန်ကယူလာတာတွေလည်း မကုန်သေးပါဘူး။ ညကျ နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲပေါ့ဗျာ”

“ဦးစိန်ချစ်တို့က ဘယ်တော့ ရန်ကုန်ပြန်ကြမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် တစ်ရက်နားပြီးတော့ သန်ဘက်ခါ ပြန်ကြမယ်ဗျာ။ ခွင့်ရက်က သိပ်မကျန်တော့ဘူးလား”

ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ ရွှေလီမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းကူးပြီး ဝန်ထမ်း မုဆိုးနှစ်ဦးအား ချရသည်။ နေ့လယ်စာကျွေးသည့် တောအုပ်ဦးစိန်မြင့်အား ဝိစက်တစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အပြန်တွင် ရွှေလီမြစ်ကို စုန်ဆင်းပြီး အင်းရွာအနီးရောက်မှ ရောဝတ်မြစ်ကြီးကို ဆန်တက်ရသည်။ အင်းရွာမှ ကသာမြို့အထိ မိုင်(၂၀)ခရီးကို ရေဆန်ဖြစ်၍ (၂)နာရီခန့် ခုတ်မောင်းရသည်။ အပျော်လွန်နေသော ဦးစိန်ချစ်နှင့် သူ့တပည့်များက တစ်လမ်းလုံး တစွတ်စွတ် မော့လာသည်။

ကသာဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ညနေ(၆)နာရီခန့်ရှိပြီ။ တောကောင်များအား ကမ်းနားဘုံတဲသို့ သယ်ကြပြီး ဖျက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ဦးစိန်ချစ်နှင့် ကိုမောင်ကြီးတို့အဖွဲ့ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲအရက်ပုလင်းများယူရန် ပြန်ကြသည်။

ကျားနှင့်ဆတ်ဖားကြီးအား ကိုအင်နီက အရည်ချသည်။ ဒေါင်းကြီးအား တပည့်ကျော်အောင်ဘုက ကိုင်သည်။ တက်ညီလက်ညီ ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုးများဖြစ်ကြ၍ တစ်ခဏဖြင့် ပြီးသည်။ ကိုအင်နီက ဒေါင်းသည်းခြေကိုတော့ မှတ်မှတ်ရရ သိမ်းထားသည်။ ညဉ့် (၇)နာရီခန့် ဦးစိန်ချစ်တို့ ဂျစ်ကားကလေးဖြင့် ပြန်လာကြသည်။ အရက်ပုလင်းများအပြင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများလည်း ပါလာသေးသည်။

“ဒီမှာ ... ဦးနေအောင်ဇေ၊ ဝိစက် (၁၀)လုံးတောင်၊ ကြိုက်သလို အဝသောက်ကြပေရော။ ဒီစက္ကူဘူးက အဝတ်အစားတွေ၊ ဒီအထုပ်က လုံချည်တွေ။ ဦးနေအောင်တို့ ဆရာတပည့်အတွက်ပါ။ ဒါကတော့ ကိုအင်နီအတွက် အဝတ်အစားနဲ့ ၄၄(၁)သိန်း။ ရောဗျာ ...”

ကျွန်ုပ်   ။   ။   “ဦးစိန်ချစ်ရယ် ... ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ယူနီဖောင်းဝတ်တွေဆိုတော့ အရပ်ဝတ်က သိပ်မလိုပါဘူး။ အားနားစရာဗျာ”

“အမှတ်တရပေါ့ဗျာ။ နောင်နှစ်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့ လာပါဦးမယ်။ မိတ်ဆွေတွေတိုးတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါဗျာ”

ထိုစဉ်တွင် အောင်ဘု၊ ကျော်စိန်ဝင်းနှင့် ကိုအင်နီတို့က စားသောက်စရာများကို ချလာသည်။ ဆတ်ဝမ်းတွင်းသားဟင်း၊ ဆတ်သားကင်နှင့်၊ ကျားနှင့်ဆတ် ဦးနှောက်ကြော်တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့

စတင်စားသောက်ကြတော့သည်။ ဟိုတယ်လက်ရာ အဆင့်မီသော အောင်ဘုဏ်လက်ရာကို အလွန်ကြိုက်ကြသည်။

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ဦးနေအောင်ရယ် ... ခင်ဗျားတပည့်တွေက ဘက်စုံတော်ပေတာပဲ။ ဟိုတယ်လက်ရာအဆင့်ကို မိပါပေတယ်ကွာ”

“ဦးစိန်ချစ်ရေ ... တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ လာဦးမှာဗျ။ ကျွန်တော့် တပည့်အောင်ဘုက မျိုးစုံအောင် ချက်တတ်တယ်။ ဒေါင်းသားကင် လာဦးမှာ။ အမြီးကိုတော့ ဦးစိန်ချစ်အပြန် ရန်ကုန်ယူသွားရအောင် စီစဉ်ထားတယ်”

ထိုစဉ်တွင် ကိုအင်နီက ကျားရိုး၊ ကျားစွယ်နှင့် စက္ကူထုပ် ကလေးတစ်ထုပ်ကို ယူလာပြန်သည်။

“ဆရာဦးစိန်ချစ် ... ဒါက ကလေးတွေအတွက် ဆေးအသုံး ကောင်းတဲ့ ကျားရိုးနဲ့ ကျားစွယ်ပဲ။ ဒါကတော့ ခင်ဗျားအတွက် ငါ့ရဲ့ လက်ဆောင် ကျားအား”

မှန်လက်ကောက်ကွင်းလို အကြောကွင်းတစ်ခုကို စက္ကူထုပ် ထဲမှ ထုတ်ပြလာသည်။

“ဘာလဲ ... ကိုအင်နီ ... ကျားအားဆိုတာ”

“ကျားအားဆိုတာ ကျားရဲ့ အားပေါ့။ ကျားတွေ ခုန်နိုင်ပျံနိုင် ပြေးလွှားမြန်ဆန်တာဟာ ဒီကျားအားပေါ့။ ငါ အတော် ဖမ်းယူရတာ။ အဲဒီအကြောကွင်းက ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရင်အုံမှာ ပြေးလွှားနေတာ။ ကျားတွေ ပြေးလွှား၊ ခုန်ပေါက်ဖို့ အားယူတာနဲ့ ကျားအားကွင်းက ချိန်သီးအလေးလိုပဲ လိုအပ်တဲ့နေရာကို ရောက်သွားပြီး အားယူတော့

တာပဲ။ ဘယ်လက်သုံးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လက်မောင်းရင်းကို ရောက်သွား တယ်။ ညာလက်သုံးမယ်ဆိုရင် ညာလက်မောင်းရင်းကို ရောက်သွားတယ်။ စုံခုန်မယ်ဆိုရင် လက်နှစ်ဖက်အလယ်ဗဟိုမှာ ရှိနေတယ်။ နားလည် သဘောပေါက်မှ ကျားအားကို ရှာနိုင်တာ။ မုဆိုးတိုင်း မသိကြဘူး”

“ဘယ်လိုသုံးရတာလဲ ကိုအင်နီ။ အကျိုးဆက်ကရော”

“အရက်နဲ့ စိမ်သောက်ရတာ။ ပုလင်းလွတ် တစ်ခုပေး။ ငါ ခုပဲ လုပ်ပြမယ်။ အရက်နဲ့ အစိမ်းစိမ်ရတာ။ နေမလှန်းရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုပ်မသွားဘူး။ သောက်ပြီးတာနဲ့ အရက်ထပ်ဖြည့်ထား။ တစ်သက်လုံး သောက်ပေရော”

ကိုအင်နီက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အရက်ပုလင်းဇွတ် တစ်ခု ထဲသို့ ကျားအားကွင်းကို ထိုးထည့်ပြီး အရက်ပါလောင်း၍ စိမ်လိုက် သည်။ ပြီးနောက် ပုလင်းအားလှုပ်ခါ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရက်ဖန်ခွက် များအထဲသို့ လိုက်ထည့်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြည်းစမ်းကြည့်ရာ ချိုသလို လို ညှိသလိုလိုဖြင့် အရက်အရသာ ပြောင်းသွားသည်။

“ရော ... ဒါ ငါ့လက်ဆောင်ပဲ ဦးစိန်ချစ်။ အကျိုးဆက်က တော့ သောက်ပြီး ညကျမှသိမယ်။ အင်နီကို နောင်မမေ့အောင် ပေး တယ်မှတ်ပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ အရက်ဝိုင်းပြီးတော့ ညစာစားကြသည်။ ညစာ မှာလည်း ဆတ်သားဟင်း၊ ဆတ်သားကြော်၊ ဒေါင်းသားဟင်းနှင့် ဒေါင်း သားစွပ်ပြုတ်ဟင်း ဖြစ်သည်။ အလွန်အရသာ ရှိပါသည်။ ဦးစိန်ချစ်မှာ စားရင်းသောက်ရင်း ချီးမွမ်း၍ မဆုံးတော့ပါ။

စားသောက်ပြီးတော့လည်း ဦးစိန်ချစ်တို့အဖွဲ့ မပြန်နိုင်ကြ သေး။ မြစ်ကမ်းဘက် လှည့်ဆောက်ထားသော ဘိုတံ၏ လသာဆောင်

တွင် ထိုင်ကြရင်း ကိုအင်နီ၏ တောတွင်းဇာတ်လမ်းများကို နားထောင် နေကြသည်။

“ဆရာတို့... အမဲလိုက်မုဆိုးလုပ်တာတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်ဖူးကြလို့ ရိုးနေလောက်ပါပြီ။ ငါဆိုငယ်စဉ်က မုဆိုးကြီးအဘဦးမှ နဲ့တွဲပြီး ဒူးလေးကိုယ်စီနဲ့ အမဲလည်တယ်။ နောက်တော့ အတွေ့အကြုံ ရလာတာနဲ့ တူမီးသေနတ်ကို ငါကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း တော လည်တယ်။ မုဆိုးတောလည်တယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်များပေမဲ့ အကောင်း ဆုံးပဲ။ ခြေသံလုံတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်တယ်။

ငါရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေကို ပြောရရင်တော့ ကသာပတ်ဝန်း ကျင်တွင်မကဘူး။ အရှေ့မြောက်ဘက်ဆိုရင် ရွှေကျွန်းမြို့နယ်၊ စက္ကလာ ချောင်းတစ်ဝိုက်၊ ဝေအင်းမြစ်တစ်လျှောက် ဆိပ်သာဘက်ထိအောင် ရောက်တယ်။

စက္ကလာချောင်းက ရွှေတောင်ရေဝေကြောမှာ မြစ်ဖျားခံတယ်။ ကန်သာချောင်းဝေအင်းနဲ့ ယန့်စီးချောင်းတို့ ပေါင်းဆုံပြီး ထုံရဲရွာနား မှာ ရောဝတီမြစ်ထဲကို စီးဆင်းတယ်။ စက္ကလာချောင်းက ရွှေကျွန်းမြို့နယ် နဲ့ ကသာမြို့နယ်ကို နယ်နိမိတ်ခြားထားတာ။ ကောက်ကျွေ့ ချောင်းဘက် လည်း ရောက်ဖူးတယ်။ ကောက်ကျွေ့ချောင်းကတော့ ကသာမြို့နယ်နဲ့ မိုးညှင်းမြို့နယ်ကို နယ်စီးခြားထားတာ။

ကောက်ကျွေ့ချောင်းဘက်မှာ ငါငယ်ငယ်က ဆင်ဖမ်းတာကို လိုက်ကြည့်ဖူးတယ်။ ဆင်းကျုံးသွင်းတာလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အန္တရာယ် အလွန်များပေမဲ့ ပျော်စရာအလွန်ကောင်းတယ်။ ဆင်ဖမ်းသမားကြီး တွေဟာ အလွန်သတ္တိကောင်းပြီး လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ကြတယ်။

ဆင်ဖမ်းမဲ့ကျုံးကို လျှိုကျယ်ကျယ်ထဲမှာ ဆောက်ရတယ်။ တော်ရုံမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ သစ်မာသားကိုရွေး ပြီး မြေဝင်နက်နက်ဆောက်ရတယ်။ အကျယ်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဆင်သုံး လေးကောင်စာ ဝင်ဆုံရုံပဲ။ အဝင်တံခါးကိုတော့ ဆင်တစ်ကောင်ဝင်သာ ရုံအကျယ်နဲ့ ပိတ်မယ့်တံခါးကိုတော့ အောက်ခြေမှာ ချွန်ထားပြီး အဝင် တံခါးအနီးမှာလည်း သစ်ပင်တောင့်တောင့် နှစ်ပင်ရှိရတယ်။ ပိတ်တံခါး ကိုအမြင့်မှာ ကြိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးဆိုင်းချည်ထားရတယ်။ ဆင် ကျုံးဟာ ကတော့ပုံစံ အဝကျဉ်းပြီး ရှည်တယ်။

တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကို တွေ့တာနဲ့ သုံးဖက်သုံးတန်ဝိုင်းပြီး ဆင် ခြောက်သူတွေက ဝါးလုံးခေါက်၊ သံပုံးတီး၊ ဗြောက်အိုးတွေကိုဖောက် ပြီး ဆင်ကျုံးဘက်ကို မောင်းပေးရတယ်။ ဆင်ဆိုတဲ့ကောင်တွေက ရှေ့ ကခေါင်းဆောင်ပြေးရင် နောက်က တန်းစီပြီး လိုက်တတ်ကြတယ်။

ဆင်ကျုံးကိုလည်း သစ်လုံးတွေကို မမြင်အောင် သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တွေနဲ့ ပုံဖျက်ထားရတယ်။ လျှိုလိုလို၊ ဂူပေါက်လိုလို၊ သဘာဝ ကျအောင် ဖန်တီးထားရတယ်။ အခရာကျတာကတော့ ကျုံးအဝင်ဝ မှာစောင်တဲ့ ဆင်ဖမ်းဆရာတွေပဲ။ အန္တရာယ်တော့ အလွန်ကြီးတယ်။

ဆင်တွေ သူတို့ဘက်ရောက်လာတာနဲ့ ပိတ်ဆိုပြီး ကျုံးထဲကို မောင်းသွင်းရတာ။ တချို့ဆင်တွေက ကျုံးမှန်းသိလို့ နောက်ပြန်လှည့် ပြီး လူကို ရန်ပြုတတ်တယ်။ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ကတော့ အသေပဲ။ ဆင်တွေက နှာမောင်းနဲ့ပတ်ပြီး မြေပြင်နဲ့ ကိုင်ရိုက်တတ်တယ်။ ခွာနဲ့ လည်း နင်းတတ်တယ်။

ဆင်ကျုံးထဲကို သုံးလေးကောင်ဝင်ပြီးဆိုတာနဲ့ ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးပြီး တံခါးပိတ်မယ့်လူနှစ်ယောက်က သစ်ပင်ပေါ်ကနေ အပေါ်မြှောက်ထားတဲ့ တံခါးကြီးကို တုပ်ချည်ထားတဲ့ ကြိမ်ကြိုးတွေကို ဘေးနဲ့ ပြိုင်တူခုတ်ချရတယ်။ ဒါကလည်း လူနှစ်ယောက် လက်ညီဖို့လိုတယ်။ တံခါးကြီး အောက်ပြုတ်ကျပြီး အချွန်တွေက မြေစိုက်ဝင်သွားတော့ အသေပိတ်ပြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲဒီအခါမှာ လူတွေပြန်ရုံပဲ။ ဆင်မလန့်အောင် လူရိပ်လူယောင်လည်း မပြရဘူး။ နှစ်ရက်လောက် ထားရတယ်။ အစာရေစာလည်း မပေးဘူး။ ဆင်တွေ အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်လို့ ပျော့လာမှ တစ်ကောင်ချင်း ကြိုးကွင်းစွပ်၊ ထုတ်ပြီး ညှပ်သွင်းတယ်။

ညှပ်သွင်းတယ်ဆိုတာကတော့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ဆင်တစ်လျား သစ်ပင်နှစ်ပင်ကိုရှာ၊ အနီးမှာ တိုင်တောင့်တောင့်တွေစိုက်ပြီး ဆင်တစ်ကိုယ်စာနေရာရအောင် လုပ်ထားတာပဲ။ ညှပ်ထဲရောက်တာနဲ့ ရှေ့ခြေ၊ နောက်ခြေ ထူးခတ်ပြီး သစ်ပင်နဲ့ ချည်ထားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆင်ထိန်းကစပြီး စကားသင်ရတော့တာပဲ။ ဆင်နဲ့ယဉ်ပါးအောင်လုပ်ပြီး ချောမော့ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ ဆင်ချောသီချင်း ဆိုတယ်။ အားပြတ်နေတဲ့ဆင်ကလည်း ပျော့လာတယ်။ ငြိမ်နေတယ်ဆိုမှ စတုတ္ထမြောက်နေ့မှာ ရေတိုက်တယ်။ ဘိန်းစိမ်းပါတဲ့ ထန်းလျက်နဲ့ ဆားမန်ကျည်းသီးတို့ကို နည်းနည်းစီကျွေးတယ်။

ဆင်ငြိမ်သက်သွားမှ ညနေပိုင်းမှာ ကြုံ၊ ငှက်ပျောပင်၊ မြက်ပင်တွေကို နည်းနည်းစီကျွေးတယ်။ လူကကျွေးမှ စားရပြီး လူနဲ့ယဉ်ပါး

လာပြီဆိုတော့မှ အထိုင်အထက်ကို လူက ဆင်စကားနဲ့ သင်ပေးတယ်။ 'မတ်မတ်၊ ဝဲ့ဝဲ့၊ အိုက်အိုက်' ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေပေါ့။

ဆင်ကလည်း သူ့ကိုအစာကျွေးတဲ့သူကို မှတ်ထားတတ်တယ်။ ပထမပိုင်းတော့ အဲဒီလူကိုပဲ အကပ်ခံတယ်။ တစ်လပြည့်တော့ ညှပ်ကဖြုတ်တယ်။ ထူးကတော့ ခတ်လျက်ပဲ။ လမ်းလျှောက်သင်တယ်။ ရေချိုးပေးတယ်။ စားကျက်ကိုချတယ်။

အဲဒါလည်း တစ်လပြည့်လို့ ယဉ်ပါးလာပြီထင်မှ ဆင်ဦးစီးလုပ်မည့်သူက ဆင်ဦးကင်းပေါ်တက်ပြီး ဘေးက လှံကိုင်တွေနဲ့ တောဆင်းတယ်။ ကွင်းပတ်တယ်။ လူတွေနဲ့ယဉ်ပါးအောင် လုပ်တယ်။ နောက်တစ်လပြီးတစ်လ သစ်လုပ်ကွက်ထဲဆင်းပြီး ဆင်ယဉ်တွေနဲ့ တွေ့ပေးတယ်။ သစ်လုံးအသေးလေးတွေကို ဟိုရွှေဒီရွှေ လုပ်ခိုင်းတယ်။ အစာကျွေးတယ်။ ရေချိုးပေးတယ်။ အလုပ်လုပ်ပြီးရင် အစာစားရမှန်းသိအောင် လေ့ကျင့်တာပဲ။

လိမ္မာတဲ့ဆင်တွေကတော့ (၆)လလောက် လေ့ကျင့်ပေးတာနဲ့ အပိုးကျိုးပြီး ဆင်ယဉ်ဖြစ်သွားတယ်။ မိုက်ရိုင်းတဲ့ဆင်တွေကျတော့ တစ်နှစ်လောက် လေ့ကျင့်ယူမှရတယ်။ ဆင်ထီးနဲ့ ဆင်မမှာ ဆင်မက လေ့ကျင့်ရတာ ပိုလွယ်တယ်။ ဆင်ထီးတွေက တော်ရုံနဲ့ မာန်မလျှော့ဘူး။ ပေခံနေတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆင်ဦးစီးက ချွန်းသုံးရရော။

သနားစရာလည်း အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ချွန်းသုံးရင် ငယ်သံပါအောင် အော်ရှာတယ်။ တစ်ခါတလေ ဆင်ဦးစီးလက်ဆဲများလို့ ဒဏ်ရာနက်ပြီး သွေးထွက်များရင် သွေးတွေက ပျက်လုံးထဲအထိ စီးကျတယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်ဦးစီးလုပ်သူတွေဟာ မညှာမတာမလုပ်ဖို့တော့ အလွန်သတိထားရမယ်။

ဆင်ဆိုတာ ဦးနောက်ကြီးပြီး အမှတ်သညာ အလွန်ကောင်း တဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေပဲ။ ဆင်ဦးစီးကို ပြန်သတ်တာလည်း အဲဒီကိစ္စ မျိုးတွေကို အမှတ်ထားပြီး မုန်ယိုတဲ့အချိန်မှာ မုန်စိတ်နဲ့ရောပြီး ပြန် လုပ်တာပဲ”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “မုန်သောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဗျ .. ကိုအင်နီ”

“ဆင်တွေရဲ့မုန်တွင်းက နားရွက်အောက်မှာရှိတယ်။ သာမန် အချိန်မှာ ဘာအရည်မျှမကျဘူး။ မိတ်လိုက်ချိန်ကျလာရင် မုန်တွင်းက ညှိစို့စို့အရည်တွေ ထွက်လာတတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကို ဆင်ဦးစီးက သိထားရမယ်။ အနားပေးရမယ်။ ချောမော့ရမယ်။ အဲဒါကိုမသိဘဲ ဆင် ဦးစီးက စွတ်ခိုင်းရင်တော့ ဆင်ဦးစီးကိုရန်မူပြီး ပြန်သတ်တော့တာပဲ။ မုန်ရည်တွေက စိမ့်ကျပြီး ဆင်ပါးစပ်ထဲဝင်တာကို မုန်ရည်သောက် တယ်လို့ ခေါ်တာ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဆင်တွေဆိုတာ အသိဉာဏ်အတော်ရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေပါ။ ခိုင်းတာကို သေသေသပ်သပ် လုပ်တတ်တယ်။ အချိန်လည်း အလွန်လေးစားတာ။ ကျွန်တော့် ယင်းခဲကြိုးဝိုင်းဘက် က သစ်ကွင်းမှာ မြင်ဖူးတယ်။ နေ့လယ်စာ စားချိန် (၁၂)နာရီထိုးတာ နဲ့ ဒေါင်ခနဲပဲ သစ်လုံးကိုပစ်ချပြီး အလုပ်နားတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ခိုင်းလို့မရတော့ဘူး။ ညနေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ညနေ(၅)နာရီထိုးတာ နဲ့ အလုပ်ရပ်တော့တာပဲ”

ဦးစိန်ချစ် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် တောစုံအောင် အမဲလိုက်ဖူးပေမဲ့ ဆင်ကိုတော့ တစ်ခါမှ မပစ်ခဲ့ပါဘူး။ သနားလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ကိုအင်နီ ဆင်သားရော စားဖူးသလား”

“စားဖူးပါဗျာ။ တောဆင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်လုပ်ငန်း က ဆင်ယဉ်ပါ။ ရုတ်တရက်သေလို့ စားရတာပါ။ ကျွဲသားလို အဖျင် ကြီးပေမဲ့ နူးညံ့တယ်ဗျ။ အရှေ့ကတော့ တစ်လက်မလောက်ထူတယ်”

ထိုနေ့ညက ညမွန်းတည့် (၁၂) နာရီထိုးမှ ကျွန်ုပ်တို့စကား ဝိုင်း ပြီးသည်။ ဘိုတဲတွင် အိပ်ရန်ပြောသော်လည်း ကိုမောင်ကြီးနှင့် ဦးစိန်ချစ်တို့က မအိပ်ဘဲ ပြန်သွားကြသည်။ ကိုအင်နီတစ်ယောက်သာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူအိပ်သည်။

အိပ်ရခြင်းအကြောင်းကလည်း သူ့အိမ်တည်ရာ ပတ္တမြားမြို့ သစ်ကဝေးသည်အပြင် သူ့ရရှိထားသော ဆတ်သားနှင့် ကျားသားအား မနက်ဈေးဆိုင်(စားသောက်ဆိုင်)များသို့ သွင်းရန်အတွက်ဖြစ်သည်။

ထိုညက ပင်ပန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ် နောက်တစ်နေ့မနက် (၇)နာရီ ထိုးမှ တစ်ရေးနိုးသည်။ တပည့်ကျော်အောင်ဘု စီစဉ်ပေးသည့် ထမင်း ကြော်နှင့် ဒေါင်းသားဟင်းအား စားသောက်နေစဉ် ဦးစိန်ချစ်နှင့် ကိုမောင် ကြီးတို့ ရောက်လာကြသည်။

ယနေ့ နေ့လယ်ရထားဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်မည်ဖြစ်သောကြောင့် လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မနေ့က ပစ်ခတ်ရရှိထားသော ကျား သားရေ၊ ဆတ်သားရေနှင့် ဆတ်ချိုကြီးတစ်စုံနှင့် ဒေါင်းမြီးရှည်ကြီး အပြင် ကျွန်ုပ်တို့ ပစ်ခတ်ရရှိထားသော ကျားသားရေတစ်ချပ်ကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးစိန်ချစ်တို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ကသာရဲစခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ဧည့်သည်များနှင့် အမဲလိုက်ရန်အတွက် ကိုအင်နီအား လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အသားသွားသွင်းနေသော ကိုအင်နီ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ခေါ်သွားကြပြန်သည်။

၂၄၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တစ်ပွဲစားမုဆိုးအင်နီ လက်မလည်အောင် အလုပ်ရနေသည်။ သူ့အား အကုသိုလ်က အကျိုးပေးဟန်တူသည်။ သို့သော် သူများ အသက်သတ်ရမှ ရသောငွေကြေးအတွက် သူ့ဘဝရှေ့ရေးကို ရင်လေး မိသည်။ ကိုအင်နီအသက်မှာ (၅၀)ကျော်ပေပြီ။ သူ့ဘဝသက်တမ်းတွင် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်သည်မှာ ရှားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ပွဲစား များသေဆုံးလျှင် မည်သို့ဖြစ်မည်ကို ကျွန်ုပ် သိချင်လှပါတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၅၅) အထိန်းလွှာ ပုဒ်လမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်-ဝေ(၁)ဥ(၂) ၄၃
 ၄ - အမှတ်(၁၃၉) ယထာဝရ (ယာ) သိမ်ကံသာလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်-ဝေ-၃၃၁၂၂

စဉ်	စာအုပ်	စာအုပ်အမည်	ရောင်းချ
၁။	မောင်ညိုပိုင်း	ငြိမ်ဝင်စားမောင်ငြိမ်	၁၂၀၀/-
၂။	(သန့်လွင်)	လူထူးဆန်းတတ်ကပုံဦးရာကျော်	၁၂၀၀/-
၃။	။	သည်းထိတ်ဆန်းကြယ်ငွေ့နက်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄။	။	သေရှာငါ့ကြိမ်ပြန်ခင်ဒေါင်းစံ	၁၂၀၀/-
၅။	။	ငြိမ်ဟောက်ပါးဖြူပျောက်မင်သားစိုးစည်နှင့်ကျောက်ခဲ	၁၂၀၀/-
၆။	။	ပြိတ္တရာသုပဏ္ဍ	၁၂၀၀/-
၇။	။	ငြိမ်ကိုင်တစ်ရာသက်ပြိုင်နှင့်အင်းတစ်ထောင်မင်းခေါင်	၁၂၀၀/-
၈။	။	ပရလောကနှင့်မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၁၂၀၀/-
၉။	။	ဝိဇ္ဇာဒိဋ္ဌိပရုဏလစ်ကြမ်း	၁၅၀၀/-
၁၀။	။	အံ့ပွားနှင့် မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၁၅၀၀/-
၁၁။	။	ကျောက်ကြီးငြေ	၁၅၀၀/-
၁၂။	။	နတ်မြင်ဘွယ်	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၁၅၀၀/-
၁၃။	။	ငြိမ်ဆင်တံလက်	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၁၅၀၀/-
၁၄။	။	ရွှေဘုံပြန်လွန်းအိမ်သစ်	၁၅၀၀/-
၁၅။	။	မြစ်သုံးဆိုင်ရေးအောက်ကျောက်စိချောင်း	ဂန္တီဂုဏ္ဍတို ၁၅၀၀/-
၁၆။	။	ပြည်ကြီးစည်တီးဝင်တံပိုးကြီး(အထူးထုတ်လုပ်ချင်းဝတ္ထု)	၃၀၀၀/-
၁၇။	။	မိမိငြိမ်းမိအပီအဝင်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၁၅၀၀/-
၁၈။	။	နာနာဘဝပိုင်	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၂၀၀၀/-
၁၉။	။	ပြိတ္တရာသုပဏ္ဍနှင့်အိမ်ကြီး	၃၀၀၀/-
၂၀။	။	ပျက်ရည်မြစ်ပေါ်မှာသောင်မတင်တဲ့အပြာရောင်စေ့	၁၅၀၀/-
၂၁။	။	လေးမည်ဂုဏ္ဍန်ကြိုင်	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၂၀၀၀/-
၂၂။	။	ကျောက်နန်းပေါ်ကလက်ဝဲရာ	ဂန္တီဂုဏ္ဍတိုများ ၂၀၀၀/-
၂၃။	။	တေးသွားပေါ်မှာတတ်ပန်းပွင့်	၅၅၀၀/-
၂၄။	။	စိန်စိကကြီးချောင်းအိုး	၅၅၀၀/-